

ULUŞLARARASI
ÖĞRENCİ
ÖDÜLLERİ
2023

KÜL- TÜR SA- NAT

TÜRKİYE
SCHOLARSHIPS
BURSLARI

ULUSLARARASI
Ö Ğ R E N C İ
Ö D Ü L L E R İ
2023

KÜLTÜR/SANAT
MEDYA/İLETİŞİM
EDEBİYAT/PROJE

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ ÖDÜLLERİ 2023

ULUSLARARASI ÖĞRENCİ ÖDÜLLERİ 2023 KÜLTÜR/SANAT, MEDYA/İLETİŞİM, EDEBİYAT, PROJE

YTB YAYINLARI:

ISBN 978-975-17-6143-9
ANKARA, Nisan 2025, 1. Baskı

Editör
Ayşenur UYGUN ŞİMŞEK

Metin Editörü
Dilber DENİZHAN

Yayına Hazırlayanlar
Mertcan ÖZBEK,
Elif Neslihan GÜNEY

Grafik Tasarım
Rihtim Ajans / rihtimajans.com.tr

Baskı & Cilt
Özel Ofset Basım Yay. Mat. Tic. San. Ltd. Şti.
Matbaacılar Sanayi Sitesi 1514 Sokak No.: 6 Yenimahalle/ANKARA
(Sertifika no.: 40365)

YURTDIŞI TÜRKLER VE AKRABA TOPLULUKLAR BAŞKANLIĞI
Oğuzlar Mah. Mevlana Bulvarı No.: 145 06520 Balgat-Çankaya/ANKARA
T: +90 312 218 40 00 F: +90 312 218 40 49
www.ytb.gov.tr / info@ytb.gov.tr

©Bu eserin tüm hakları Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığına aittir. Tamamı ya da bir bölümü izin alınmadan, fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitapta yayımlanan metin ve görsel malzemelerin; makalelerde dile getirilen görüşlerin sorumluluğu ve telif konusunda doğacak maddi ve manevi tüm hukuki sorumluluk yazarlarına aittir; mutlak suretle Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığının resmi politikasını yansıtmaz. Yazılar değerlendirme kurulu tarafından değerlendirilmiş, editörü tarafından koordine edilmiş ve yazılarda sadece önemli anlam bozuklukları ve imla hataları üzerinde düzeltmeler yapılmıştır.

SANAT 2023

KÜLTÜR

İÇİNDEKİLER

04	TAKDİM
Abdullah Eren		
06	KÜLTÜR/SANAT
EBRU
Mayra Makhmudova
Hanane Mokrane İlaha Balakışiyeva	60	EDEBİYAT
HİKÂYE
Aidana Myrzabay Maram Hanafy
Behima Asan
14	HAT
Muhammad Ubaidah Aamir Bin Bumidin
Nabiullah Faiz Oghli Mosalam Mohamed
Abdelhamid Mohamed	74	ŞİİR
Dirja Mahendra Noufou Ouedraogo
Ismayıl Akhundzada
22	TEZHİP
Somia Alaa Eldib Aizirek Imandos Kyzy	84	PROJE
EN İYİ GİRİŞİMCİLİK FİKRİ
Alim Bahri Azhari Anas A A Abofoul
Ali Athoumanı Ali Souandaou
28	ENSTRÜMAN İCRA
Afaq Ismiyeva Feruza Makhamatova
Fjolla Ramadani	92	SOSYAL ETKİ/GÖNÜLLÜLÜK
Muhammad Syukri Bin Mohamad
Misenan Ayşe Sevgi Hacaloğlu Javid
Abdullayev
36	MEDYA/İLETİŞİM
FOTOĞRAF
Alsu Sagirova Khairalsed Sulaiman
Mahri Belliyeva	100	BİRLİKTE BAŞARDIK
HİKÂYE
Boburmirzo Hakimov - Ayşe
Süreyya Özavar Sakhavat
Dadashov - Bahadır Mert Erduğan
Yunus Alqadası - Beyhan Karadağ
44	KISA FİLM
Muhammad Thohir Ash Shiddiqie
Azad Aslanlı Abdul Rılan Syarif		
52	BELGESEL
Abdul Aktamberdy Md Labib Faisal
Khan Media Zhiyan		

Takdim

2012 yılından bu yana yürütücüsü olduğu Türkiye Bursları Programı ile ülkemizin eğitim diplomasisi alanında söz sahibi olmasına önemli katkılarda bulunan Başkanlığımız, uluslararası öğrencilerin yalnızca akademik ve bilimsel yetkinliklerini artırmakla kalmayıp aynı zamanda kültür, sanat, medya ve edebiyat alanlarında da kendilerini geliştirmeleri hususunda destekleyici ve tamamlayıcı çalışmalar icra etmektedir. Söz konusu çalışmalardan biri de Başkanlığımızın uhdesinde, ülkemizin 17 farklı şehrinde tertip edilen ve uluslararası öğrencilerin yoğun bir şekilde rağbet gösterdiği “Uluslararası Öğrenci Akademileri”dir. Her biri, alanında yetkin ve söz sahibi isimler tarafından verilen eğitimler, sanattan edebiyata, iletişim ve medya programlarından klasik Türk müziğine, ekonomi ve uluslararası ilişkilerden şehir ve mimarî etütlerine, sağlık bilimlerinden kadim Türk sporlarına kadar birçok alanı kapsayan zengin ve çok yönlü içerik sunmaktadır.

Sanat, insan ruhunun derinliklerinden yükselen bir yankı, bir sesleniştir. İnsan bazen kelimeler, bazen bir fırça darbesinden dökülen renkler, bazen de bir fotoğraf karesiyle kendini ifade eder. Dünyanın dört bir yanından gelen öğrencilerimizin, 2023 yılında düzenlenen “Uluslararası Öğrenci Ödülleri”ne gönderdikleri eserler, derin düşünce ve hissiyatların, kültürel mirasların ve içsel arayışların birer yansıması olarak farklı âlemlerin kapılarını aralayıp okura ve izleyiciye yeni bir bakış açısı sunmaktadır. Uluslararası öğrencilerimiz, ebru, hat, tezhip gibi geleneksel sanatlarımızdan enstrüman icrasına, fotoğraf, kısa film, belgesel gibi medya alanından hikâye, şiir gibi edebiyat alanına, girişimcilik ve sosyal etkinlik gibi projelerden “Birlikte Başardık” projesine kadar geniş bir yelpazede son derece özgün ve kıymetli eserler ortaya koymaktadır. Başkanlığımız bu ödül programını, eser sahiplerine ödülleri takdim etmek ve diğer uluslararası öğrencilerimizi yeni eserler üretmeleri için cesaretlendirip elde ettikleri başarılarla örnek teşkil etmeleri ve hatta gelecekte icra edilecek çalışmaların öncüsü olmaları niyetiyle düzenlenmektedir.

Elinizdeki kitap, bir tefekkürün, müşahedenin ve tasavvurun ürünü olarak “Uluslararası Öğrenci Ödülleri” programında “Kültür/Sanat”, “Medya/İletişim”, “Edebiyat”, “Proje” ve “Birlikte Başardık” isimli 5 ana başlık altındaki 12 kategoride dereceye giren 35 katılımcının eserlerinden oluşan kıymetli bir çalışmadır.

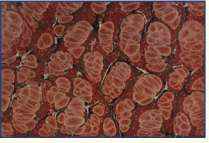
Türkçe düşünen, düşleyen, yazan, çizen ve üreten uluslararası öğrencilerimizi en kalbî duygularıyla tebrik eder; kendilerine eğitim ve meslek hayatlarında üstün başarılar dilerim.

Uluslararası öğrencilerimizin ülkemiz ve milletimizle kurdukları ünsiyetin gelecekte daha da güçlenerek sürmesi temennisiyse...

Keyifli okumalar.

Abdullah EREN
YTB Başkanı

Elinizdeki kitap, 12 kategoride ödül alan çalışmalar içinden seçilen 35 eser bir araya getirilerek oluşturulmuştur.

K Ü L T Ü R - S A N A T
E B R U

Mayra

Makhmudova

Rusya Anadolu Üniversitesi

Ben 2 Mayıs 1986 yılında doğdum. Rusya Federasyonu vatandaşıyım. Anadolu Üniversitesi Eğitim Bilimleri Anabilim Dalı, Eğitim Programları ve Öğretim Programı Doktora öğrencisiyim. Ebru, kitap süsleme sanatı ve kitap ciltlerinde yan kâğıdı (kapak ile kitabı birbirine bağlayan kâğıt) olarak tarihsel süreçte geleneksel bir sanat hâline gelmiştir. 13. yüzyılda ilk Ebru formları Orta Asya’da görülmüş olup, İran aracılığıyla Anadolu’ya yayılmıştır. Osmanlı döneminde, Türk hat ustaları ve sanatçıları yeni formlar yaratmış ve tekniklerini geliştirmişlerdir. Ebru sanatı ile ilgilenmeye başladığım ilk günden beri gayret göstererek kendimi geliştirdim. Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarına katılmak, çalışmalarımı ebru ustalarıyla paylaşmak ve onların çalışmalarını takdir etmeleri bu alandaki ilerlememin önemli bir göstergesidir. Ayrıca vahdeti simgeleyen “İkili Lale Ebru” ile dereceye girmem gerçek Ebru sanatını yaşatma konusunda küçük ama güzel bir adım olmuştur.

I was born on May 2 1986 and am a citizen of the Russian Federation. I am a PhD student in the Department of Educational Sciences, at Faculty of Pedagogical Sciences, at Anadolu University, specializing in the Curriculum and Instruction program. Ebru is considered a traditional art in book design and is used as endpaper in book bindings (the paper that binds the cover to the book). In the 13th century, the first forms of Ebru appeared in Central Asia and spread to Anatolia through Iran. During the Ottoman period, Turkish calligraphers and artists created new forms and refined their techniques. Since I developed an interest in Ebru, I have been practicing the art and making continuous efforts to improve. Participating in International Student Academy programs, sharing my work with Ebru masters, and receiving their appreciation are important indicators of my progress in this field. Participating in the competition with my work “Ebru with Two Tulips”, which symbolizes unity, was a small but wonderful effort to preserve the true art of Ebru.

İ k i l i L a l e E b r u s u

 Hanane

Mokrane

 Cezayir **Eskişehir Teknik Üniversitesi**

Ben Hanane Mokrane, Cezayir'de 17/12/1990 tarihinde doğdum. Eskişehir Teknik Üniversitesi, Mimarlık Anabilim Dalında Doktora öğrencisiyim. Daha önce Uluslararası Öğrenci Akademisi programlarında Ebru sanatı derslerine katıldım. Ebru sanatına dair bir çok bilgiyi buradan öğrendim. Öğrendiğim bilgileri uygulamak ve Türkiye Bursları'na bir iz bırakmak amacı ile bu yarışmaya katıldım. Eserimin adı "Papatya ve Buket Lale".

Ebru, geleneksel Türk el sanatlarının en özel örnekleri arasında yer alıyor. Eşsiz zarafeti ve etkileyici ürünleriyle gören herkesi kendine hayran bırakan ebru sanatı, manevi değeriyle de Anadolu kültürünün derinliğini ve zenginliğini gözler önüne seriyor. Asırlara dayanan geçmişiyle dünyanın en köklü sanat dalları arasında yer alan ve varlığını bugün de aktif şekilde sürdüren bu eşsiz branş, modern zamanlarda âdeta yeniden keşfediliyor ve her geçen gün daha fazla kişinin ilgisini çekiyor. Bu sanatın güzelliğini İbrahim KILIK'ın bu şiiriyle ifade etmek istiyorum.

Ebru, ermişliğidir suda rengin zirveye doğru.

Her kavis bir güzellik her hare duru.

Sanki suda yüzen bir renk bulutu.

Cezbeder gönülleri, cilalar ruhu.

Suda renk, binbir türlü harenir.

Düşer kağıda, katmer katmer yelpazelenir.

Her nazarda tekrar tekrar can tazelenir.

Solutur güzelliği cana her nefeste ebru.

Suyla renk ahitleşir,

Söz alınır, söz verilir.

Fani de olsa,

Cihanda güzellik onunla belgelenir.

Her bakan ta gönülden imrenir.

Çeler bakışları göz ucuyla baksa da ebru.

Erer sürura seyredenin gönlü o an.

Suyla remk kaynaştığında,

Hoş bir efsanenin somut hâlidir doğan.

Güzelliği ayrı bir incelik katmış ebruyu bulan.

Teşekkürler Türkiye Bursları.

My name is Hanane Mokrane, and I am from Algeria. I was born on 17 December 1990. I am a PhD student in the Department of Architecture at Eskişehir Technical University. I have attended Ebru (paper marbling) classes through the International Student Academy programs. During these classes, I learned many art-related techniques and principles that helped me participate in the competition. I entered this competition to apply the knowledge I gained and to leave my mark on Türkiye Scholarships. The name of my work is *Papatya ve Buket Lale* ("Daisy and Bouquet of Tulips"). Paper marbling is one of the most special examples of traditional Turkish handicrafts. The art of marbling fascinates everyone who sees it with its unique elegance and impressive designs. It reflects the depth and richness of Anatolian culture with its spiritual value. This unique art form, which is among the most established branches of art in the world with its centuries-old history, is being rediscovered in modern times and continues to attract more attention every day. Thank you, Türkiye Scholarships.

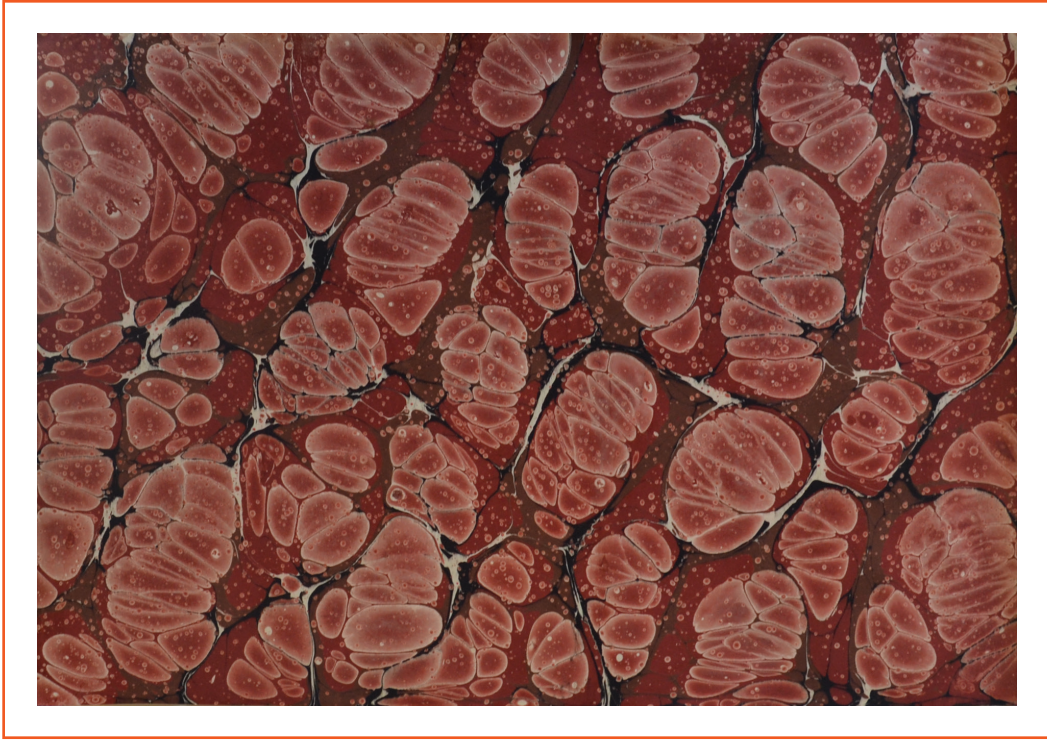

P a p a t y a v e B u k e t L a l e E b r u s u

Ilaha**Balakishiyeva****Azerbaycan Eskişehir Osmangazi Üniversitesi**

2021 yılında Azerbaycan Cumhurbaşkanlığına bağlı Kamu Yönetimi Akademisinde almakta olduğum lisans eğitiminden mezun oldum. Aynı yılda Türkiye Bursları ile Eskişehir Osmangazi Üniversitesinde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalında tezli yüksek lisans eğitimine başladım. 2022 yılında YTB kapsamında Eskişehir’de de yapılmakta olan Uluslararası Öğrenci Akademisi’nde Züleyha ŞEN hocadan Ebru dersleri almaya başladım. Katılım sağladığım süre boyunca Ebru yaparken zevk alıyor ve severek yapıyordum. Yarışmaya göndermiş olduğum “Neffli Battal Ebrusu” eserimde ise geçen asrın ebrucuları arasında en maruf olanı Şeyh İbrahim Edhem Efendi’nin eserlerinden ilham alınmıştır. Modern çağda ebru sanatı üzerinde yenilik ve değişimler yapılmıştır. Bunu göz önünde bulundurarak klasik ebru sanatının gelecek nesillere öğretilmesi ve unutulmaması eserin yapılmasının esas amacı olmuştur. Eserin ödül kazanmış olduğunu öğrendiğim zaman hem mutlu oldum hem de duygulandım.

In 2021, I graduated with an undergraduate degree from the Academy of Public Administration under the President of the Republic of Azerbaijan. In the same year, I began my master’s degree in the Department of Political Science and Public Administration at Eskişehir Osmangazi University, with Türkiye Scholarships. In 2022, I started taking marbling lessons from Zuleyha ŞEN at the International Student Academy in Eskişehir, organized within the scope of YTB. During this time, I thoroughly enjoyed and developed a passion for marbling. My work, “Battal Marbling with Oil”, which I submitted to the competition, was inspired by the works of Sheikh İbrahim Edhem Efendi, one of the most famous marblers of the last century. In the modern era, marbling has undergone innovations and changes. With this in mind, the primary goal of my work was to preserve and teach the classical art of marbling to future generations, ensuring it is not forgotten. I was both happy and deeply moved when I learned that my work had won an award.

N e f t l i B a t t a l E b r u s u

K Ü L T Ü R - S A N A T
H A T

Muhammad

Ubaidah Aamir Bin Bumidin

Malezya **Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi**

1996 senesinde Malezya'da doğdum. Orta ve lise okul eğitimimi Malezya'da tamamladım. 2015 yılında, Üsküdar'da Efdaluddin KILIÇ ile nesih hattını öğrenmeye başladım. 2016 yılında, IRCICA tarafından düzenlenen hat dersinde Ferhat KURLU ve Mumtaz DURDU'dan sülüs-nesih hattını meşk etmeye başladım. Efdaluddin KILIÇ, Ferhat KURLU ve Mumtaz DURDU'dan 2021 yılında sülüs-nesih icazetini aldım. Ayrıca şu an Geleneksel Türk Sanatları bölümü, Hat ana sanat dalında Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesinde okumaya devam ediyorum.

Her şeyden önce bu yarışmaya kendimi geliştirmek için katıldım. Bir, bir buçuk aylık süre boyunca eserimin kompozisyonuna başlarken o kadar çok zorlandım ki hâlâ o zor kısmı unutamadım. Dereceye girdiğimi duyduğum anda aşırı şaşır-dım. Bu benim için hem mutluluk vericiydi hem de yazmaya devam edebilmem için bir motivasyon oldu.

Eserin hikâyesinden bahsetmek gerekirse bir mezar taşındaki yazıdan ilham alarak yeni bir istif/kompozisyon ürettim. Kompozisyon daire şeklinde görülmektedir. Yazı türü olarak celi sülüs ve celi nesih kullanılmıştır. Celi sülüs ile yazılan "Huvvel Hallakul Baki (O, Yaratan'dır, ebedidir)." hareketsiz, noktasız yansımadır. Bununla insanın ölümü cansız, hareketsiz ve ruhsuz olarak temsil edilmektedir. Ancak celi nesih ile yazılan yazı Kur'an-ı Kerim'deki Âl-i İmrân Suresi 185. ayetidir. Anlamı şu şekildedir: çember şekli dünyayı temsil etmektedir, bu da ayette belirtildiği gibi dünyadaki her nefsin mutlaka ölümü tadacağı anlamına gelir. Eserin boyutu 34x40'tır. Yazı siyah mürekkeple ve aharlı kâğıt üzerine yazılmıştır.

I was born in Malaysia in 1996. I completed my secondary and high school education in Malaysia. In 2016, I started to practice thuluth-naskh calligraphy with Ferhat KURLU and Mumtaz DURU in the calligraphy course organized by IRCICA. I received the thuluth-nasakh license from Efdaluddin KILIÇ, Ferhat KURLU and Mumtaz DURDU in 2021. In addition, I am currently continuing to study at Fatih Sultan Mehmet Foundation University in the Department of Traditional Turkish Arts, Calligraphy.

First of all, although I have just received my license, I participated in this competition in order to improve myself. When I started sketching for about one and a half, I struggled that I still could not forget about its difficulties. I was extremely surprised when I heard that my work was ranked. This news made me happy and gave me the motivation to keep writing.

To tell the story of the work, I produced a new stack/composition inspired by the inscriptions on a tombstone. The composition is seen in the form of a circle. The font is written with jaly thuluth and jaly nash. The inscription "Huwwal Hallakul Baki (He is the Creator, the Eternal)" written in jaly thuluth reflects it with a motionless, undotted inscription. With this reflection, the death of man is represented as lifeless, motionless, and soulless. However, the text written in jaly nash is directed to verse 185 of Surah Al-i Imran from the Holy Quran. Its meaning is as follows; the shape of the circle is represented to the world, which means that every soul in the world will surely taste death. The size of the work is 34x40. The writing is done in black ink and on ahar paper.

Â l - i İ m r â n S u r e s i 1 8 5 . A y e t

Nabiullah
Faiz Oghli

Afganistan **Necmettin Erbakan Üniversitesi**

Adım Nabiullah Faiz Oghli ve 1996 yılında Afganistan'ın Takhar şehrinde doğdum. İlk, orta ve lise eğitimlerimi doğduğum şehirde tamamladım. Daha sonra yüksek öğrenim için 2015 yılında Türkiye'ye geldim ve 2016 yılında Konya şehrinde bulunan Necmettin Erbakan Üniversitesinde Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi bölümünü kazanarak eğitim hayatıma başladım. 2020 yılında bu bölümden başarılı bir şekilde mezun oldum. Kendimi iyi yetiştirmek adına eğitim hayatıma yüksek lisans yaparak devam ettim ve 2023 yılında aynı üniversiteden Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi dalından yüksek lisans derecesiyle mezun oldum. Eğitim sürecinde, kendimi geliştirmek için farklı alanlara yöneldim. Bu yolculukta sanata olan ilgi ve alakam ön plana çıktı. Her sene YTB'nin Uluslararası Öğrenci Akademisindeki farklı kurslara aktif katılım sağlıyorum. 2021'den bu yana Aklam-ı Sitte kursuna devamlı katılıyorum ve hocamın bana gösterdiği ilgi sayesinde bu sanat dalında önemli ilerlemeler kaydettim. Özellikle hat sanatına olan ilgim ve bu alandaki başarılarım, 2022 yılında düzenlenen YTB'nin ödül programında ikinciliği elde etmemi sağladı. Ayrıca hocamın tavsiyesi üzerine Necmettin Erbakan Üniversitesi'nde ikinci yüksek lisansım için Geleneksel Türk Sanatları bölümünü seçtim ve şu anda bu alandaki eğitimim devam ediyor.

2023 yılında da YTB'nin düzenlediği ödül programında dereceye girdiğimi söylediler. Bu ödül sadece benim değil, aynı zamanda ailemin, hocalarımın ve dostlarımin da başarısıdır.

Sanata olan tutkum ve sürekli çabam, uluslararası platformlarda kendimi gösterme fırsatı bulmama ve yeteneklerimi daha da geliştirmeme yardımcı olmaktadır. Derece almak, sadece kişisel başarılarımı değil, aynı zamanda geleceğe daha umutlu ve kararlı bir şekilde bakmamı sağlamaktadır. Gelecekteki hedeflerime daha emin adımlarla ilerlemek için bu başarıları birer motivasyon kaynağı olarak görüyorum.

Eserimde celi divani yazı stiliyle Asr Suresi'ni yazmaktayım. Hocamın Asr Suresi'nin insanlığın kurtuluş anahtarı olduğunu söylemesi beni derinden etkiledi ve bu durum sureyi seçme sebebim oldu. İnsanlığın kurtuluşunda benim de küçük bir payım olsun istedim.

My name is Nabiullah Faiz Oghli, I was born in Takhar, Afghanistan, in 1996. I completed my primary, secondary, and high school education in my hometown. In 2015, I came to Türkiye for higher education. I started my studies at Konya Necmettin Erbakan University in the Department of Political Science and Public Administration and successfully graduated in 2020. To further my education, I continued my studies with a master's degree and graduated in 2023. Throughout my education, I turned to different fields to improve myself. In this journey, my interest and love for art came to the forefront.

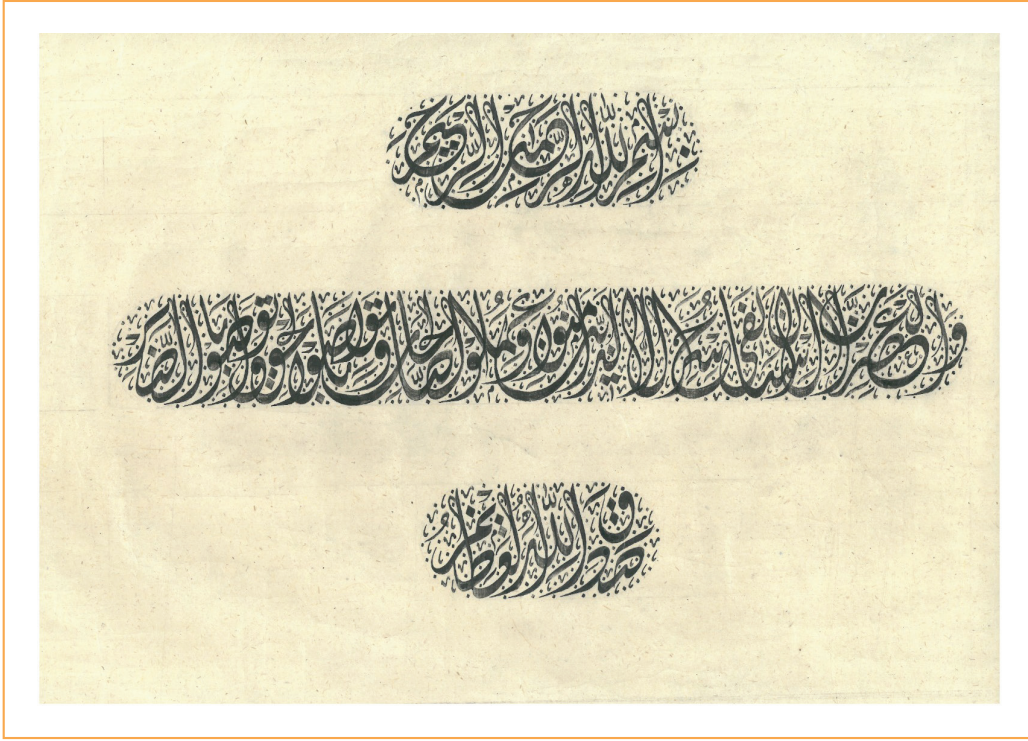
I have actively participated in International Student Academy in Konya and taken various courses every year. Since 2021, I have been regularly attending the Aklam-ı Sitte course. I want to thank my teacher for his great efforts and attention to me, as I have made significant progress in the field of art.

My interest in calligraphy and my achievements in this field led me to win the second position in the YTB award programs in 2022. Additionally, thanks to the motivating recommendation of my teacher,

In addition, on the advice of my teacher, I chose my second master's degree in Traditional Turkish Arts at Necmettin Erbakan University and I am currently continuing my education in this field.

I was also told that I won an award in the YTB International Student Award program in 2023. This award is the success of not only me, but also my family, teachers, and friends. My passion and constant effort in the arts help me find the opportunity to show myself on international platforms and further develop my abilities.

Winning an award has allowed me to look to the future with more hope and determination, not just my successes. I see these achievements as a source of motivation to move forward with greater confidence toward my future goals.

Asr Suresi'nin Celi Divani Hattında Yazılışı

Mosalam Mohamed

Abdelhamid Mohamed

Mısır **Necmettin Erbakan Üniversitesi**

3 0.07.2000 tarihinde Mısır'ın Minufiye şehrinde doğdum. El-Ezher'e bağlı bir liseden mezun oldum. Türkiye'ye 2018 yılında geldim ve Hüseyin ÖKSÜZ hocanın öncülüğünde hat sanatını öğrenmeye başladım. Necmettin Erbakan Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldum ve şu anda Konya'da aynı üniversitenin Arap Dili ve Edebiyatı bölümünde yüksek lisans eğitimi-me devam ediyorum.

Bu yarışmaya tecrübe olması ve kendimi geliştirmek amacı ile katıldım. Eserimin konusu âlemlere rahmet Hz. Peygamber'in Muaz B. Cebel'e vermiş olduğu vasiyetidir. Bu vasiyette Allah'a karşı muftaki ve dürüst olunması, kimseye ihanet edilmemesi gerektiği öğütlenmektedir.

Yarışmada kazandığım bu başarı başta benim, ailem ve hocalarım için mutluluk vericiydi. Özellikle Hüseyin ÖKSÜZ hocama vermiş olduğu emekler için teşekkür etmek istiyorum. Son olarak ise maddi ve manevi desteklerini esirgemeyen YTB yetkililerine şükranlarımı sunuyorum.

I was born in Minufiye, Egypt on 30 July 2000. I graduated from a high school affiliated with Al-Azhar. I came to Türkiye in 2018 and started learning calligraphy under the leadership of Hüseyin ÖKSÜZ. I graduated from Necmettin Erbakan University, Faculty of Theology, and I am continuing my master's degree in the Arabic Language and Literature Department in Konya.

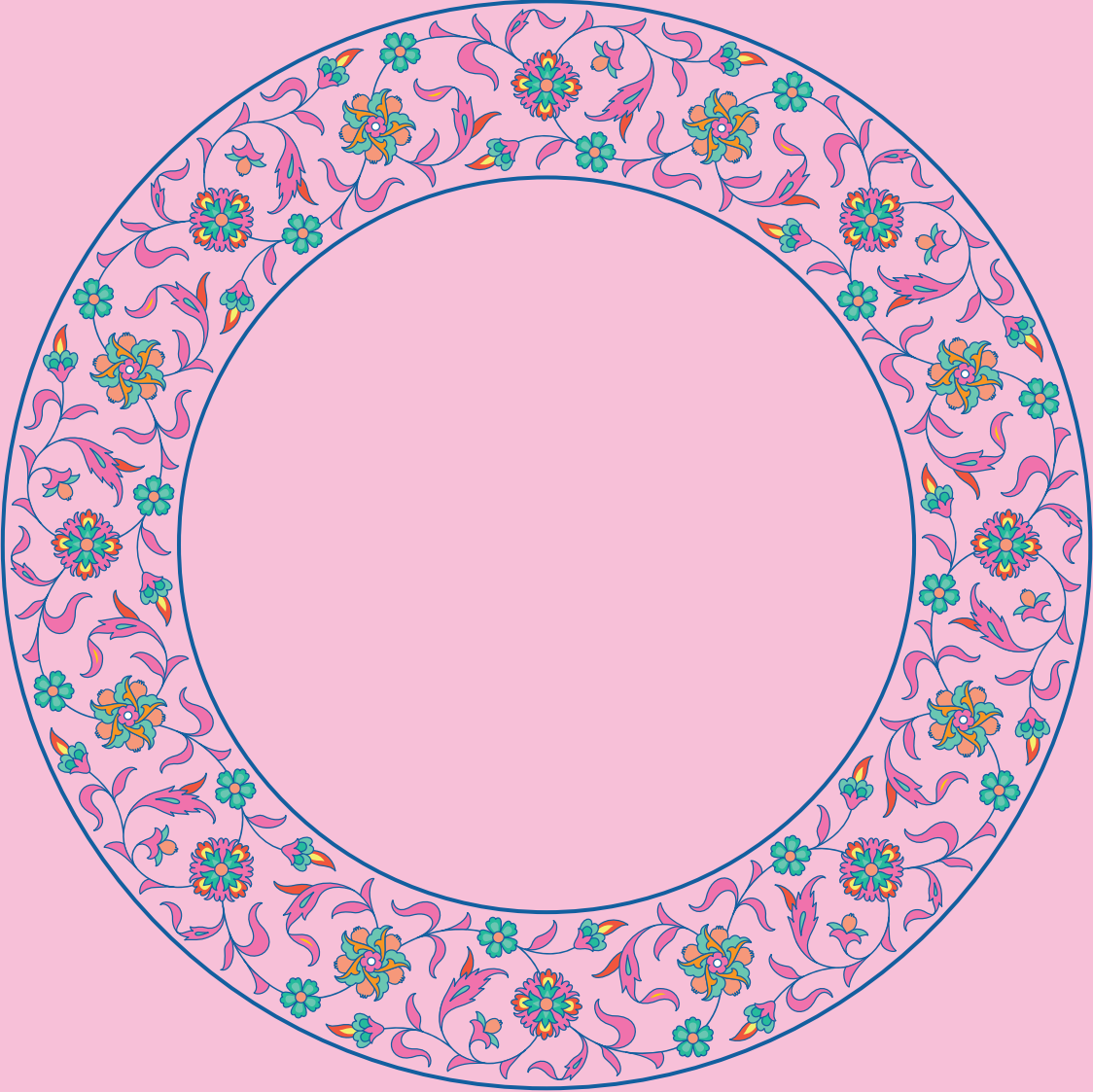
I participated in this competition to gain experience and improve myself. The subject of my work is the testament of the Prophet Muhammad (PBUH) given to Muaz B. Cebel. It is advised to be pious and honest towards Allah and not to betray anyone.

My success in the competition was a source of joy for me, my family and my teachers, I would especially like to thank my teacher Hüseyin ÖKSÜZ for his efforts. Finally, I would like to express my gratitude to the YTB officials for their financial and moral support.

عن معاذ بن جبل رضي الله عنه قال اخذ بيدي رسول الله صلى الله عليه وسلم
ثم قال يا معاذ اوصيك بتقوى الله وصدق الحديث وأداء الأمانة وترك
الخبائنة ودين الكفر والسرقة والنزوم البرامم والتفقه في القرآن ومباينة
وقصر الأمل ومصر العمل وأنه لك أن تستم مسلماً وأن تقدر في الأرض
يا معاذ اذكر الله عند كل شئ ومجر

Âlemlere Rahmet Hz. Peygamber'in
Muaz B. Cebel'e vermiş olduğu vasiyet.

K Ü L T Ü R - S A N A T
T E Z H İ P

Somia

Alaa Eldib

Mısır İstanbul Üniversitesi

Benim adım Somia Alaa Eldib, Mısır doğumluyum. Eğitim hayatıma, Mısır'ın Mansura şehrinde başladım. 2008-2011 yılları arasında Mansura Kız Lisesinde eğitim aldım. Lise-yi başarıyla tamamladıktan sonra, üniversite eğitimimi El-Ezher Üniversitesi'nde sürdürdüm. Sosyal Bilimler Fakültesi'nde, Belge Yönetimi ve Arşiv Yönetimi bölümü üzerine yoğunlaştım. Arşivcilik alanında derinlemesine bilgi edinmeyi ve bu alanda bir uzmanlık geliştirmeyi hedefledim.

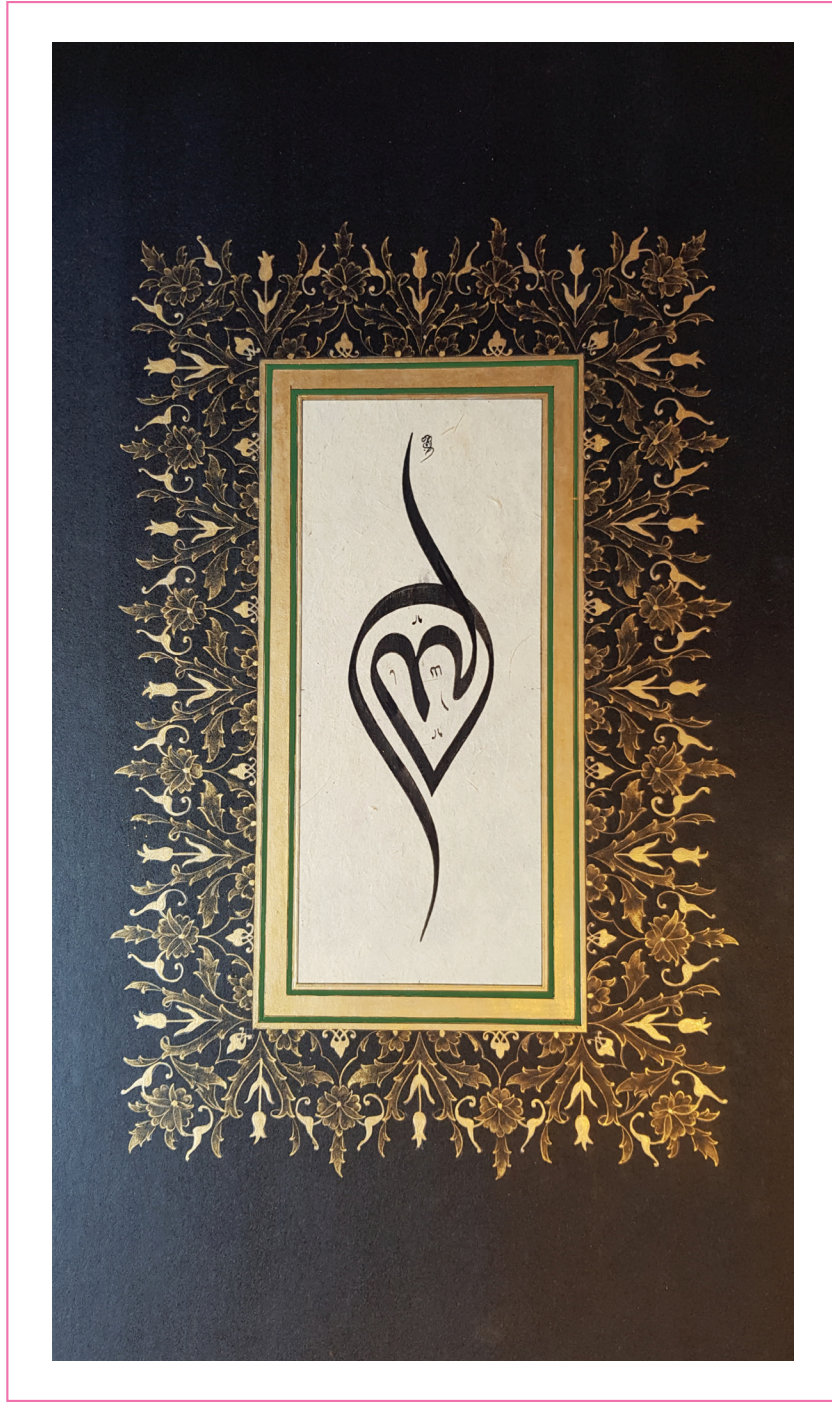
2011-2015 yılları arasında bu bölümü 3.70/4 gibi oldukça yüksek bir not ortalamasıyla tamamladım. Akademik yolculuğumda bir sonraki adımım, 2016-2019 yılları arasında İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde Belge ve Bilgi Yönetimi bölümünde yüksek lisans eğitimimi tamamladım. Bu süreçte, Osmanlı Arşiv Yönetimi alanında derinleşmeye başladım ve "Süleymaniye Kütüphanesindeki Arapça, Farsça ve Osmanlı Türkçesi Münşeat Mecmualarının Katiplik Müessesesi ve Belge Düzenleme Rolü" başlıklı tezimi yazdım. Yüksek lisansımı tamamladıktan sonra, akademik serüvenimi İstanbul Üniversitesinde doktora yaparak devam ettirmeye karar verdim. Hâlen devam etmekte olduğum bu programda, "Mihrimah Sultan Medresesinde Bulunan Nadir Eserlerin İncelemesi ve Kataloglaması" başlıklı tez çalışmamı yürütüyorum. 3.56/4 not ortalamasına sahibim.

Tezhipte ilgili eğitimimi, Uluslararası Öğrenci Akademisi'nde Şeyma ÇINAR'dan aldım. Allah lafzını işlediğim bir eser tasarladım; eserde 22 karat altın kullanarak, Osmanlı'da lale formunun Allah'ı simgelemesi temalı bir desen tasarımı oluşturdum. Bu çalış-ma hem sanatsal hem de manevi bir anlam taşıyor.

My name is Somia Alaa Eldib, and I was born in Egypt. I began my educational journey in the city of Mansura, Egypt. Between 2008 and 2011, I attended Mansura Girls' High School. After successfully completing high school, I continued my university education at Al-Azhar University. I focused on the Department of Information Management and Archival Studies in the Faculty of Social Sciences. My goal was to gain in-depth knowledge in the field of archival studies and develop expertise in this area.

Between 2011 and 2015, I completed my undergraduate studies with a high GPA of 3.70/4. The next step in my academic journey was pursuing a Master's degree at Istanbul University's Social Sciences Institute, Department of Information Management, from 2016 to 2019. During this period, I deepened my knowledge in Ottoman Archival Studies and wrote my thesis titled *The Role of the Scribe and Document Organization in the Arabic, Persian, and Ottoman Turkish Manuscript Collections at the Süleymaniye Library*. After completing my Master's degree, I decided to continue my academic journey by pursuing a PhD at Istanbul University. I am currently working on my PhD thesis titled *An Investigation and Cataloging of Rare Works in the Mihrimah Sultan Madrasa*, with a GPA of 3.56/4.

In addition to my academic studies, I pursued training in the art of Tezhip (illuminated manuscript decoration) at the International Student Academy under the guidance of Şeyma ÇINAR. I designed a piece featuring Allah (cc) (the name of God), using 22-carat gold, and incorporated a motif of tulips, which traditionally symbolize Allah in Ottoman art. This work carries both artistic and spiritual significance.

Lale formunun Allah'ı simgelemesi

Aizirek

Imandos Kyzy

Kırgızistan Necmettin Erbakan Üniversitesi

Ben Aizirek IMANDOS KYZY. 25.02.1996 yılında Kırgızistan'ın Celal-Abad bölgesinde doğdum. Şu anda Konya Necmettin Erbakan Üniversitesi, Eğitim Fakültesi, Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık bölümünde doktora düzeyinde eğitim almaktayım. YTB tarafından yürütülen Uluslararası Öğrenci Akademisi'ne ilk kez katıldım. Bu fırsatı yakaladığım için onurluyum. Türkiye'de bulunduğum süre boyunca kendimi geliştirmeye yardımcı olacak etkinliklere katılmaya çaba gösterdim. Resim çizmeye olan ilgim çocukluğumdan beri süregelen bir tutumdur. Gelecekte Türk sanatlarından olan tezhip sanatını öğrenmek benim için bir ayrıcalıktır. İlerleyen zamanlarda kendimi bu alanda daha da geliştirmeye devam etmek istiyorum. İlerleyen zamanlarda kendimi bu alanda geliştirmeye devam etmek istiyorum. Yarışmaya göndermiş olduğum eserimin derece alması beni çok mutlu etti. Bu süreçte bana yardımcı olan değerli hocam Ayşe Zehra SAYIN'a minnettarım. Eser boyutu 30x20 cm ölçüsündedir. Klasik Osmanlı dönemi Hatai grubu motifleriyle tek noktadan çıkışlı ters simetrik tasarım yapılmıştır. Bu tasarım ile sonsuzluk vurgusu yapılmaya çalışılmıştır. Motif zeminleri tümenden doldurularak boyanmıştır. Benim için "Sonsuzluk" eseri sonu olmayan, sınırsız, bitmeyen veya devam eden bir durumu ifade etmektedir. Sonsuzluk birçok anlamda kullanabildiği gibi, genellikle insanın kavrayamayacağı veya ölçemeyeceği büyüklüğü, zamanı ifade eder. Yaradan'ın sonsuzluğu ve yok olmayışından kaynaklandığını düşündüğüm sonsuzluk kavramı üzerine bu eser ortaya çıkmıştır. Yarışmada derece aldığımı duyduğum zaman hissettiğim duygu anlatılamaz. Çok emek vererek, sabırla hazırladığım bir eserin böyle bir ödüle layık görülmesi beni çok mutlu etti.

I'm Aizirek IMANDOS KYZY. I was born on 25.02.1996 in Jalal-Abad, Kyrgyzstan. I am currently studying at Konya Necmettin Erbakan University, Faculty of Education, Department of Guidance and Psychological Counseling at PhD level. I in the attended the International Student Academy conducted by YTB for the first time. I am honored to have this opportunity. During my time in Türkiye, I strive to participate in activities that had help me improve myself. I have been interested in drawing since my childhood. It was a privilege for me to learn Illumination Art, one of the Turkish traditional arts. I want to continue to improve myself even more in this field. It made me very happy that my work I sent to the competition received a ranking. I am grateful to Ayşe Zehra SAYIN, my esteemed teacher who helped me through this process. The size of the work is 30x20 cm and an inverted symmetrical design was created using the classical Ottoman period Hatayi group motifs starting from a single point. This design emphasizes infinity. The motif grounds are completely filled and painted. For me, "Infinity" refers to a state that has no end, unlimited, unending or continuing. Infinity as it can be used in many senses, it usually refers to the size and time that humans cannot comprehend or measure. This work emerged from the concept of infinity, which I think stems from the infinity and non-existence of the Creator. The emotion I felt when I heard that I had won a prize in the competition is indescribable. I was very happy that a work I prepared with a lot of effort and patience was deemed worthy of such an award.

“ S o n s u z l u k ”

K Ü L T Ü R - S A N A T
E N S T R Ü M A N
İ C R A

Afaq

Ismiyeva

Azerbaycan **Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi**

Ben 1997 senesinde Azerbaycan'ın başkenti, "Odlar Yurdu" Bakü'de doğdum. Bu şehirde, bir Azerbaycan Türkü olarak dünyaya gözümü açmayı çok büyük bir nimet olarak değerlendirmekteyim! 6 - 13 yaşlarında müzik okulunda piyano ve kamança bölümünde, 13 - 17 yaşlarında Bülbül adındaki Orta İhtisas Musiki Mektebinde (Lise eğitimi) kamança ve bestecilik bölümlerinde eğitim aldım. Lisans eğitimimi ise 2015 - 2019 yıllarında yine kamança bölümünde sürdürdüm. Bir yandan da bestecilik çalışmalarına devam ettim.

2020 senesinde Türkiye Bursları'na başvurduğum ve kabul aldım. 2021 yılından itibaren Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesinde yüksek lisans eğitimime devam etmekteyim.

Ankara, benim ikinci şehrimdir. Burada öğretmenlerimden edindiğim bilgiler, kurduğum arkadaşlıklar ve yaşadığım tecrübeler beni bir birey olarak daha da olgunlaştırdı. Katıldığım konser ve yarışmalar, alanımda yeni fikirler üretmek için birer araç oldu. "Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2023" yarışmasına Enstrüman İcra kategorisinde katılmama beni teşvik eden ana neden Türkiye'nin Karadeniz bölgesine ait kemençe enstrümanını farklı bir tarzda tanıtmaktı. Daha önce kemençede sık sık horon ve Karadeniz yöresine ait ezgiler dinlemiştim, fakat bu üç telli enstrümana farkındalıkla yaklaştığım zaman enstrümanın daha fazla olanak sağladığını gördüm. Bu nedenle benim Türkiye'deki ailem olan YTB ile paylaşmak istedim. Kemençeyi bu tarzda kullanabildiğim için bir Türk olarak şeref duymaktayım. Belirtmem gerekiyor ki dereceye girdiğimi öğrendiğim an çok sevdim. Üç telli bir enstrüman olan kemençede "Por Una Cabeza" gibi zor bir eseri icra etmemi değerlendirmeniz beni çok gururlandırdı. Biz insanlar çoğu zaman beynimizi bazı bilgiler ile sınırlarız. Örneğin, kemençe denilince akla horonun gelmesi gibi. Kabul etmemiz gerekiyor ki, Türk kültürü, tüm kültürleri kendisi ile harmanlayabilecek kapasiteye sahiptir. Yıllar önce öğrendiğim şu çok önemli cümle gerçekleştirmek istediğim projelerde beni motive etmektedir. "Şuna inanmak gerekir ki, dünya yüzünde gördüğümüz her şey kadının eseridir." (M. K. Atatürk).

I was born in 1997 in Baku, the capital of Azerbaijan, known as the "Land of Fire". I consider opening my eyes in this city as an Azerbaijani Turk, to be the greatest blessing! From ages 6 to 13, I studied piano and kamancha at a music school, followed by specialized education in kamancha and composition at the Bulbul Middle Specialized Music School during my high school years (ages 13 to 17). I pursued my undergraduate studies in kamancha from 2015 to 2019. Alongside, my studies, have continued working on composition up to the present day.

In 2020, I applied for the Türkiye Scholarships under the YTB and received a positive scholarship offer. Since 2021, I have been pursuing my master's degree at Ankara University of Music and Fine Arts. Ankara is my second home! Here, the knowledge I have gained from my teachers, the friendships formed, and the experiences I have lived through have matured me as an individual. Concerts and competitions I have participated in have served as tools for generating new ideas in my field. The main reason that encouraged me to participate in the "International Student Awards 2023" competition in the instrumental performance category was to introduce the Black Sea region's kamancha instrument in a different style. Previously, I had frequently listened to horon dances and melodies from the Black Sea region played on kamancha. Still, when I approached the three-stringed instrument with awareness, I realized its greater potential. Therefore, I wanted to share these insights with YTB, my family in Türkiye. As a Turk, I am honored to be able to use kamancha in this way. I must mention that I was thrilled when I learned that I had been placed in the competition. Performing a challenging piece like "Por Una Cabeza" on the three-stringed kamancha was a source of great pride for me. As humans, we often limit our thinking to certain ideas or concepts. For example, horon dances come to mind when it comes to kamancha. We must admit that the wealth of Turkish lands, encompassing all corners of the world, can blend all cultures with its own. The most important sentence that has guided me forward in my profession, learned years ago, is: "One must believe that everything we see in the world is the work of women." (M.K. Atatürk).

P o r U n a C a b e z a (K e m e n ç e)

<https://www.youtube.com/watch?v=OfS9rPFllm8>

1.
ENSTRÜMAN
İCRA
Dalı
Birincisi

 Feruza

Makhamatova

Özbekistan Hacettepe Üniversitesi

Adım Feruza, 1 Ekim 2003 tarihinde Taşkent, Özbekistan'da doğdum. Türkiye'de Ankara şehrinde Hacettepe Üniversitesinde Psikoloji bölümünde 3. sınıfta okuyorum. 2018 yılında Taşkent'teki 19 numaralı müzik okulundan tam puanla mezun oldum. 7 yıllık eğitimim boyunca en sevdiğim eser Jean Sibelius'un "The Spruce" adlı eseri idi. Piyanist olarak tüm kariyerim boyunca en gurur duyduğum şey Özbekistan'daki bir üniversitenin senfoni orkestrası ile birlikte konser vermemdir.

On dört yıldır piyano çalan bir piyanist olarak şunu belirtmek isterim ki, bir piyanist piyanoyu sadece güzel sesi için değil, aynı zamanda duygularını ve hislerini müzik yoluyla ifade etme fırsatı bulduğu için de sever. Piyano, sanatçının bir uzantısı hâline gelerek yeteneğini keşfetmesine ve müzikal yorumuyla başkalarına ilham vermesine olanak tanıyan bir enstrümandır.

Eserden biraz bahsetmek istiyorum. Jean Sibelius'un "The Spruce" adlı eseri, müzikal zenginliği ve teknik detaylarıyla bilinen bir eserdir. Bu eserin tonkuluğu ve çalınma tekniği oldukça önemlidir. Öncelikle eserin tonkuluğu incelendiğinde, Sibelius'un özellikle orkestrasyonunda ağaçların ruhunu ve doğanın seslerini yansıtmak için özenle seçilmiş enstrümantasyon dikkat çeker. Özellikle "The Spruce" adıyla anılan kavak ağacının sembolizmi, eserin içsel derinliğine katkı sağlar. Çalınma tekniği açısından ise, eserin başarılı bir şekilde yorumlanması için piyanistin teknik yetenekleri ve duygusal anlamda derin bir anlayışa sahip olması gerekir. Sibelius'un eserlerindeki dinamik geçişler, tempo değişiklikleri ve ritmik karmaşıklıklar, piyanistin ustalığını göstermesi için bir zemin oluşturur.

Son olarak, aileme ve piyano hocama verdikleri destek, emek ve anlayış için teşekkür etmek istiyorum.

My name is Feruza, and I was born on October 1, 2003, in Tashkent, Uzbekistan. I am currently a 3rd-year Psychology student at Hacettepe University in Ankara, Türkiye. In 2018, I graduated with full marks from Music School No. 19 in Tashkent. During my 7 years of study, my favorite piece was Jean Sibelius' The Spruce.

What I am most proud of in my career as a pianist is having had the opportunity to perform concerts with a team from the symphony orchestra of only university in Uzbekistan. As a pianist who has been playing for fourteen years, I can confidently say that a pianist loves the instrument not only for its beautiful sound but also for the opportunity it provides to express emotions and feelings through music. The piano becomes an extension of the pianist, allowing them to discover their talent and inspire others with their skills and musical interpretation.

I would like to share a little about the piece *The Spruce* by Jean Sibelius, a work known for its musical richness and technical detail. The tonality and playing technique of this piece are both crucial. When analyzing the tonality, Sibelius' orchestration is especially important, as it has been carefully crafted to reflect the spirit of trees and the sounds of nature. The symbolism of the spruce tree, adds emotional depth to the work.

In terms of playing technique, a successful interpretation of the piece requires not only technical skill but also a deep emotional understanding. The dynamic transitions, tempo changes, and rhythmic complexities in Sibelius' works offer the pianist a chance to demonstrate mastery over the instrument.

“ T h e S p r u c e ” (P i y a n o)

<https://www.youtube.com/watch?v=HHSLINQyHyE>

Fjolla
Ramadanı

Kuzey Makedonya **Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesi**

Ocak 2003 tarihinde Üsküp, Kuzey Makedonya'da doğdum. Ortaokul ve lise eğitimimi Üsküp'teki "Ilija Nikolovski-Luj" okulunda tamamladım. Şu anda Ankara Müzik ve Güzel Sanatlar Üniversitesinde Prof. Dr. Hakan Halit TURGAY ve Dr. Öncü UÇAR'ın sınıfında Çalgı Eğitimi bölümünde lisans eğitimime devam etmekteyim.

Katıldığım uluslararası flüt yarışmalarında Kuzey Makedonya Kavadar'da birincilik, Kosova Priştine'de ikincilik ve Kuzey Makedonya Üsküp'te üçüncülük ödülü kazanmayı başardım. Üsküp ve Ankara'da solo olarak ve orkestra ile konserler verdim. Ecole Normale de Musique de Paris'teki flüt profesörü Jean Ferrandis, Nice Konservatuarındaki flüt profesörü Sibel Pensel ve Roma Konservatuarındaki flüt profesörü Alessandro Spazzoli gibi yurtdışından isimlerle de çalıştım.

Bu yarışmaya katılmaya sanatsal yaratıcılığımı tanıtmak istediğim için karar verdim. Uluslararası yarışmaların kendime meydan okumak için bir fırsat olduğunu düşünüyorum. Bu yarışmanın beni motive ederek, kariyerimi beklentilerimin ötesinde şekillendirip Türkiye'de ve dünyada büyük sahnelerde yer almama kapı aralayacağına inanıyorum.

Yarışmaya katıldığım eser olan Mozart'ın "Re Majör Flüt Konçertosu"nu çeşitli nedenlerden dolayı seçtim. İlk olarak, bu çalışmayla kendime meydan okumak istedim çünkü bu eserin Mozart'ın flüt için bestelediği en zor eser olduğu söylenir. İkincisi Mozart, bazı eserlerinde Türk müziğinden etkilenmiştir ve klasik dönemdeki en sevdiğim ve en başarılı bestecidir.

I was born on January 5, 2003, in Skopje, North Macedonia. I completed my secondary and music high school education at "Ilija Nikolovski-Luj" School in Skopje. I am currently pursuing my undergraduate degree in the Department of Instrumental Training under the guidance of Professor Dr. Hakan Halit Turgay and Dr. Öncü Uçar at the Ankara University of Music and Fine Arts.

I have won several awards in international competitions: first place in Kavadarci, North Macedonia; second place in Pristina, Kosovo; and third place in Skopje, North Macedonia. I have also performed both as a soloist and with orchestras in Skopje and Ankara. Additionally, I have had the opportunity to work with esteemed international flute professors, including Jean Ferrandis from the Ecole Normale de Musique, Sibel Pensel from the Nice Conservatory, and Alessandro Spazzoli from the Rome Conservatory.

I decided to participate in this competition to promote my artistic creativity. I view international competitions as a valuable opportunity to challenge myself. I believe that this competition will motivate me, shape my career beyond my expectations, and open doors to perform on major stages in Türkiye and around the world.

I chose to perform Mozart's Flute Concerto in D Major in this competition for several reasons. First, I wanted to challenge myself with this piece, as it is considered one of the most difficult works Mozart composed for the flute. Second, Mozart was influenced by Turkish music in some of his works, and he is my favorite and most admired composer of the Classical period.

Major Flüt Konçertosu(Mozart)

<https://www.youtube.com/watch?v=QRyGISMBTAo>

M E D Y A - İ L E T İ Ş İ M
F O T O Ğ R A F

Alsu

Sagirova

Rusya Federasyonu **Ege Üniversitesi**

Benim adım Alsu Sagirova. Ben 23 yaşındayım. Rusya Federasyonu'nun Tataristan Cumhuriyeti'nin Bolgar şehrinde doğdum. Ben Tatarım. Kazan Federal Üniversitesinden Türk Halklarının Tarihi alanında lisans diplomam var. Fotoğraf çekmeyi çok seviyorum. Fotoğraf aracılığıyla düşüncelerimi ve fikirlerimi ifade ediyorum. Benim için bu bir hobiden öte, hayatımın bir parçası. Fotoğrafçılık hayattaki anları yakalamanın ve onları hatıralar için saklamanın bir yolu. Her fotoğrafın içinde bir hikâye var. Bu nedenle tarihçi olarak bu aktiviteden zevk alıyorum.

Bu sene TÖMER'i bitirdim ve yeni dönemde Türk Tarihi bölümünde okuyacağım. Öncelikle Türkiye Bursları'na bu fırsat için derin şükranlarımı sunmak istiyorum. Bu fotoğraf yarışmasını kazandığım için çok mutluyum. Bu benim için harika bir deneyim.

"Büyük Zafer Bayramı" ile ilgili olarak, bunun Rusya'da kutlanan en önemli bayramlardan biri olduğunu söylemek isterim. Bu korkunç savaşta yakınlarını kaybetmenin acısından etkilenmeyen tek bir aile yok. Şimdi dünyanın geçirdiği bu zor zamanlarda, çocukların Büyük Vatanseverlik Savaşı'nı bilmesini ve hatırlamasını sağlamaya çalışmalıyız.

Halkın üzüntüsünün tekrarlanmasını önlemek için geçmişin dersleri unutulmamalıdır. Gazilere bu büyük zafer için minnettar olmak, tarihimize ve genç nesle öğrettiği derslere layık davranabilmek gerekir. Bu fotoğrafla, çocukların ve yetişkinlerin kahramanların anısını nasıl onurlandırdıklarını ve takdir ettiklerini göstermek istedim. Gazilerin anısı nesilden nesile aktarılmaktadır. Askerlerimizin ve tüm halkın başarılarını unutmamamız gerektiğini bir kez daha söylüyorum.

My name is Alsu Sagirova, I'm 23 years old. I was born in the city of Bolgar, Republic of Tataristan, Russian Federation. I am Tatar. I have a bachelor's degree in the History of the Turkic Peoples from Kazan Federal University. I really enjoy taking pictures. I express my thoughts and ideas through photography. As for me, it's more than a hobby, it's a part of my life. Photography is a way to capture moments in life and preserve them as memories. Every photo tells a story. That's why I enjoy this activity as a historian. I am finishing my studies at the language center - TOMER. I will be studying at the Turkish History department next year. First of all, I would like to express my deep gratitude to the Türkiye Scholarships for this opportunity. I am very happy to have won this photo contest. This is a great experience for me.

As for Great Victory Day, I would like to emphasize that it is one of the most important holidays celebrated in Russia. There is not a single family that has not been affected by the pain of losing relatives in this terrible war. In these challenging times, we must ensure that children know and remember the Great Patriotic War.

FOTOGRAF
Dah
Birincisi

B ü y ü k Z a f e r B a y r a m ı

Khairalsed

Sulaiman

Sudan Erciyes Üniversitesi

Benim adım Khairalsed Sulaiman, 14 Temmuz 1997'de dünyaya geldim, Sudanlıyım. Şu anda Erciyes Üniversitesi'nde Türk Dili ve Edebiyatı son sınıf öğrencisiyim. Fotoğraf yarışmasına katılmım, hobilerimi paylaşmanın ötesinde bir sanat ifadesi arayışıydı. Fotoğrafçılığı seçmemin arkasındaki temel neden, Türk kültürü ve doğasının beni büyülemesiydi. Sanatımda zamanın önemine olan derin inancım, her karede kendini gösterir. Her çekim, titizlik ve özenle oluşturulur, sıklıkla uzun ve zorlu bir sürecin ürünüdür. Kazandığım eser, Türk kültürü ve doğanın büyüleyici atmosferinden ilham aldı. Bu eserde, insanın ve doğanın bir araya geldiği anın eşsizliğini ve zamanın değerini vurgulamak istedim. Bu yüzden, her karede geçen zaman, benim sanatımda da büyük bir anlam taşır. Sanatımda, Türk kültürünün ve doğanın çeşitliliğini ve derinliğini yansıtmak, izleyiciye bu unsurların özünde gizli anlamları göstermek istiyorum. Her bir fotoğraf, bu zenginliği yakalamak ve ifade etmek için bir fırsat sunar. Bu nedenle, sanatımı geliştirmek ve ilerletmek için her fırsatı değerlendiriyorum.

My name is Khairalsed Sulaiman, I was born in Sudan on July 14, 1997. Currently, I am a final year student of Turkish Language and Literature at Erciyes University. My participation in the photography contest was driven a desire for artistic expression, not just as a hobby. The primary reason I chose photography is my fascination with Turkish culture and nature. My deep belief in the significance of time is reflected in every frame of my art. Each shot is meticulously crafted, often emerging after a lengthy and challenging process. The winning piece drew inspiration from the captivating ambiance of Turkish culture and nature. In this artwork, I aimed to highlight the uniqueness of the moment where humanity and nature converge, emphasizing the value of time. Thus, every passing moment captured in each frame holds profound meaning in my art. Within my art, I aspire to reflect the diversity and depth of Turkish culture and nature, revealing the hidden meanings inherent within these elements to the viewer. Each photograph presents an opportunity to capture and express this richness. Therefore, I seize every opportunity to refine and advance my artistry.

2
FOTOGRAF
Dah
İkincisi

Z a m a n

Mahri

Belliyeva

Türkmenistan **Gazi Üniversitesi**

Uluslararası Öğrenci Ödülleri fotoğraf yarışmasına katılmamın temel nedeni, fotoğrafçılığa olan sevgi ve ilgidir. Fotoğraf çekmek, kendimi ifade etme ve dünyayı farklı bir açıdan gözlemleme şansı bulmamı sağlıyor. Bu yarışma, fotoğraflarımı geniş bir kitleyle paylaşma ve başkalarıyla deneyimlerimi paylaşma fırsatı sundu. Katıldığım bu yarışmada, kendi tarzımı ve bakış açımı sergileme şansı buldum ve bu deneyim benim için çok değerliydi. Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin Fotoğrafçılık ve Belgesel Atölyeleri, fotoğraf tutkumun daha da derinleşmesine ve yeteneklerimi geliştirmeme büyük katkı sağladı. Bu atölyelerde teorik bilgilerin yanı sıra pratik deneyimler de elde etme fırsatı buldum. Fotoğrafçılık dersleri, sadece bir objektifi çekmenin ötesine geçerek, gözlem yapmayı ve anı yakalamayı öğretti. Yarışmaya katılan fotoğrafım, dış mekânda gerçekleştirdiğimiz bir ders sırasında, bir dikiş atölyesinde dikkatimi çeken bir sahneyi yakalamak için çekildi. Dikiş atölyesinde yorgan diken bir amcanın çalışmasını gözlemlemek, insanın emeğini ve yaşamın dokusunu yansıtan bir anı yakalamak istedim. Bu fotoğraf, sadece bir karede değil, aynı zamanda bir hikâyede de ifade edilen bir anıyı temsil ediyor. Katıldığım yarışma, sadece fotoğrafçılık yeteneklerimi sergilemekle kalmadı, aynı zamanda farklı yaşam ve deneyimleri paylaşma şansı da verdi. Bu yarışma, benim için sadece bir fırsat değil, aynı zamanda fotoğrafın gücünü ve insan deneyimini bir araya getirme gücünü keşfetme yolculuğunun bir parçası oldu. Uluslararası Öğrenci Akademisi'nin Fotoğrafçılık ve Belgesel atölyelerinde edindiğim deneyimlerde, beni en çok etkileyenlerden biri, kıymetli hocalarıma bana kattığı değer oldu. Fotoğrafçılığı öğrenmemde ve gelişimimde büyük rol oynayan Cengiz Oğuz GÜMRÜKÇÜ hocama içten teşekkürlerimi iletiyorum. Sadece teknik bilgileri değil, aynı zamanda tutkusu ve özverisiyle fotoğrafçılığın ruhunu da bana aktaran hocam sayesinde, bu sanat dalına olan sevgim daha da derinleşti. Ayrıca, Belgesel Atölyesi'nde bana rehberlik eden ve kıymetli bilgilerini paylaşarak destek olan Ali Turan GÖRGÜ hocama da en içten şükranlarımı sunmak istiyorum. Belgesel fotoğrafçılığının inceliklerini öğrenmemi sağlayan, deneyimlerini paylaşarak beni cesaretlendiren hocamın desteği olmasaydı, bu yolculukta bu kadar ilerleyemezdim. Her ikisi de benim fotoğrafçılık serüvenimde unutulmaz birer iz bıraktılar ve onlara minnettarım.

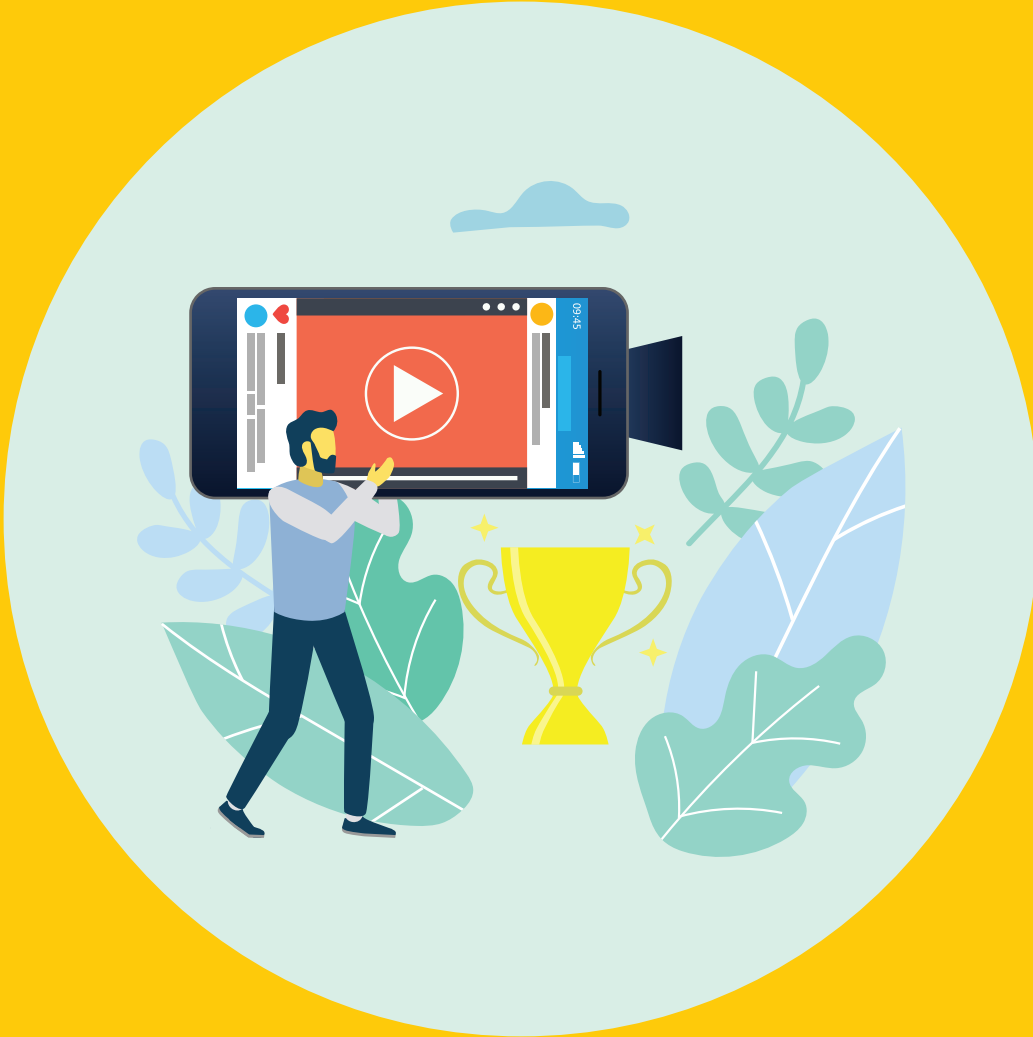
The main reason for my participation in the International Student Awards photography competition is my love and interest in photography. Taking photographs gives me a chance to express myself and observe the world from a different perspective. This competition provided me with the opportunity to share my photographs with a wide audience and share my experiences with others. In this competition, I had the chance to showcase my style and point of view and this experience was very valuable for me. The International Student Academy's Photography and Documentary Workshops have made a great contribution to deepening my passion for photography and developing my skills. In these workshops, I had the opportunity to gain practical experience as well as theoretical knowledge. The photography classes taught me to observe and capture the moment, going beyond just using a lens. My photograph that participated in the competition was taken during an outdoor class to capture a scene that caught my attention in a sewing workshop. I wanted to observe the work of an uncle sewing a quilt in the sewing workshop and capture a moment that reflects human labor and the texture of life. This photograph represents a memory expressed not only in a frame but also in a story. The competition I participated in not only showcased my photography skills but also gave me the chance to share different life stories and experiences. It was an opportunity and a part of a journey to discover the power of photography and its power to bring together the human experience.

One of the things that impressed me the most during my experiences at the International Student Academy's Photography and Documentary workshops was the value that my esteemed professors added to me. I would like to express my sincere gratitude to Cengiz Oğuz GÜMRÜKÇÜ, who played a major role in my learning and development in photography. Thanks to my teacher, who not only imparted technical knowledge but also the spirit of photography with his passion and dedication, my love for this art form has deepened even more. I would also like to express my sincere gratitude to my teacher Ali Turan GÖRGÜ, who guided me in the Documentary Workshop and supported me by sharing his valuable knowledge. Without the support of my teacher, who helped me learn the intricacies of documentary photography and encouraged me by sharing his experiences, I would not have progressed this far in this journey. Both of them have left an unforgettable mark on my photography journey, and I am grateful to them.

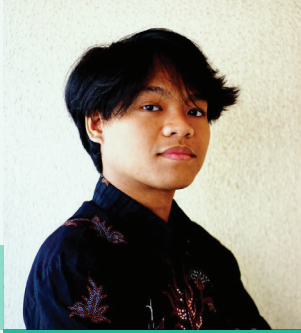

FOTOGRAF
Dah
Üçüncüsü

Z a m a n a İ l m e k A t a r k e n

M E D Y A - İ L E T İ Ş İ M
K I S A F İ L M

M u h a m m a d
T h o h i r A s h S h i d d i q i e

Endonezya **Ege Üniversitesi**

Benim adım Muhammad Thohir Ash Shiddiqie, 25 Ocak 2001'de doğdum. Çocukluğumdan beri bir film yönetmeni olmak benim hayalimdi. Hikâye anlatmayı seven biriyim ve filmi, izleyicinin diğer mecralardan farklı bir deneyim yaşamasını sağlayan ses ve görsellerle hikâye anlatmak için doğru bir araç olduğunu görüyorum. Bu nedenle, Ege Üniversitesinde Radyo, Televizyon ve Sinema alanında okumayı tercih ettim.

"Uluslararası Öğrenci Ödülleri" programı, yaratıcılığımı ifade etme ve senaryo yazma, yönetme ve film kurgulama becerilerimi geliştirme fırsatı sunuyor. Film fikri, kayıt süresinin kapanmasına üç hafta kala ortaya çıktı. Sınırlı ekipman ve arkadaşlarımızın oyuncu kadrosuyla bu filmin başı, yaratıcılığımızın bir göstergesidir.

Filmin, yabancı öğrencilerin yabancı bir ülkede yaşama deneyimlerini yansıtıyor. Kendi yaşadıklarımdan ilham alarak, Asyalı bir öğrencinin Türkiye'deki yaşam mücadelesini anlatıyor ve iletişimde zorlananlara anlayış göstermenin ve saygı duymanın önemini vurguluyor. İnternet ve Wi-Fi ağlarını insanlar arasındaki bağı kurmanın bir metaforu olarak kullandım. Özellikle yabancı, dilsiz ve kekeme karakterlerin mücadelelerini ön plana çıkardım.

Bu programın, yabancı öğrencilere, özellikle de Türkiye'de sinema bölümünde okuyanlara, yeteneklerini sergileme ve bir sinemacı olma yolunu açma fırsatı sağladığını düşünüyorum. Bu onur benim portföyüm için çok değerli çünkü bu bir yarışmada dereceye giren ilk filmim. Bu filmin seçilmesiyle birlikte gelecekte herkesin, özellikle de Türk halkının keyifle izleyeceği bir eser ortaya koyabileceğime inanıyorum.

My name is Muhammad Thohir Ash Shiddiqie, I was born on January 25, 2001, and ever since my childhood, my dream has been to become a filmmaker. That's why I chose to major in Radio, TV, and Cinema at Ege University in Izmir.

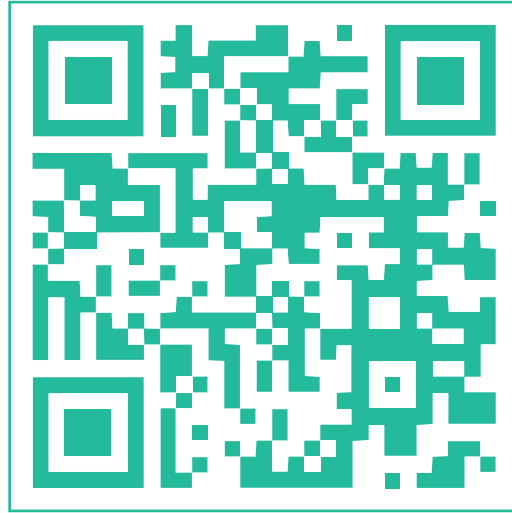
The International Student Awards represents an opportunity for me to express my creativity and hone my skills in scriptwriting, directing and, film editing. Three weeks before the registration deadline, the idea for my film emerged: a story set in Türkiye, featuring a Korean actor as the protagonist. We made it with minimal equipment and relying on actors who are also our friends. Nevertheless, creativity was the key to all of the film's modest achievements.

My film reflects the experiences of foreign students adjusting to life in an unfamiliar country. Inspired by my own experiences as an Asian student in Türkiye, it portrays the challenges of language barriers and the importance of understanding and respecting those who struggle to communicate. I used Wi-Fi and internet networks as metaphors for bridging the gap between people, particularly highlighting the struggles of the foreigner, the mute, and the stutterer.

I believe this program provides a platform for foreign students, especially those studying cinema in Türkiye, to showcase their talent and pave their way to becoming filmmakers. This appreciation means a lot to my portfolio, as this is the first film I have made that has received a ranking in a competition. With this film's selection, I am confident that I will be able to create work that resonates with audiences, especially the Turkish people, in the future.

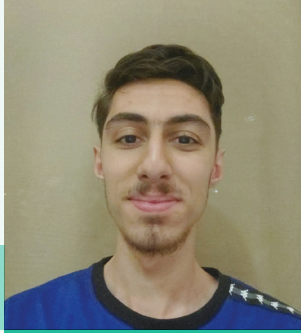

B a ğ l a n t ı

https://www.youtube.com/watch?v=V1ag3dk1B_E

Azad

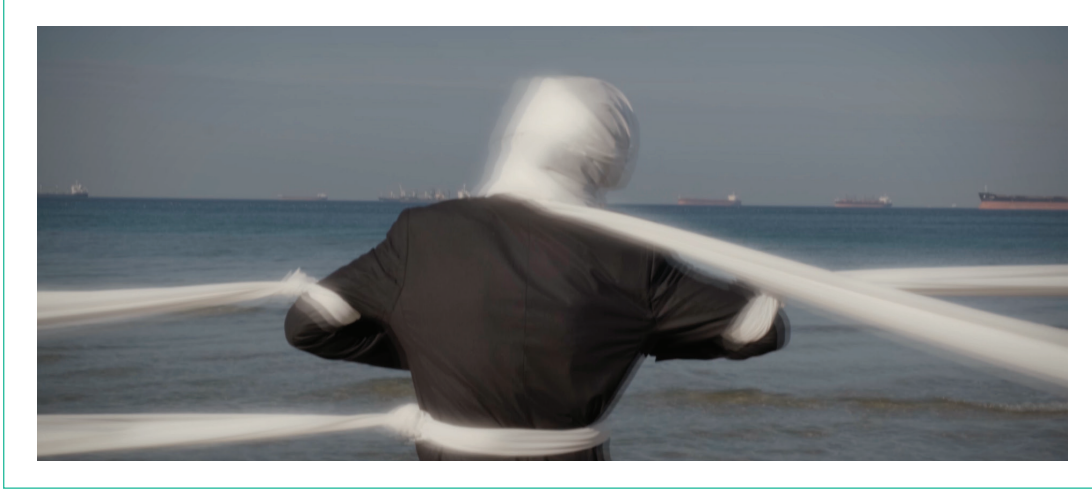

Aslanlı

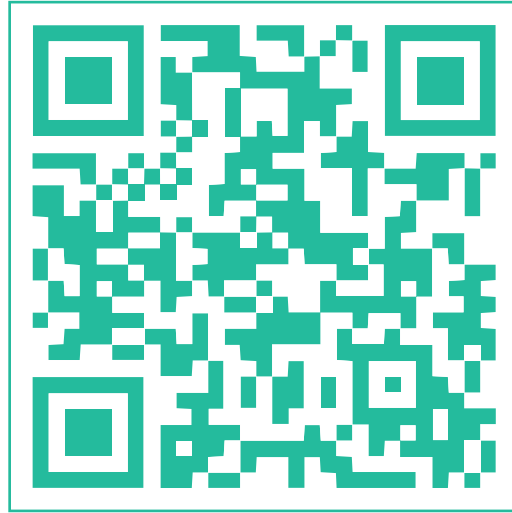
Azerbaycan Koç Üniversitesi

Ben Azad Aslanlı, 30 Ağustos 2004 tarihinde Azerbaycan'da doğdum. Şu anda Koç Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği (100% İngilizce) bölümünde eğitim hayatımı devam ettiriyorum. Sarmalın hikâyesi üniversitede tamamen şans eseri tanıştığım birkaç arkadaşımın davetiyle katıldığım Koç Üniversitesi Sinema Kulübü Production (Yapım) ekibinin toplantısına katılmamla başladı. Toplantıda herkes sırayla aklındaki film projelerini anlatırken daha sonrasında filmin hem senaristliğini hem de yönetmenliğini yapacak olan Batın yeni oluşturduğu hikâyeden bahsetti. Fikri ele alış şekli ve hikâyenin özgünlüğü beni anında derinden etkiledi ve toplantının kalan süresi boyunca sadece toplantının bitmesini ve bu fikrin sahibiyile film projesini tartışmayı bekledim. Batın René Magritte'nin *Aşıklar* isimli tablosundan yola çıkarak günümüz insanın tekdüze yaşamını ve en ufak bir pozitif değişimin bile insan hayatına ne kadar büyük etki edebileceğini o kadar özgün ve çarpıcı bir biçimde anlatmıştı ki, o andan sonra kafamdaki tek şey bu hikâyeyi bir kısa film projesine dönüştürmek oldu. Yaklaşık bir hafta içinde senaryo ve sanat ekiplerini kurduk ve böylelikle yapım aşaması 4 ay süren Sarmal yolculuğumuzun ilk adımını atmış olduk. Herkesin olabilecek en verimli şekilde çalıştığı bu sürecin sonunda beklediğimizden çok daha güzel görüntüler ve seslere sahip olduğumuzu gördüğümüzdeki duyguları tarif etmem mümkün değil. En temelde insanoğlunun yeni dünyadaki hiçbir amacı olmayan, sadece aynı günleri tekrar tekrar yaşadığı ve içinden çıkamadığı *SARMAL*'ı göstermek için çıktığımız bu yol aynı zamanda ben ve arkadaşlarım için hayat sarmalımızı çözmek adına önemli bir adım oldu.

My name is Azad Aslanlı, and I was born on August 30, 2004, in Azerbaijan. I am currently continuing my education at Koç University Computer Engineering (100% English) department. The story of the Spiral started when I joined the Koç University Cinema Club production team meeting, which I joined upon the invitation of a few friends I met completely by chance at university. While everyone at the meeting was taking turns explaining the film projects they had in mind, Batın, who will be both the scriptwriter and director of the movie, talked about the story he had just created. The originality of his story and the way he presented the idea instantly impressed me. I just waited for the meeting to end and discussed the film project with the owner of this idea. Inspired by René Magritte's painting *Lovers*, Batın explained the monotonous life of today's people and how even the slightest positive change can have a big impact on human life in such an original and striking way. From that moment on, My only focus was turning this story into a movie project. We established the scenario and art teams in about a week, and thus we took the first step of our Spiral journey, which took four months to complete. At the end of this process, where everyone worked in the most efficient way possible, it is not possible to describe the emotions when we see that we have more beautiful images and sounds than we expected. This path, that we set out to show the *SPIRAL* in which human beings basically have no purpose in the new world, endlessly live the same days without escape, has also been an important step for me and my friends to unravel our spiral of life.

S a r m a l

<https://www.youtube.com/watch?v=5eUG-zHMaMM&t=17s>

Abdul

Rilan Syarif

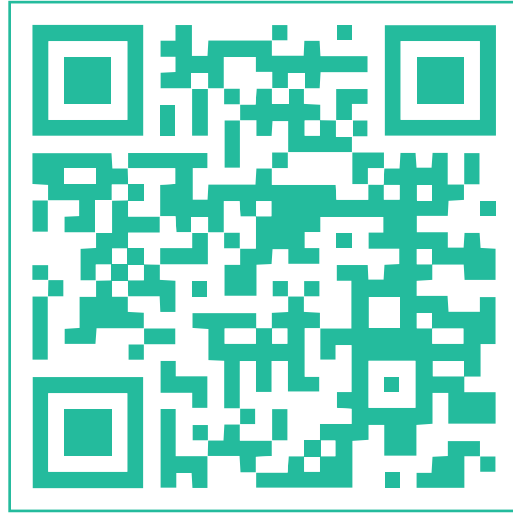
Endenozya **Bursa Uludağ Üniversitesi**

Ben Abdul Rilan Syarif, Endonezyalı bir öğrenciyim. Türkiye Bursları ile Bursa Uludağ Üniversitesi'nde İslam Ekonomisi ve İslami Bankacılık alanında yüksek lisans eğitimi almak için olağanüstü bir fırsat yakaladım. Bu yarışmaya katılmaya karar vermemin nedeni, genç nesle cihaz kullanımında farkındalık ve öz denetimin önemi hakkında önemli bir mesaj iletme arzumdur. *Alarm* adlı bu kısa film, aşırı cihaz kullanımı nedeniyle sık sık uykusuzluk çeken çoğu gencin mevcut durumundan ilham aldı. Küçük gibi görünen ama temelde hayatlarımız üzerinde büyük bir etkisi olan bir şey bu. Gün içindeki tüm faaliyetlerimizin gece uykumuzun kalitesini belirlediğini çoğu zaman unutuyoruz. Daha fazla gence iletmeyi umduğum mesaj ve ilham budur.

My name is Abdul Rilan Syarif. I am an ordinary Indonesian student blessed with an extraordinary opportunity to study for a Master's degree in Islamic Economics and Islamic Banking at Bursa Uludağ University with Türkiye Scholarships. The reason I decided to participate in this competition is my desire to convey an important message to the younger generation about the importance of awareness and self-control in device usage. This short film titled *Alarm* was inspired by the current situation of most young people who often suffer from insomnia due to excessive device use. Although it may seem like a small issue, it has a profound impact. We often forget that all our activities during the day determine the quality of our sleep at night. This is the message and inspiration I hope to convey to more young people

A l a r m

<https://www.youtube.com/watch?v=RvHqamj7Bml>

MEDYA - İLETİŞİM BELGESEL

Abdul

Aktamberdy

Kazakistan **İstanbul Üniversitesi**

Ben Abdul Aktamberdy, 2003 yılında Kazakistan'ın Çimkent şehrinde doğdum. İstanbul Üniversitesi Radyo, TV ve Sinema Bölümünde 2. sınıfta okumaktayım. Dünyada 160 milyona yakın insan alopesi hastasıdır. Bu hastalık yüzünden toplum tarafından kendilerine özel bir biçimde davranıldığı için hastalar farklı psikolojik sorunlarla karşılaşabiliyorlar. Çoğu insanın bu hastalığın ne olduğundan haberi olmadığı için alopesisi olan birisini benim gibi kanser hastası zannedebiliyor. Hastalığı olan insanları daha iyi anlamak ve farkındalık yaratmak amacıyla ilk filmim olan *Not Cancer, Alopecia* belgeselini çektim. Karakterimiz olan Muhammed'in hastalığın getirdiği zorbalık ve manevi sorunlara karşı bakış açısı beni hayran bıraktı. Benim için Muhammed fantastik filmlerdeki süper kahramanlardan daha güçlü biriydi. Çoğu zaman etrafımızda olan asıl kahramanları farketmiyoruz diye düşünüyorum.

Iam Abdul Aktamberdy, and I was born in Shymkent Kazakhstan in 2003. I am studying in the 2nd year in Radio, Television and Cinema at Istanbul University. Around 160 million people worldwide suffer from alopecia. Because of this disease, patients are treated in a special way by society, and they may encounter different psychological problems. Since most people don't know what this disease is, they may think someone with alopecia is a cancer patient. I made my first film, *Not Cancer, Alopecia*, in order to better understand people with the disease and to raise awareness. I was fascinated by our character, Muhammad's view of the bullying and spiritual problems brought about by the disease. For me, Muhammad was stronger than the superheroes in fantasy films. I think we often don't notice the real heroes around us.

“ N o t C a n c e r , A l o p e c i a ”

https://www.youtube.com/watch?v=r_yUMfpV3uk&t=17s

Md Labib**Faisal Khan**

Bangladeş **Selçuk Üniversitesi**

Ben Md Labib Faisal Khan. Bangladeş'in Rangpur şehrinde doğdum, gazetecilik alanında eğitim gördüm ve belgeselcilik konusu ile ilgileniyorum. Lisans eğitimimi 2020 yılında Selçuk Üniversitesinde tamamladım ve ardından aynı üniversitenin gazetecilik bölümünde yüksek lisansımı başarıyla tamamladım. Üniversite yıllarımda, Türkiye'nin önde gelen reklam ajanslarından Kontv, Erka Medya ve Klok Film gibi kuruluşlarda staj yaparak film yapım süreçlerini yakından tanıma fırsatı elde ettim.

Konya'da ilk fotoğraf sergimi gerçekleştirdim. 2021'de *Memleketim (My Homeland)* adlı belgesel filmimle Bangladeş'te ve Türkiye'de büyük beğeni topladım. Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2021'de en iyi belgesel film ödülünü kazanmamla bu başarıyı taçlandırdım.

Kendi "FOLOK" adlı reklam ajansım aracılığıyla ulusal ve uluslararası düzeyde bir belgeselci olarak öne çıkmaktayım. Gelecekteki projelerimde de sinema alanındaki çalışmalarımı sürdürmeyi hedefliyorum. Yaratıcı çalışmalarımı izleyicilerin kalplerinde ve aklılarında yer edinmeyi sürdüreceğim.

Bu yıl Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2023 yarışmasında, yeni filmim *Son Hamal* ile belgesel dalında katıldım. Film, İngiliz sömürgeciliğinin bir etnik grubu kökten kaldırma sürecini ve yaşadığım şehirdeki kültürel ve ekonomik dönüşümü ele alıyor.

Son Hamal Filminin Kısa Synopsisi

Son Hamal-Demir Yollarının Gölgeleğinde: Bir Hamalın Hikâyesi

Ramesh, günümüzde Badarganj İstasyonu'nun baş hamalı olarak görev yapıyor ancak ailesinin kökleri, Hindistan'ın demir yollarının inşası sırasında önemli bir rol oynayan atalarına uzanıyor. İngiliz sömürge döneminde, fakir işçiler demir yolları ve diğer büyük projeler için zorlu koşullarda çalıştırıldı. Bu belgesel, bu işçilerin ve Ramesh'in geçmişini, günümüzdeki yaşamlarını ve köklerine dair bağlarını inceliyor. İşçilerin çektikleri zorluklar, insan hakları ihlalleri, günümüzdeki yaşam koşulları ve geçmişin izlerinin günümüzdeki toplulukları nasıl etkilediği gözler önüne seriliyor. Demir yollarının gölgesinde yaşayan bu insanların hikâyesi, unutulmuş tarihin ve geçmişin yankılarını günümüze taşıyor.

Iam Md Labib Faisal Khan. I was born in Rangpur, Bangladesh, and studied journalism, with a keen interest in documentary filmmaking. I completed my undergraduate degree at Selçuk University in 2020 and later earned my master's degree in journalism from the same university. During my university years, I gained hands-on experience in film production through internships at prominent Turkish advertising agencies such as Kontv, Erka Media, and Klok Film.

I held my first photography exhibition in Konya. In 2021, my documentary film *Memleketim (My Homeland)* received great acclaim in both Bangladesh and Türkiye. This success was crowned with the Best Documentary Film award at the International Student Awards in 2021.

Through my advertising agency, FOLOK, I have established myself as a documentary filmmaker on both national and international levels. I aim to continue working in cinema and to leave a lasting impression on the hearts and minds of audiences through my creative storytelling.

This year, I participated in the International Student Awards 2023 competition with my new documentary film, *Son Hamal (The Last Porter)*. The film explores the colonial-era eradication of an ethnic group by British imperialism and the cultural and economic transformation in my hometown.

Synopsis of the Film: *Son Hamal*

Ramesh is the head porter at Badarganj Station, but his family roots trace back to ancestors who played a crucial role during the construction of India's railroads. In the British colonial era, impoverished laborers were forced to work under harsh conditions on railroads and other large-scale projects.

This documentary delves into the lives and history of these workers and Ramesh's connection to them, examining their struggles, human rights violations, and the impact of their legacy on modern communities. It also reflects on how traces of the past resonate in today's society, uncovering the untold history of those who lived in the shadows of the railroads. Their stories bring forgotten echoes of the past into the present.

S o n H a m a l

https://www.youtube.com/watch?v=OF4JJ8y_WtY&t=13s

Media
Zhiyan
İran Ankara Üniversitesi

Ben Media Zhiyan, 24 Aralık 1998 tarihinde Tahrân'da doğdum. İranlıyım ve Ankara Üniversitesi, İletişim Fakültesi, Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünde lisans öğrencisiyim. Projeyi birlikte yürüttüğümüz ekibin temsilcisi olarak bu yarışmaya katıldım. Ankara Hamamönü Ofisi'ndeki belgesel atölyesi öğrencileri olarak çektiğimiz *Kale ve Kediler* isimli belgeselle Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'nın düzenlediği Uluslararası Öğrenci Ödülüne başvurarak verdiğimiz emeğe bir şans vermek istedik. Öncelikle Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı'na bize bu projeyi yapmamız için sundukları imkanlardan dolayı teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu projede emeği geçen arkadaşlarım, Mobassera Jahan Fatima, Era Domi, Mahri Belliyeve, Raikan Omorbekova, Aizhan Aitbaeva, Abdul Moiz Awan, Reham Tariq ve Abdulrahman Essam'a ve elbette Uluslararası Öğrenci Akademisi Belgesel Atölyesi'nde verdiği derslerle, bize kattığı fikirlerle bakış açımızı yönlendiren hocamız Ali Turan GÖRGÜ'ye teşekkür ediyorum.

Biz Ankara'da eğitim alan öğrenciler olarak, Türk kültürüne, tarihine ve mimarisine duyduğumuz ilgiden dolayı bu proje için Ankara Kalesi'ni seçtik.

Ankara Kalesi; Bizans, Selçuklu ve Osmanlı İmparatorluğu gibi Anadolu'daki birçok uygarlıktan izler taşıyan önemli, tarihi bir mekân. Çekimlerimiz esnasında kale ve civarını dolaşarak bu izlerin peşinden gittik ve bu izler bizi kalenin başka sakinlerine, kedilere götürdü. Böylece onlar da sevimli figürler olarak belgeselimizde yerini aldı.

Çekimler esnasında yorulduğumuz zamanlar oldu. Fakat vardığımız neticenin verdiği mutluluk elbette paha biçilemez.

Bu belgesel, ekipte bulunan herkesin çektiği ilk belgeseldi. O nedenle yaptığımız ilk belgeselle dereceye girmek, bizim için ayrı bir gurur. Aynı zamanda bu ödül, benim ilk ödülüm. Belki ekibimizdeki çoğu arkadaşım için de öyledir.

Bize bu dereceyi layık gören değerlendirme ve jüri üyelerine ekip olarak teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Sevgilerimizle.

I'm Media Zhiyan, I was born on December 24, 1998 in Tehran. I am from Iran. I am an undergraduate student at Ankara University, Faculty of Communication, Department of Radio, Television and Cinema. I participated in this competition as a representative of the team with whom we are conducting the project together. We wanted to give a chance to our efforts by applying for the International Student Award organized by the Presidency of Turks Abroad and Related Communities with the documentary titled *Kale ve Kediler*. This documentary was produced as part of the documentary workshop at the Ankara Hamamönü Office. I would like to thank my friends who contributed to this project, Mobassera Jahan Fatima, Era Domi, Mahri Belliyeve, Raikan Omorbekova, Aizhan Aitbaeva, Abdul Moiz Awan, Reham Tariq and Abdulrahman Essam, and of course our teacher Ali Turan Görgü, who guided our point of view with the ideas he contributed to us with the lessons he gave at the International Student Academy Documentary Workshop. As students studying in Ankara, we chose Ankara Castle for this project because of our interest in Turkish culture, history and architecture.

Ankara Castle is an important historical place that bears traces of many civilizations in Anatolia, such as the Byzantine, Seljuk and Ottoman Empires. During our filming, we walked around the castle and its surroundings and followed these tracks, and these tracks led us to other residents of the castle, cats. Thus, they also took their place in our documentary as cute figures.

There were times when we got tired during the filming. But the happiness given by the result we have reached is, of course, priceless.

This documentary was the first documentary that everyone on the team made. Therefore, it is a special pride for us to get a degree with the first documentary we made. At the same time, this is my first award. It may be the same for most of my friends on the team.

We offer our thanks as a team to the evaluation and jury members who have deemed us worthy of this degree.

Sincerely.

K a l e v e K e d i l e r

<https://www.youtube.com/watch?v=8g3rHFOTpic&t=27s>

E D E B İ Y A T
H İ K Â Y E

Aidana

Myrzabay

Kazakistan Hacettepe Üniversitesi

Herkesi kalpten muhabbetle selamliyorum. İsmim Aidana Myrzabay, Kazakistanlıyım. 2 Temmuz'da Kazakistan'ın Almatı şehrinde dünyaya geldim. Hâlihazırda Ankara'da Hacettepe Üniversitesi, Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Programı'nda doktora yapmaktayım. Edebiyat dünyasına ilk adımımı ta çocukluğumda atmıştım. Okul yıllarında Kazakistan'daki çocuk dergisine sürekli yazılar gönderir, yarışmalara katılırdım. Türkçe öğrendikten sonra bu dildeki eserleri okuma fırsatını elde ettiğim için edebiyatın bambaşka tadını almaya başladım, önümde yeni kapılar açılmaya başladı. Kazak Dili ve Edebiyatı mezunu olarak bilhassa kendi edebiyatımızın mirasından beslendiğim için Türkçe bir yazı yazmaya giriştiğimde muhakkak Kazak kültürünün zengin dünyasına gönderim yapar, söz sanatının inci tanelerini tanıtmaya çalışırım.

Bu sene YTB tarafından düzenlenen Uluslararası Öğrenci Ödülleri'ne ilk defa katılım sağlıyorum. Hikâye kategorisine gönderdiğim "Kara Güz" eserimin dereceye girmeye hak kazanması benim için büyük bir teşrifi çünkü bu eser, Türkçe kaleme aldığım ilk eserimdi. "Kara Güz"ün yazılma nedenlerinden biri beşer dilinin, sözünün temsil gücünü göstermeye çalışmak, kaldı ki söz ve niyet arasındaki göze görünmez ilişkiyi betimlemektir. Kelâm, daima büyüldür. Kelâm çirkef ise konuşanı da, muhattabını da kirlendirir. Kelâm, niyetten beslenir. Şair Nurullah Genç'in de ifade ettiği üzere,

"...Dudaklarına gülümse
Kelâmın kirlendiği vakitlerde
Sessizliğin durağı
Erdemin kapısıdır onlar."

Velhasıl küçüklüğümde büyük babaannemden, annemden çokça hikâye, şiir, atasözleri dinlerdim, duyardım. Bu bir yandan bana edebiyat zevkini kazandırdı öte yandan da şu anda hikâye örgülerini kurgulama noktasında ışık tutmakta.

Son olarak YTB tarafından her yıl düzenlenmekte olan Yazarlık Atölyesi gibi akademik derslerin mürekkebinizin güçlenmesine büyük katkı sağladığını da dile getirmek istiyorum. Bu akademik dersler dünyanın dört köşesinden gelen öğrencilere edebiyat dünyasına dokunma, yazma arzusunu gerçekleştirme ve bu süreçten zevk alıp ufuk kazandırmaya olanak sağlıyor. Bu vesileyle bizlerin yazma ihtirasını arttıran, her daim inanan YTB'ye, emeği geçen bütün herkese, saygıdeğer hocalarıma ve sevgili arkadaşlarıma sonsuz şükranlarımı iletmek istiyorum.

İnsanlar konuşur, hayaller gerçekleşir. Sizler hayal kurdukça gözdeki ateş, gönüldeki umut sönmez.

Hello everyone, my name is Aidana Myrzabay. I am from Kazakhstan. I was born on the 2nd of July in Almaty. I am currently pursuing my PhD in the Teaching Turkish as a Foreign Language program at Hacettepe University in Ankara. I took my first steps into the world of literature in my childhood. During my school years, I used to send writings to children's magazines in Kazakhstan and participate in competitions regularly. After learning Turkish, I began to appreciate literature in a whole new light and discovered new horizons. As a graduate of Kazakh Language and Literature, I often incorporate references to the rich world of Kazakh culture and introduce the pearls of literary artistry when I attempt to write in Turkish.

This year marks my first participation in the International Student Awards organized by YTB. It was a great honor for my work "Kara Güz" to be recognized in the story category, as it was my first piece written in Turkish. One of the reasons for writing "Kara Güz" was to showcase the power of human language and expression, and to depict the invisible relationship between words and intentions. Speech has a mesmerizing quality; however, when speech becomes tainted, it stains both the speaker and the listener. Speech is nourished by intention. As the poet Nurullah Genç expressed,

"...Smile to your lips
Cause it is the station of silence,
The gateway of virtue,
when speech is tarnished."

I used to listen to many stories, poems, and proverbs from my grandmother and mother in my childhood, which not only instilled in me a love for literature but also shed light on crafting story plots now.

Lastly, I would like to express that academic courses like "Yazarlık Akademisi" organized by YTB contribute significantly to strengthening our literary arsenal. These academic courses provide students from all corners of the world with the opportunity to touch the world of literature, fulfill their desire to write, and derive pleasure and enlightenment from this process. Therefore, I extend my heartfelt gratitude to YTB, all those involved, my esteemed teachers, and dear friends who have always believed in us and fueled our passion for writing.

People talk, dreams come true. As long as you dream, the fire in your eyes and the hope in your heart will never fade.

KARA GÜZ

Lanet, birini diri diri gömmektir. Bugün güneş benim için batıdan doğdu... Sonbaharın yaprakları koyu sarı renge dönüşüp yaz boyunca iltica ettiği yüce ağaçları yavaşça terk etmeye başladığı günlerden biriydi. Kuşların cıvıltısı tenhalaşıp yerini kuzeyin ılık dondurucu rutubetli rüzgârının keskin uğultusuna vermişti. Sonbahar kimlere ilham kaynağı oluşturmadı ki. Kimileri sevdasını döktü yaprak gibi şiirlerinde, kimileri hasretini... Kimi için ayrılık limanıdır sonbahar, kimine de vuslat... Kimine ilk aşkın ışığını yakan, kiminin de bir avuç ümidini söndüren mevsimdir.

Kazakistan'ın güzü bir başkadır, aman... Sarının ne kadar tonu varsa hepsini görebilirsiniz cömert tabiat ananın sinesinde. Belki bu yüzden millet, güzü ay adlarından ziyade renkleriyle isimlendirir bizde. Altın gibi parlak iplerini toprak ananın koynuna seren "Altın güz", kırlangıçları sıcacık mekanlara sevk edip bir müddet sonra özlemini yağmur damlaları biçiminde gökyüzünden döken "Konur güz" ve nihayet dünyanın zifiri karanlığı, hınç ve hiddetini kendinde barındıran mahzun "Kara güz".

Kara güzde bütün tabiat sanki yıl boyunca çektiği azabın hasretini çıkıyor. Bütün yılın ıstırapı çöker doğanın omuzlarına kara güzde. O da gamlılığın intikamını almak için ne fırtınalar koparır. Tıpkı benim gibi... Keşke ben de kara güz gibi göğsümde biriktirdiğim bir bardak zehri kusabilsem, içimi bıçaklayan duyguları tıpkı yapraklarından ayrılmış çıplak ağaçlar gibi boşaltabilsem diyordum. Ne yazık ki olmuyordu. Aklımı mütemediyen "Niye? Neden ben?" soruları kurcalayıp duruyordu şu med günlerde. Asla cevabını alamayacağım sadece sorgulamakla kalıp kaderin iradesine boyun eğmek zorunda kalacağım düşüncesi aklımı bir kurt gibi kemiriyordu. Lâkin cevabını alınca hayretler içinde kalacağımı hiç tasavvur bile etmemiştim.

Bugün doğum hastanesinden bir kundak boş çıktı...

Aradan uzun yıllar geçtikten sonra her şeyi bırakıp merhum babaannemin huzur dolu kokusunun sindiği güzel memleketime yol aldım. Bu yolculuğumun vesilesiyle evvela kendimi takdim edeyim. Adım Tahima. Yaşım otuzu aşkın kırkı düşkündür. Kazakça kökenli olmayan Yüce Rabb'in mümtaz isimlerinden biri El-Müntakim'den ibaret bu harikulade ad, babaannem tarafından verilmiş bana. Eşine neredeyse hiç rastlanmayan ismi sahiplendiğimi çocukluğumdan beri etrafımdakiler sürekli söyler dururdu. Ancak bu durum, beni hiç rahatsız etmezdi aksine bunu bir imtiyaz olarak görürdüm. Zira bu, benim babaannemden kalan tek yadigârım idi. Çocukluğum Güney Kazakistan'daki Arys ilçesinin Akadala köyünde geçmişti. Rahmetli dedemin diktiği apor² ağaçlarıyla beraber büyüdük. Gerçi onlar şu anda meyvesini köylülere ihsan edip alkışına doyan mukaddes ihtiyar ağaçlara dönüşmüştü. Öğrencilik yıllarım ise şehirde geçti. Orada dünya evine girdim. Büyüdükçe keşmekeşi ile meşguliyeti el ele tutuşan şehir hayatından bezip kazanı kapalı kaynayan köye sığınmak istedim. Bugün de içimdeki somurtkanlığı biraz da olsa gidermek için düştüm yola. Bir an kan ter içinde boğularak uyurken buldum kendimi. Otobüs bizi müthiş bir süratle götürmüştü ki, yolculuğun ne kadar geçtiğini bile fark etmemişim. Tek hissettiğim, sıksan damla damla su akacak ceketimi bir an önce çıkarma isteğimdi. Yanımda küçük omuz çantasından başka ağır bir şey almamıştım ki kaderimin verdiği yük bana kâfiydi. İner inmez köyün mis gibi havasını göğsümü şişire şişire içime çektim. Etrafıma iyice bir göz attım. Kara güz, kara ocak, kara kazan, kara otağ, hazin kara dağlar, hepsi fevkalade bir ahenk içindeydi bu köyde. Fakat bir tek ismi tezattı ve ben de bir

1 Kazakça'da kahverengi demektir.

2 Elma çeşididir.

yapbozun son parçası olarak tamamlıyordum âdeta bu manzarayı. Çünkü ben de bugün “Karalı idim”... Her ne kadar aynı tas aynı hamam gibi görünse de bugün gene son geldiğim şekilde karşılandım. Kara toprak gene “Gel, yavrum, ben senin yarana merhem süreyim.” diyordu sanki. Güneş bir başka okşadı başımı.

Köyün her köşesi “Başın sağolsun, adaşım.” diye fısıldıyordu kulağıma ve en can yakıcı olan başsağlığını yine “Kız kulagan jar”³ diliyordu. İnsan denen yaratığın ne müthiş hasretlerine şahitlik eden bu yar, tabanında akan nehri hasretlilerin gözyaşlarından toplamıştır âdeta. Babaannemden duyduğum efsaneye göre karısı vefat edince hemen evlenmek isteyen zengin bir ihtiyara evlenmekten intiharı göze alan Rysty isimli bir güzelin kendini nehre attığı uçurummuş burası. Nehir ve ilçeye de köy ahalisi sonradan bu zavallı kızcağzın ismini vermiş. Kazakların meşhur ozanı Şamşi’nin şarkısına ilham veren, harikulade Arys nehri işte burasıdır. İnsanoğlunun kederi yıpratmış seni de yüzüne kırışıklık düşürmüş, haklarını senden almış sanki. Ama buna rağmen bugün bana tekrar eşlik etmektedir.

Bugün bir bebek mezarının üzerine boş beşik konuldu...

Anneden babadan daha parmak kadar yaştayken mahrum kaldığım için babaannem tarafından şımartılmışım birazcık. İçimde sandık sandık biriktirdiğim sırlarımın anahtarını tek ona emanet etmişim. Lâkin o, öbür dünyaya göç edince sırdaşım artık bir avuç toprakla taş oldu. Keşke bugün benim yanımda olsan da sarsan acımı. Sana hiçkırarak anlatmak isterdim içimdeki boşluğu, nine... İzdivacımın onuncu senesinde bir çocuğun cıvıltısı ile göğsümde birikmiş hasretin boşluğunu tam dolduracakken hayalimin yerle bir olduğunu. Kara güzün ilk gününde ciğerparemi kara yerin soğuk koynuna verdiği... Kaderim annelik duygusunu doyasıya yaşamama izin vermeyip aksine bu derdin dermanını bulma külfetini üzerime bıraktığını... Yavrumun kokusunu bile içime çekemediğimi, ninni yerine ağıt söylediğimi, gözümde yaş yerine kan aktığını, minik elleri sıcacık yüzüme değecekken soğuk tenine dokunduğumu bir anlatabilsem sana. Tamiri olmayan acımı az da olsa hafifletirdin eminim. Küçüklüğümde komşu kızlarla oyarken boş beşiği salladığımızda sen hep “Aman, kızım! Boş beşik sallamaz.” diye bizi derhâl uyarırdın. Ama ben bugün boş beşiği salladım...ve onu mezara koydum. Bazen kimin bedduasını aldım da bu kadar uğursuzluğa uğradım diye kendimi yoruyorum...

Köydeki evimize doğru yol aldım. Güneşin şafakları ufuk çizgisinin arkasına gizlenip yavaşta akşamın loşluğu çökmeye başlamıştı. Evlerden sirayet eden enfes yemek kokusu burnumu gıcıklıyordu. Mışıl mışıl uyuyan kediler, çocuklarla at yarıştırmışçasına koşan köpeklerden okul önünde dondurma satan amcaya kadar her şey çocukluğumu andırıyordu bana ve tabii ki de babaannemi. Onun vefatından sonra acımı buralarda dindirmeye çalışmışım. Şu uçurum, nehir, sokaklar, kuşlar, dağlar, taşlar tanıklık etmişti bana. Belki o yüzden beni yine aynı şekilde karşıladılar.

Kaldırımdan geçerken ceketimin çekildiğini fark ettim. Bakınca ufacık oğlanı gördüm. Üstü başı yıpranmış, üzeri pespaye, kara yağız bir oğlandı. Belli ki dilencilik yapıyordu. İki üç kuruş sadaka vermek üzere çantamdan cüzdanımı çıkarır çıkarmaz cüzdanımı hop diye çalıp kaçırıverdi oğlan. Sağıma soluma bakmadan fırlayıverdim arkasından. Para pulun değil kimliğimin peşinden koştum ben de. Ne kadar koştuğumun farkında bile değildim fakat akciğerlerimi elime alacak kadar soluk soluğa kaldıktan sonra köşedeki bir enkazda buldum kendimi. Leş gibi koku midemi bulandırdı. Dağınık odada neyin nerede olduğunu ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Yalnız sağ tarafta battaniyenin altında tir tir titreyen bir vücut gözüme ilişti. Bir iki dakika sonra battaniyenin altından orta yaşta bir kadın doğruldu. Hareketlerinden kör olduğu anlaşılıyordu. Oğlanın annesi olduğunu tahmin etmişim.

“Ben... Ben cüzdanımı almak için girmiştim buraya.” diye direkt amacımı belli ettim.

Kadın, “Demek ki çalmış.” diye kesti lafımı.

Dilencilüğün olduğu yerde hırsızlığın olması tabii değil mi diye düşündüm. Durumu idrak etmediğimi göstermek için daha açık bir şekilde izah ettim.

“Anlamadım. Affedersiniz az önce kaldırımdan geçerken küçük bir çocuk cüzdanımı çalıp sıyrılmak istedi. Ben de peşinden buraya kadar koştum. İçindeki parayı alabilirsiniz fakat kimliği geri almak istiyorum.”

Evin hâli beni dehşet içinde bırakmıştı. Yiyecekleri de yok gibi görünüyordu. Bu yüzden ne kadar para varsa hepsini derhâl bağışlamak istedim.

3 Kızın düştüğü yar, uçurum anlamına gelmektedir. Güney Kazakistan’ın Arys ilçesinde bulunmaktadır.

Kadın biraz irkilerek hazin bir eda ile,

“Öncelikle bu durumdan dolayı özür dilemek istiyorum. Oğlum böyle bir şeye ilk defa bulaşıyor. Şimdi aklınızdan neler geçiyor onu bilemiyorum. Kafanızda bir şeyin iması geçmeden önce iki çift laf edeceğim. Evet, gördüğünüz gibi dilenciyiz. Evet, kaldığımız yer de sizi ürkütmüş olabilir. Evet, yaşamımızı idame ettirmek için dilencilik yapmaya mecburuz... Lâkin biz, hırsız değil ve asla hırsızlığa bulaşmadık. Issız çölde bir damla suya hasret kalan bir zavallı gibi olsam da dış dünyayla temasım kesilinceye dek alnımın teriyle kazandım her ekmek dilimini.”

Biraz irkilerek devam etti.

“Hayatta katiyen birinin hakkına girmeyeceğim dediğim yerde bir hata ettiğimin farkına ancak varıyorum. Biz, insanlar bazen dili bir silah olarak kullandığımızı bilmeyebiliriz. Ancak o silahtan vurulan kurşun hedeflediği noktaya ulaştığında pişmanlığın bütün renklerini yaşarız.”

Kadıncağzın riyasızlığı beni oldukça etkilemişti. Ancak sonraki sözleri daha fazla dehşete düşüreceğini tasavvur dahi etmemiştim. Konuştukça resmen hararetleniyordu.

“Bir sürü keçimiz vardı eskiden. Keçi sütünden yapılan doğal ürünleri satmakla geçimimizi sağladık. Halimizden de gayet memnunduk. Günlerden birinde bir kavanozla taze sütü buranın soylu ailelerinden birine götürdüm. Bildiğim üzere ailenin küçük kız torununa bir hastalık sirayet etmiş. Taze keçi sütünü de ona aldırışlardı. Yalnız kavanozun ağzının biraz kırık olduğunu ben çıkmadan evvel farketmemişim o gün. Kızcağız süttten bir yudum alır almaz o kırık dudağını kesiverdi ve... Kıyamet koptu. Evin reisi o anda beni sövüp saymaya başlamıştı. İlk defa göz göze gelmiştik. Adamın surati sirke satan, oldukça soğuk ve sivri dilli biriydi ki hiçbir zaman gözlerimi kaldırıp gözlerine bakmamıştım.

‘Şake, Şake, sabr et, sabr et.’ diye karısı kızla adam ikisinin etrafında bir kelebek gibi fırl fırl koşuyordu. İsmi de köyde yeganeydi. Karısının Şahmardan diye seslendiğini hiç duymamıştım hep ‘Şake’ diye hitap ederdi. Adam, büyük bir infial ile bana doğru yaklaşarak ‘Sen kadın benim torunumu mu öldürmek istiyorsun? Allah belanı versin, asla çocuğun olmasın!’ diye beddua etti. Son sözü benim üzerimde bir darbe tesiri bırakmıştı. Sırtımdan soğuk ter dökülüverdi. Bana etmediği küfür kalmamıştı âdetâ. Af, aman dilemeye bile fırsat vermedi. Tepeden bakan gözlerine dimdik bakarak öcümü almışçasına ‘Kör olası moruk!’ diye bağırverdim. Ondand sonraki olayları muğlak hatırlıyorum. Tek bildiğim eve göz yaşına boğulup o adamı kargayarak gelmişliğimdi. Bu olaydan sonra aradan uzun bir süre geçti. Lâkin akıbetini şu anda görüyorsunuz. Tam iki seneden sonra illetin sirayet etmesiyle bütün sürü bir çırpıda telef oldu. Sefillik kapımızı çaldı. Körlük de aldı beni hapise. Oğlum dört yaşındaydı o zaman. Yetim olduğum için tanıdık bildiğim de yoktu. Kocam da bu olaydan evvel terk etmişti bizi. Bir beddua bir ömrü tepetaktak etti...”

Tek laf bile etmeden dinledim kadını. Kafam zonk-luyor, gözüm kararıyordu. Sorgumun yanıtını da bu kadar hızlı alacağımı hiç düşünmemiştim... Kadın oğlana seslenerek cüzdanı geri vermesini tembihledi ve ahlak vaazında bulundu. Evin diğer tarafından küçücük bir gölge Tahima’ya doğru yürüdü. Tahima cüzdanını bırakıp sadece kimliğini almıştı. Üzerinde de Tahima Şahmardanova yazıyordu. Dudağındaki çocukluğundan kalan yara izini sımsıkı dişleyerek evden çıktı...

O gün lanet akıbet oldu...

O gün bir kundağın boş çıkacağı belli oldu...

Maram

Hanafy

Mısır İstanbul Üniversitesi

Adım Maram Hanafy. Mısırlıyım. 2003 yılında, Mısır'ın başkenti Kahire'de doğdum. İstanbul Üniversitesi'nde Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları bölümünde okuyorum. Aynı zamanda yine İstanbul Üniversitesinde Arapça Mütercim Tercümanlık bölümünde ÇAP yapıyorum.

Bu yarışmaya katılma sebebim, yazarlık alanında kendimi kanıtlamak ve seviyemi ölçmektir.

Dereceye giren yazım, bir kukla ağzından bağlılığı anlatır. Bizi sahibiyle tanıştığı ilk güne götürür. Birbirlerine nasıl alıştıklarını, sıfırdan başlayarak nasıl ünlü bir ikiliye dönüştüklerini, sahibinin ona ne kadar iyi baktığını anlatır. Yıllar geçer, ikisi de birlikte yaşlanır. Derken bir gün, her gün kutusunda çıkarılıp pratik yapan kukla uzun süredir kutuda beklediğini ve artık tozlandığını fark eder. Sahibinin başına kötü bir şeyin geldiğini anlar. Sahibinin kardeşiyle son bir gösteri yapar ve alıştığı profesyonelliğin, ilginin hiçbirini bulamaz. Sahibinin kardeşi gösteriden sonra onu çocuklarına verir. Diğer sıradan peluş oyuncaklar arasına giren kukla, çok geçmeden küçük çocukların elinde yıpranır ve artık yeri çöp kutusu olur.

Bununla fazla bağlılığın ne kadar zararlı olduğunu anlattım. Özellikle de bağlanan tarafın ayrılma durumunda ne kadar zarar gördüğünü... Onlarca öyküm olmasına rağmen bu öykü kalbimde özel yeri olanlar arasındaydı ama belki de kendime pek güvenmediğimden dereceye gireceğim aklıma gelmezdi. Hatta yazıyı yarışmaya gönderirken ilk başta yanlış yere göndermişim ve bilgilendirmesi yapılip doğru yere gönderene kadar yarışma süresi bitti bitecekti. Her şeye rağmen nasipte vardı ve oldu. Hiç beklemediğim bir anda dereceye girdiğimi söyleyen telefon araması, kendime olan güvenimi arttırdı. Bunu öğrendiğimde ne kadar mutlu olduğumu kelimelerle anlatamayacağımı bildiğimden böyle bir girişimde bulunmayacağım bile.

My name is Maram Hanafy. I'm from Egypt. I was born in 2003 in Cairo, the capital of Egypt. I am studying in the Department of Contemporary Turkish Dialects and Literatures at Istanbul University. At the same time, I am doing my double major in the department of Arabic Translation and Interpreting at Istanbul University.

I participated in this competition to prove myself in writing and measure my level.

My winning essay tells the story of attachment from a puppet's perspective.

It takes us back to the first day it met its owner. The puppet recounts how they got used to each other, how they started from scratch and became a famous duo, and how well its owner took care of it.

Years pass, and they both grow old together. Then, one day, the puppet, which was taken out of its box every day to practice, realizes that it has been sitting in the box for a long time and is now dusty. It senses that something bad has happened to its owner. The puppet performs a final show with its owner's brother but finds none of the professionalism or attention it was used to. After the show, the owner's brother gives it to his children.

The puppet, now among other ordinary plush toys, soon wears out in the hands of small children and eventually ends up in the garbage bin.

With this story, I aimed to explain how harmful too much attachment can be, especially how much damage the tied party suffers in the case of separation. Although I have dozens of stories, this one holds a special place in my heart. Perhaps it's because I lacked confidence in myself, I never thought I would place in the competition.

In fact, when I first submitted the essay to the competition, I submitted it to the wrong. By the time I was informed and resubmitted it to the correct place, the competition period was almost over. Despite everything, it was destined to happen, and it did.

The unexpected phone call informing me that I had placed in the competition boosted my self-confidence immensely. I can't even attempt to describe in words how happy I was when I learned the news.

BİR BEDENDE İKİ HAYAT

Karanlığın yok olmasını bekliyordum. En son ne zaman gün ışığı gördüm, hatırlayamıyordum. Emin olduğum bir şey varsa, o da her günden daha fazla süre beklediğimdi.

Hiçbir şey göremesem de üstümdeki tozları hissedebiliyordum. Zeytin gözlerim, elma yanaklarım, fındık burnum olmasına rağmen çirkin görünen yüzüm tozla kaplanmıştı. Yamalı kıyafetim kirlenmiş, kafama sabitlenmiş parti şapkası yamulmuş ve o şapkanın altından sarkmış ipten saç tutamı kınışmıştı. Zar zor sığdığım kutunun içinde rahatça kolumu hareket ettirebileceğim bir santimetre bile yoktu. Zaten hareket edemediğim için beni asıl rahatsız eden şey bu değildi. Ben bu kadar ilgisizliğe alışık değildim. En son ne zaman bu hisse kapıldığımı bile hatırlayamıyordum. Belki kırk, belki de altmış yıl...

Dükkanında cansız hâlde oturuyordum. Hareketsiz ve canı sıkkın... Muzaffer görmüştü beni. Gözlerindeki parıltıyı yakalamıştım. O anda anlamıştım kurtuluşumun onun elleriyle olacağını. Yanılmamıştım da... Hemen dükkana girip beni satın almıştı. Dükkan sahibi beni bir kutuya, bu kutuya, koyup vermişti. Çok geçmeden Muzaffer kapağı açıp beni çıkarmıştı oradan. Gövdem olması gereken boş kumaş parçasını eliyle doldurmuştu. Baş parmağını sol koluma, yüzük ve serçe parmağını sağ koluma, kalan iki parmağını da başımın iç kısmına yerleştirmişti.

Birbirimize çok hızlı bağlanmıştık. Neredeyse bütün günümüz birlikte geçiyordu. İlk günlerimizi çok iyi hatırlıyorum. Muzaffer o zamanlar bıyığı yeni terlemiş bir gençti. Aynanın karşısına geçip kendimizi izliyorduk. Beni eliyle hareket ettiriyor, gırtlaktan çıkardığı sesiyle konuşturmaya çalışıyordu. Her gün diğerinden farklı bir ses çıkıyor ama gün geçtikçe sesler birbirine daha çok benziyordu.

Muzaffer artık iyi kötü hareketlerimi ve sesimi kontrol etmeye başladığında özgüvenini toplayıp biraz daha açılmaya karar vermişti. Anne babasını ve erkek kardeşini çağırıp hazırladığı ufak gösteriyi yaptı. Verdikleri tepkilere bakılırsa hiç fena değildi.

Onlar daha çok güldükçe o daha çok gelişti. Her gün ufak ufak gösteriler yaptı. Çok sürmedi, ünü akrabalarına da yayıldı. Her aile ziyaretinde mutlaka bizden ufak bir gösteri istenirdi. Bunlara çalışmak için saatlerce aynanın önünden kalkmazdık. Gösteri başarıyla tamamlandığında da Muzaffer beni bir güzel temizler, kutunun tozunu alır ve sadece uyuyacağı zaman beni içine koyardı.

Gerçek anlamda iş teklifi aldığı ilk günü dün gibi hatırlıyorum. Ana okulunda öğretmen olan halası ondan küçük bir performans istemişti. Birlikte sahneye çıktığımız ilk “kukla gösterisiydi”. O günkü stresini asla unutamam. Eli heyecanla titrerken ister istemez ben de onunla beraber sallanıyor, ben de sevinçle titriyordum.

Okuldan okula, sahneden sahneye bütün mahalleyi gezdik. Alanın ustalarından olmasak da çömez sayılmazdık. Muzaffer’in minik yüzüme uyan tiz gırtlak sesi, beni konuştururken başımı sağa sola sallayışı ve kollarını sürekli açıp kapatması gün geçtikçe daha profesyonel hâle geliyordu. Böylece daha çok güldürüyor, daha çok seviliyor ve birbirimize daha çok bağlanıyorduk. Biz artık ayrılmaz bir ikiliydik. Biz artık “Muz ve Bukluz” idik.

Mahallenin çocukları bizi sokakta gördükçe “Muz Ağabey n’aber? Bukluz nerede?” diye yolumuzu kesiyorlardı. Beni hiç bırakmayan Muzaffer sağ elini kaldırır, bazen kendi sesiyle bazen de benim sesimle konuşurdu. Çocukların şaşkınlığı gözümün önünden gitmedi hiç. Onlar için Muz başka, Bukluz bambaşkaydı.

Yıllar birbirini kovalarken biz mahalle dışında da gösteri vermeye başladık. Şehrin, hatta ülkenin pek çok yerinde tanındık. Her gün mahalle ya da şehir değiştiriyorduk. Biz de değişiyorduk tabii. Muzaffer büyüyor, ben eskliyordum. Çok çalışmaktan gövdemi oluşturan kumaş parçasının yırtıldığı olurdu. Muzaffer hiç bekletmeden o akşam söküğü diker, bulduğu kumaşlarla üstümü yamalıydı. Bizim dostluğumuz eskidikçe yamaların artıyor, gövdem tıpkı birlikte geçirdiğimiz günler gibi renkleniyordu.

Tek değişiklik bende olmamıştı tabii. Muzaffer’i sokakta gören çocuklar “Muzaffer Ağabey” yerine “Muzaffer Amca” demeye başladı. Biz daha ne olduğunu anlamadan “Muzaffer Dede” olmuştu bile. Zaman çok çabuk geçmiş, hep dediğim gibi “Muzaffer’in eli içimde kınışmıştı”.

Her şey çok güzel ilerliyordu. Son günlerde bile... Yaşlılığına ve öksürüğüne rağmen Muzaffer hâlâ çok iyi bir kuklacıydı.

Birlikte yaptığımız son gösteri bittiğinde, beni bu kutuya koyarken iki hafta sonra çok güzel bir gösteri yapacağımızı söylemişti. Üzerimi kapattığında ertesi gün beni çıkarmasını, bu “çok güzel gösteriye” hazırlanmamız için her zamanki gibi ayna karşısına geçmemizi beklemiştim. Ama beklediğim gibi olmadı. O zamandan beri kutu bir daha açılmadı.

Ne zamandan beri beklediğimi bilmiyordum. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Derken bir gün, hiç beklemediğim bir anda kutu açıldı. Sonunda gün yüzünü gördüğüm gün dünyam karardı. Kutuyu Muzaffer değil, kardeşi açmıştı. Böyle bir şeye asla izin vermezdi. Demek ki korktuğum başıma gelmiş, Muzaffer’e bir şey olmuştu.

Ertesi gün kardeşi Zafer ile beraber Muzaffer’in dediği gösteriye gittik. Zafer elini çok sert ve acemice yerleştirdi içime. Parmakları bile hep yanlış yerdeydi. Sahne karşısına geçtiğimde yerin dibine girecek gibi hissediyordum. O konuşan ses bana ait değildi, olamazdı. Bunun Zafer’inkinden neredeyse hiçbir farkı yoktu ve bana hiç yakışmıyordu. Karşımdaki çocuklar da ilk defa bu kadar uzun süre gülmeden oturmuştu. Söylediğim hiçbir şey komik değildi. Zafer’in yanlış tutuşu yüzünden şapkamın ucu gözümü kapatıyor, ellerim sürekli yanaklarıma tokat atıyordu. Ayrıca her zamankinden daha yüksekte duruyordum. Eminim ki Zafer’in kılıklı kolu gövdemden altından görünüyor, kel kafası sahnenin yansımasını kaplıyordu.

Gösteri bittiğinde çocukların yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Ama Zafer pek umursamamış gibiydi. İşimiz bittikten sonra beni kendi evine götürdü. Kuklacılığın ne kadar saçma bir şey olduğundan bahsedip sırf ağabeyi için bu gösteriyi yaptığını, bir daha da teklif kabul etmeyeceğini anlattı. Sonra odanın bir köşesinde oynayan kızlarına doğru beni fırlatarak yeni bir oyuncak aldığını söyledi.

Kızları beni çok iyi tanıyorlardı. Ben amcaları Muz'un Bukluz'uydum. Kimsenin dokunamadığı bu değerli oyuncağa tabii ki gözleri kamaştı. Heyecanla beni diğer oyuncakların arasına aldılar. Buna rağmen krallar gibi yaşamaya alışmış olan ben bundan hiç memnun değildim.

Zaman geçtikçe bana verdikleri değer azaldı. Diğer bütün oyuncaklar gibi bana sert davrandılar. Beni almak için kavga ettiler. Acımasızca her iki tarafımdan çektiler. Bu kavgaların birinde zeytin gözlerimden biri düştü. Bir diğerinde fındık burnum yere yuvarlandı. Muzaffer'in

diktiği yamalar bir bir yırtıldı. Başımdaki şapka da yarılmıca hiçbir faydam kalmadı. Oyuncak kutularının bir köşesine fırlattılar ve daha da yüzüme bakmadılar. Anneleri de çok geçmeden bunu fark etti ve olması gerektiği yaptı. Beni en yakın çöp kutusuna gömdü.

Bana yaptığı gibi ben de Muzaffer'in kırıksıklıklarına yamalar dikebilseydim keşke... Belki o zaman daha çok vakit geçirirdik birlikte. Onun gidişiyle ben değerimi kaybettim. Sesimi sevdirecek, hareketlerimi beğendirecek, söküklere dikecek birini bulamadım. Şimdi de bir çöp kutusunda yok olmayı bekliyorum.

Behima**Asan**

Kuzey Makedonya **Bursa Uludağ Üniversitesi**

Ben Behima Asan, 1998 Makedonya doğumluyum. İlkokuldayken Türkçe öğretmeninden etkilenip “İleride ben de onun gibi bir öğretmen olacağım, gittiğim her yerde Türkçeyi öğreteceğim.” deyip yıllarca öğretmen olmanın hayalini kurduktan sonra Türkiye Bursları ile Bursa Uludağ Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandım.

Üniversitede lisans eğitimimi sürdürürken bir yandan da çeşitli sivil toplum kuruluşları, dernek ve öğrenci topluluklarında gönüllülük yaptım, topluma ve çevreme katkı sunmaya çalıştım. En son üniversite arkadaşlarımla birlikte kendi topluluğumuzu kurup o güne kadar edindiğim tüm bilgi ve deneyimimi kurmuş olduğumuz “Uluslararası Öğrenci Topluluğu”na aktarıp faaliyetler gerçekleştirdim.

Bu topluluğu kurarken “Biz Türkiye’ye, Bursa’ya geldiğimizde hangi konuda zorlandık, Neye ihtiyaç duyduk, Hangi alanda birinin desteğine ihtiyacımız oldu? vs. gibi sorulardan hareketle yola çıktık ki bundan sonra gelecek olan öğrenciler bizim geçtiğimiz yollardan geçerken onlara yardımcı olabilecek, destek olacak, elinden tutacak biri olsun istedik. Bu kapsamda oryantasyon programları, ikamet ve sigorta işlemlerinde öğrencilere süreçle ilgili yardımcı oluyor, geldikleri şehre daha iyi adapte olabilmeleri ve üniversite yıllarını daha verimli geçirmelerini sağlamak adına kültür gezileri, piknik gibi faaliyetler, köy okulu ziyaretleri, ülke tanıtım günleri, kültür geceleri gibi programlar düzenliyoruz. Ayrıca Bursa’da başlatlık ve... Kasım ayından bu yana hâlâ moderatörlüğünü yapmaktayım. Böylece çocukluk hayalimi bir nebze de olsa gerçekleştirmeme fırsatı buldum.

Öte yandan Türkiye ve dünyadaki dost ülkeler ile ilişkilerini kuvvetlendirmek, farklı ülkelere karşı ön yargıları kırmak ve o ülkeler adına birinci şahıstan yani o ülkenin vatandaşından bilgi edinmek adına kültür, sanat, edebiyat alanında yayım yapan bir e-derginin kurulmasına ön ayak oldum. Şu an *Kültür Elçileri Dergisi*’nin de editörlüğünü yapmaktayım.

Aslen Türk kökenliyim, atalarım Konya Karaman’dan Balkanlar’a yerleşmiş ve sonrasında hayatlarını Rumeli topraklarında sürdürmeye devam etmiş. Lakin Anadolu toprakları onlar için hep bir vatan olarak kalmış gönüllerinde. Hatta öyle ki evde aile bireyleri konuşurken “Türkiye” demez, “ana vatan, cennet vatan” gibi tabirler kullanırdı. Gelgelelim Balkanlar’dan ana vatana göç gerçekleşince geriye kalpleri yaran acı bir mazi kalmış. Onlar hâlâ ata topraklarına sahip çıksa da akrabalarından, tanıdıklarından ana vatana göç edenler olmuş, geride kalanlara onların acı hikâyeleri kalmış. İşte bu acıyı duyan her Türk evladı büyüklerinden dinleye dinleye yüreğinde taşıdığı günlerin acı hatıralarını. Babamdan sık sık dinlerdim o yıllarda gidenlerin nasıl şartlarda göç ettiklerini.

Bu hikâyeyi babamın anlattıklarından yola çıkarak kurguladım ama bildiğince gerçeğe uygun olması adına göçle ilgili kitapları, fotoğrafları inceledim ve Bursa’da yer alan Göç Müzesini ziyaret ederek bende oluşturduğu ruhanîyet kelimelere döküp resmetmeye çalıştım.

I am Behima Asan , and I was born in 1998 in Macedonia. When I was in elementary school, I was greatly influenced by my Turkish language teacher. I used to say, “In the future, I will become a teacher just like her, and I will teach Turkish wherever I go.” After dreaming for many years of becoming a teacher, I was accepted to the Turkish Language and Literature department at Bursa Uludağ University as a recipient of the Türkiye Scholarships.

While continuing my undergraduate studies, I also volunteered in various NGOs, associations, and student communities, trying to contribute to society and my surroundings. Most recently, together with my university friends, we established our own community, the “International Student Community,” where I shared all the knowledge and experiences I had gained until that point and carried out various activities.

When we founded this society, we asked ourselves, “What were the challenges we faced when we first came to Türkiye and Bursa? What did we need help with? What areas did we require support in?” Our goal was to help future students who would follow in our footsteps by providing them with guidance, support, and a helping hand. In this context, we organized orientation programs, helped students with residence and insurance issues, and arranged cultural trips, picnics, village school visits, country introduction days, and cultural nights to help students adapt better to their new city and make the most of their university years. Additionally, I started a Turkish conversation club for international students in Bursa, and since November, I have been moderating the sessions. Through this, I found an opportunity to partially fulfill my childhood dream of teaching.

On the other hand, I took the initiative to establish an e-magazine focused on culture, art, and literature in order to strengthen relations with Türkiye and friendly countries around the world, break down prejudices against different nations, and gain insights directly from the citizens of those countries. Currently, I am also serving as the editor of the Cultural Ambassadors Magazine.

I am of Turkish descent, and my ancestors moved from Konya Karaman to the Balkans, where they continued their lives in the Rumelia region. However, Türkiye/Anatolia always remained their homeland in their hearts. In fact, when talking at home, family members would not refer to “Türkiye” but would use expressions like “motherland” or “heavenly homeland.” When the migration from the Balkans to the homeland occurred, all that remained were painful memories that left scars on their hearts. Though they continued to hold onto their ancestral lands, many relatives and acquaintances had migrated to the motherland, leaving behind their painful stories. Every Turkish child who hears this pain from their elders carries the sorrow of those days in their hearts. I would often listen to my father talk about the conditions in which those who left had to migrate.

In this story, I drew inspiration from what my father told me. To make it as realistic as possible, I also studied migration-related books, photos, and the Migration Museum in Bursa. I tried to capture the spiritual essence it created within me and put it into words and images.

KUFER

-Bize bunlardan aman yok. Te duydun mi daha dün Usmanların Cemal'i dövmişler, Cumaya citti (gitti) diye.

- Heee öyle ya, ben da duydum. Geçen da bizim uğlanın yoluni eşkıyalar keşmiş, zor kurtarmış canını.

-Bizim komşinin da dükkanını ateşe vermişler. Ne isterler bunlar bizdan. Hiç Allah korkusi yok mi, insaf yok mi Etmedikleri zulüm, işkence kalmadı...

- Yazıyooor, yazıyooooooooorrrr. Mübadele olacek. Yazıyooorrr!..

Her zulmün bir sonu vardır elbet. Herkeste bir telaş başladı. Kimi tarlasını, kimi evini, kimi hayvanını yok pahasına sattı. Elinde kalan son birkaç parça kap kacakla, tahta kufere koyduğu eşyayla düştü vatan yoluna. Mehmet, dedesinden kalan bir daktilo ile birkaç aile fotoğrafıyla doldurdu kuferini. Kendi büyüdüğü kundağı da yanına almak istedi. Yeni doğacak evladı orada büyüsun istedi. Elde pek bir şey olmayınca yol hazırlıkları erken bitti. Ama annesi ni, Ayşe teyzeyi götürmeye ikna edemedi. "Ben yaşlıyım oğul, size yük olurum, uzun yol yürüyemem, yollar güvenli değil zaten eşkıyalar her yerde, siz tez gidin, varın ana vatana. Beni bırakın hem baban ızın mezarı burada, ne kaldı ki babana kavuşmama..." Son sözleri Mehmet'in yüreğine hançer gibi saplandı. Buz kesildi, gözleri doldu. Kelimeler boğazında düğümledi. Bir süre bir şey söyleyemedi. Erkekler ağlamaz derler ama Mehmet'in içi kan ağlarken gözlerinden yaş akması çok muydu? Anasının kollarına sarıldı, helallik aldı, öptü, kokladı. Son kez ana kokusunu içine çekti. Anasını razı edememişti götürmeye, gönlü razı olmuyordu onu bırakıp gitmeye. Bir yandan hak da veriyordu anasına...

Gaz lambasını aldı eline karısı Emine'nin odasına gitti. Emine elinde bir tahta kuferle kapıya çıkıyordu. Bir yandan yemenisinin ucuyla gözyaşlarını siliyordu. Mehmet kuferi elinden aldı abisine seslendi, "Yenge hadi gidiyoruz." dedi. Hep birlikte çıktılar evden. Bir matem havası vardı adeta. Kafileye yetiştiler. Yüzlerce insan vardı. Genç, yaşlı, kadın erkek, çoluk çocuk. Kimi sadece tahta bir kufer almış, kimi yorgan, kimi bir bakraç yoğurt götürmüş, kimi birkaç koyun... Ama herkesin yüzünde ve kalbinde taşıdığı şey aynıydı. Keder ve gözyaşı. Kimi yaşlı ana babasıyla, kimi komşusuyla, kimi eşiyle kimi dostuyla geriye kalan kim varsa helalleşti, Allah'a emanet ederek yola koyuldular. Vagonlar raylarda ilerledikçe birer birer hatıralar geride kalıyordu. Kiminin çocukluğu, kiminin gençliği... Günler, haftalar gibi geçiyordu. Yollar taş, toprak. Vagonlar sallana sallana süzülüyordu Balkan yamaçlarında. İssız dağlar insanların hıçkırıklarıyla doluyordu. Mehmet, Emine'ye yeni huzurlu bir gelecek vaat ediyordu. Türkiye'ye yerleşince baba mesleğini devam ettirecekti. Potin, kufer üretecek, onların tamerini yapacaktı. Kaç hayat sıkıştırılmıştı o kuferlerde. Her şeyini bırakıp gidiyorlardı. Mehmet'in elinde kala kala bir daktilo ile fotoğraflar kaldı. Bir de geleceğe olan umudu. Anası geldi aklına acaba ne hâldeydi, yaşlı başına nasıl yaşayacaktı, ne yapacaktı. Allah'tan Asıye komşu vardı, o bakar arada diyerek kendi kendini teselli etmeye çalışıyordu. Kuferine çocukluğuna dair, siyah beyaz birkaç fotoğraf koymuştu. Tahtaların gıcırdamasıyla bir hazine sandığı açar gibi açtı beyaz birkaç fotoğraf koymuştu. Tahtaların gıcırdamasıyla bir hazine sandığı açar gibi açtı kuferi, içinden annekuferi,

içinden anne-babası ve kardeşlerinin olduğu bir fotoğraf çıkardı. Uzun uzun, derin derin babası ve kardeşlerinin olduğu bir fotoğraf çıkardı. Uzun uzun, derin derin baktı. Kim bilir hangi maziyi hatırladı. Öyle ya fotoğraflar bizi hep geçmiş anılara götürürdü.

Yan vagonlardan sesler geliyordu. Aç ve hasta insanların inleme sesleri. Günlerdir yoldalardı. Aç, susuz, yorgun, perişan bir hâlde bulunan vagon dolusu insan. Kimi hastalıktan sayıklıyor, kimi derman bulamayıp ölüyor, kimi açlıktan kıvrılıyor du. Nihayet tren istasyona yanaştı. Balık suya girince nasıl can buluyorsa onlar da vagonlardan çıkınca öyle can buldular. Yakında bir dere vardı, çölde vahaya rastlamış gibi herkes o tarafa yöneldi. Mehmet ağaçlardan biraz meyve toplayıp eşine ve kamında aç kalan bebeğine yiyecek getirecekti. Yengesiyle abisi de testiyi suyla doldurmaya gittiler. Ne var ki burada da onları rahat bırakmadılar eşkıyalar her yerden bitiyordu. Ne var ne yok her şeyi yağmalamaya başladılar. İnsanlar direniyor “Yapma, etme, Allah’tan kork diye feryat figan koparıyordu. Durumu fark eden Mehmet, koşar adımlarla çetecilere engel olmaya gitti. Ama ne fayda onlar kalabalıktı, bizimkilerse aç, hasta, hepsi bitap düşmüş. Mehmet direndi, var gücüyle çetecilere kafa tuttu ama tahmin edemediği bir darbeye karşılaştı. Çeteci bıçağını çıkardığı gibi Mehmet’e sapladı. Bir kere, iki kere, üç kere... Sonunda Mehmet yere yığıldı. Ortalık kan gölüne döndü. Emine yanına koştu ama ne çare, elinden bir şey gelmedi. Mehmet’in son sözü “Emine’im çocuğumuza iyi bak...” demek oldu ve gözlerini hayata yumdu. Emine bu acıya nasıl dayansın yol arkadaşının dibinde düşüp bayılıverdi. Yengesi, komşu kadınlar gelip kaldırdı. Vagona bindirdiler. Abisinin abilik görevini yapması gerektiği, güçlü olması gerekiyordu. Herkesin ona ihtiyacı vardı. Ailenin bütün yükü ona kalmıştı. Mehmet’in naaşını ağaçların arasına götürdü, mezar kazacak bir şey yoktu. Üstünü çalılarla örtüp bir Fatiha okudu. Sonra da kadınların yanına gitti. Emine ayılmıştı ama kendinde değildi Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor “Mehmet’im, Mehmet’im sana nasıl kıydılar.” diye dövünüyor, ağıtlar yakıyordu. Tren hareket etmişti. Geriye kendinden bir parça daha bırakarak yol aldılar. Mehmet’in bir mezanı bile olmadı.

Emine aklını yitirir gibi oldu sürekli Mehmet’in adını sayıklıyor. “Kendini düşünmüyorsan kamındaki çocuğunu düşün. O sana Mehmet’in emaneti artık...” gibi sözlerle yengesi teselli etmeye çalışıyor ama ne fayda Emine’nin aklı orada değildi ki. Günler geçti tren; dağları, tepeleri, vadileri aştı, geçti. Ay yerini güneşe, güneş aya bıraktı. Emine’nin gözlerindeki yaşlar dinmedi, kalbinde yanan kor sönmedi, sadece hayata biraz alışır gibi oldu. Yarı ölü yarı diri gibi yaşayacaktı Mehmet’siz hayatı. Yaşamayı gerekiyordu da, kamındaki çocuğu için y aşamaya mecburdu. Mehmet’in yapacaklarını yapmak ona düşmüştü artık hem ana olacaktı evladına hem baba. Arada sancıları tutuyordu, belli ki o da annesini yalnız bırakmak istemiyordu. Bir an önce gözlerini dünyaya açıp anasına yoldaş olmak istiyordu. Sancılı anı içinde kıvrıla kıvrıla uykuya daldı. Etrafa hakim tek renk siyahtı, tek ses lokomotiften gelen sestti. Ağır ağır kovalıyordu vagonlar birbirini. Ağır bir sancıyla uyandı Emine. Bu seferki çok farklı bir sancıydı. Gececek gibi değildi, ardı ardına gelen çığlıklardan sonra bir ağlama sesi duyuldu. İlki minik göz açılmıştı dünyaya. Vagona hayat geldi âdeta. Yengesi gitti kocasına amca olduğu müjdesini verdi. Haftalar sonra duydukları en güzel şeydi. Trenin neşesi yerine gelmişti. Bebek sesini duyan, tanıyan tanımayan herkesin içi sevinçle doldu. Emine oğlunu kucağına aldı, baktı, kokladı Mehmet’im diye bağırna bastı yavrusunu. Artık Mehmet hep var olacaktı, yaşayacaktı. Trende bayram havası eserken bir ses geldi uzaktan belli belirsiz. Lokomotif sanki hızlanmıştı şimdi, vagonlar birbiriyle yarasırcasına birbirini takip ederken ses daha net duyulmaya başladı. “Allah u ekber, Allah u ekber...” ezan sesiydi bu. Gelmişlerdi. Ana vatana varmışlardı. Ezan sesiyle bebeğin sesi birbirine karışıyordu kederin gözyaşları yla umudun gözyaşları aynı gözlerden akıyordu. Tren istasyona yanaştı. Şükür nidaları semaya karıştı. Vatan toprağına ayak basmıştı. Gökte al yıldızlı bayrak hilal Şükür nidaları semaya karıştı. Vatan toprağına ayak basmıştı. Gökte al yıldızlı bayrak hilal hilal dalgalanıyordu. Emine kucağında bebekle eğildi vatan toprağını öptü. Güneş doğmuştu hilal dalgalanıyordu. Emine kucağında bebekle eğildi vatan toprağını öptü. Güneş doğmuştu, bayrağın hilal gölgesi evladının yüzüne yansiyordu. Oğluna bakıp “Seni bayra-

ğın hilal gölgesi evladının yüzüne yansiyordu. Oğluna bakıp "Senin adın Mehmet Umut olsun." dedi.

Anacığım,

Ana vatana vardık, bizi burada karşılamaya geldiler. Aş verdiler, yatak verdiler. Bize iyi bakıyorlar, merak etmeyesin. Mehmet'imın yarısı kapanmadı ama onu hatırlatacak, adını, soyunu yaşatacak torunun doğdu ana. Mehmet'imın adını verdim ona. Oradayken de, yolda gelirken de çok zahmet çektik. Çektiğimiz tüm acıların, dertlerin umudu o oldu oğlum, adını Mehmet Umut koydum. Burada Bursa'ya yerleştik. Her taraf yemyeşil bizim oralar gibi. Ama siz yoksunuz. Dağların, yaylaların yeri dolarmış da insanın yeri dolmazmış hiç. Bir yanım hep eksik kalacak. Acıyla yaşamayı, hayata tutunmayı öğreneceğim. Torununa da anlatacağım, bilecek oralarda babaannesi olduğunu. Biz buraya alış-

maya çalışıyoruz, hayata yeniden başlamaya, sıfırdan bir hayat kurmaya çabalıyoruz.

Yengemler de iyi, kocası iş buldu bir fabrikada işçi olarak aldılar. Eve kuru ekmek de olsa getiriyor çok şükür.

Orada vaziyet ne durumda ana? Bizden kalan oldu mu hâlâ? Asiye komşular var idi onlar nasıllar? Bir yarımız hâlâ orada. Yarım kaldık bu diyarda. "Beni doğduğum topraklarda anarlarsa "gittiler" deyin adımızı unutun, bize artık "muhacir" deyin!"

Hürmetle ellerinden öperim ana.

Allah'a emanet ol.

Gelinin Emine.

E D E B İ Y A T
Ş İ İ R

Dirja

Mahendra

Endonezya Koç Üniversitesi

İsmim Dirja Mahendra. Şu anda Koç Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler Bölümünde lisans öğrenimi gören bir öğrenciyim ve aynı zamanda İşletme dalında yan dal yapıyorum. Ayrıca, akademik yolculuğumu zenginleştiren prestijli bir kurum olan Sciences Po'da değişim programına katılıyorum. Erasmus Üniversitesi Rotterdam'daki Erasmus Felsefe Okulu'nda bir yan dal programına da kaydoldum ve burada felsefe alanındaki entelektüel ufkumu genişletiyorum. Eğitimim boyunca küresel olaylara ve siyaset ile ekonominin kesişimine derin bir ilgi geliştirdim, bu ilgimi çeşitli akademik ve sosyal etkinliklerle daha da derinleştiriyorum. Hayat boyu öğrenmeye olan tutkum, kişisel gelişime olan bağlılığım ile kendini gösteriyor. İşletmeden felsefeye kadar birçok farklı alanda Coursera'da 40'tan fazla kurs tamamladım ve hem akademik hem de kişisel olarak gelişmek için yeni fırsatlar arayışındayım. Akademik yolculuğum, Yale Üniversitesi'nden aldığım Finansal Piyasalar üzerine Lisans Onur Sertifikası ile pekişti. Bu küresel finansal sistemleri anlamaya olan bağlılığımı yansıtıyor. Akademik başarılarımın ötesinde, toplumsal katılım ve sosyal etkiye büyük değer veriyorum. 2023'te Türkiye'de yaşanan deprem sırasında, felaketten etkilenenlere yardımcı olmak için gönüllü oldum ve ayrıca Güneydoğu Asya'daki genç liderlik ve güçlendirme üzerine odaklanan YSEALI adlı bir girişimin aktif bir katılımcısı oldum. Bu deneyimler, hizmet anlayışımın ve zorluklar karşısında kolektif hareketin gücüne dair derin bir takdir geliştirmemi sağladı.

Kişisel ilgi alanlarım açısından, her zaman yemek yapmayı seviyorum. Bir yemek hazırlama eylemi, dünyayla farklı bir şekilde etkileşime girmemi sağlarken, yazmak ise düşüncelerimi ve duygularımı yaratıcı bir biçimde ifade etmem için bir alan sunuyor. Bu iki tutkum, seyahat sevgimle birleşerek kimliğimi büyük ölçüde şekillendirdi. Yıllar içinde Türkiye ve Avrupa'nın birçok şehri gezme fırsatım oldu, bu da hayat ve kültür üzerine daha geniş bir bakış açısı kazanmama yardımcı oldu.

Şiirimi Elazığ'da yazdım. Bu şehirde iki gün geçirdi. Amacımız kuşların sesini dinlemektir. Harput Ulu Camiinde yalnız oturan yaşlı bir adam gördüm. Birçok insan, camiden kaldırılan eski ağaçtan bahsediyordu çünkü birçok turist orada oturuyormuş. Bu, Ulu Cami için çok sembolik olan, yüzyıllık bir ağaçtı. Yaşlı adamın ağacın yaşı kadar yaşlı olduğunu fark ettim, her zaman camiye geldiğini düşündüm çünkü buradaki herkesle tanışıyordu. Çok sakin bir insandı. Yaşlı adam camiden hiç uzak durmadı. Onu her zaman zikir çekerken görüyordum. Ağaçların yanında olmaktan büyük bir keyif alıyordu. Şiirimi ona adadım. Bu adamın, doğduğu yerden gelen ağaçları zaten gördüğüne ve Ulu Camiindeki ağaçlarla yaşlandığına inanıyorum. Hayat binlerce deneyim getirebilir, ama tarih farklı bir yoldan ilerler. Bu yaşlı adamın, Harput efsanesinde söylendiği gibi, her zaman ağaçların yanında oturacağına inanıyorum, bu ağaç sonsuza kadar orada olacak.

My name is Dirja Mahendra. I am currently an undergraduate student, pursuing a Bachelor's degree in International Relations at Koc University, with a minor in Business. In addition, I am taking part in an exchange program at Sciences Po, a prestigious institution that enriches my academic journey. I am also enrolled in a Minor at the Erasmus School of Philosophy at Erasmus University Rotterdam, where I'm expanding my intellectual horizons in the field of philosophy. Throughout my studies, I have cultivated a deep interest in global affairs and the intersection of politics and economics, which I further explore through various academic and extracurricular activities.

I have a passion for lifelong learning, as evidenced by my commitment to personal development. I've completed more than 40 courses on Coursera, ranging from business to philosophy, and I actively seek new opportunities to grow both academically and personally. My academic pursuits have also been complemented by an Undergraduate Honor Certificate in Financial Markets from Yale University, which reflects my dedication to understanding complex global financial systems.

Beyond academics, I value community engagement and social impact. During the 2023 Turkish Earthquake, I volunteered to assist those affected by the tragedy, and I have also been an active participant in YSEALI, an initiative focused on youth leadership and empowerment in Southeast Asia. These experiences have given me a deep appreciation for service and the power of collective action in the face of adversity.

In terms of personal interests, I have always enjoyed cooking and writing. The act of preparing a meal allows me to engage with the world in a different way, while writing offers a creative outlet for my thoughts and emotions. These two passions, along with my love for travel, have greatly influenced who I am. Over the years, I have had the opportunity to travel extensively, visiting many cities across Türkiye and Europe, which has helped me gain a broader perspective on life and culture.

My poem was written in Elazığ. We traveled for two days in this city and it is all about listening to the sound of birds. I saw an old man just sitting in Harput Ulu Mosque. Many people talk about the old tree that was removed from the mosque because many tourists just sitting there. It is a century-old tree that is very iconic to Ulu Cami Mosque. I saw that the old man was as old as the tree, and I assumed that he always went to the mosque because he knew everyone near this mosque and was just a very calm old man. The old man was never far away from the mosque. I saw he always did zikir, and he enjoyed being near the trees. I dedicated my poem to him. I believe that this man already seen the trees from where he was born and just getting old with the trees in Ulu Cami. Life might bring thousand of experiences, but history is going in the other way. I believe this old man will forever sitting to the trees, as said in the legend of Harput, this tree will be always there forever.

ULUCAMİ'DEKİ AĞAÇLAR...

Ulucami'deki Ağaçlar..

Tanrım,
Yüksek bir çam ağacından düşen bir yaprak gibi kaybettim
Çarptım, kalkamadım ve dalın kenarına kaynaştım
Kurudum, vücudum toprakla parçalandı, kafam solucanlarla doldu.

Tanrım,
Boğaz'da dalgaların fırlattığı şişe gibiyim
Şişenin kapağı neredeyse açıldı, tuzlu suyun içeri girmesinden ve boğulmaktan korktum
Vücudum kasılıyor, karanlık okyanusta kayboluyorum,
Bu okyanus o kadar derin ki, ışığı göremiyorum
Sadece elif, ba, ta şarkısını söyleyebiliyorum, Trabzon'un bir köyünde küçük surelerde Kur'an okumanın sesini hatırlıyorum.

Tanrım,
Ben bir göçebeyim
Evim çok uzakta, çorak bir tepenin eteğinde doğdum,
Annem Ramazan Bayramı'nda hizmet etmemiz için tavşan avlayan bir okçu.
Babam her gün geceleri işe giden bir oduncuydu.

Tanrım,
Ulucami'ye kadar savrulmuştu bedenim.
Bir ağacın altına gömülmüştüm, ağacın kökleri boynuma dolanmıştı.
Ayrıca derinlere gömülene kadar dirsek eklemelerimi de çizdi.

Rabbim her gece dua ediyorum
Beni Ulucami'nin köklerine hapsedi,
Çünkü kuşların civıltıları ve o adalardaki ormanları temizlemek için bir araya gelen yetkililerin sesleri arasında doğdum.
İnsanların açgözlülüğü tarafından tüketilen bir ormandan doğdum.
Ağaçlarda kötü, cehennem gibi bir kokuyla karışmış kan kırmızısı karpuz meyveleri vardı.
Orman, altın ve paraya deli olan memurlar için bir dünya hapisanesi haline geldi.
Ormandaki nehirler, kentsel imar planları sonucu yağ ve gübre atıklarıyla karışarak siyah buharlaşarak "aklı başında olmayan insanların yaşadığı yer"

Allah..
Duamı kabul ettin ve beni okyanusta sürüklenen bir şişeye çevirdin.
Ama sen denizi kaldırdın Ulucami civarındaki ağaçların gölgesine gömülmek için,
Rabbim, her gün beş vakit namazdan önce yankılanan sesini duyuyorum.
Tanrım, kök salmama izin ver,
Ulucami caminin etrafındaki ağaçların köklerinde kalayım.

Noufou**Ouedraogo**Burkina Faso **Marmara Üniversitesi**

İsmim Noufou OUEDRAOGO. Serbest gazeteci (radyo, tv, dergiler ve dijital medya), iletişimci ve çok dilli dil bilimciyim. Eylül 2019 ile Temmuz 2021 tarihleri arasında İstanbul İbn Haldun Üniversitesinde sırasıyla araştırma görevlisi ve öğretim görevlisi olarak çalıştım. Dört uluslararası dili akıcı bir şekilde konuşabiliyorum: Fransızca, İngilizce, İspanyolca ve Türkçe. Ayrıca iletişim, bilgi, kültür, dil, medya vb. alanlarda genellikle uluslararası konferans, çalıştay ve sempozyumlara katılmaktayım. Aynı zamanda Marmara Üniversitesinde Medya ve İletişim Çalışmaları alanında doktora öğrencisiyim ve şu anda Türkiye ile Fransızca konuşulan Batı Afrika ülkeleri arasındaki ikili ilişkilerde medyanın rolü üzerine araştırmalar yürütmekteyim.

My name is Noufou OUEDRAOGO. I am a freelance journalist (reporter for radio, TV, magazines, and digital media), a communication professional, and a multilingual linguist. Between September 2019 and July 2021, I worked as both a research assistant and lecturer at İstanbul İbn Haldun University. I am fluent in four international languages: French, English, Spanish, and Turkish. Additionally, I regularly participate in international conferences, workshops, and symposiums in fields such as communication, information, culture, language, media, etc. I am also a PhD student in Media and Communication Studies at Marmara University, currently researching the role of media in the bilateral relations between Türkiye and French-speaking West African countries.

SİYAHLILAR VE ESMERLERİN FELAKETİ

Siyahlılar ve Esmerlerin Felaketi

Her yerden ve her kıydan Siyahlar ve Esmerlerin
Belaları derin anlamlar taşımadan doldurulur
Antika dükkânlarında yusufluklar gibi yayınlanmış varlıklar
Altın ve Çikolata tenin kimin umurunda?

Çabaların zarlardaki seraplar gibi geliyor
Mengenede uzun bir sürgünden başka hiçbir şeyden korkmazsın;
Pişmanlıkların dalgalara döküldü
Mikrodalgalarda yayılan yağ gibidir.

Büyükannen Afrika ağlarken ve içini çekerken
Acılarla dolu melankolik şarkılar söylüyorsun
Kaderin direksiyonu istediğiniz zaman değişebilirsinizdir ancak;
Hiç kimseye mazeret uydurmak zorunda kalmadan.

Tüm gezegen ağlayan yaşlı dulun arkasına oturup gözlemliyor
Sonunda, altın sıska hayalperestlerin ruhunda daha fazla yankı bulmak zor
İnsanlık bu kadar solmuş çiçeğe biraz tazelik veremiyor

Esmerler ve Siyahlar için...
Artık taze aşklar yoktur
Artık sevinç gözyaşları yoktur
Artık engin ufuk yoktur
Fakat güneşsiz bir gökyüzü vardır!

Bu arada Büyükanne Afrika acımasızca diz çökmüş
Ormanlık karanlık bir vadide
Karanlık sokaklarında kurtlar ve akbabalarla dolu.

Bu muhteşem meşe ağaçları kimsenin umurunda değil
Bütün Dünya, sarı yaprakların pişmanlık duymadan düştüğünü gözlemliyor
Çaresiz öz su terli kel alınına yükselir.

Yazık!
Bu uçsuz bucaksız çölde tek başına yürüyorsunuz;
Bu karanlık yolda yavaş yavaş yürüyorsunuz...
Yeter artık!

Dobra dobra konuşalım!
Duyulmak için kasvetli şivelerinizi güçlü bir sesle karıştırmaya değer
Cellatların yüzyıllardır duyduğu kederli bir sestir...
Çünkü atalarınız bu ölümcül mirası size miras bırakmıştır.

Ancak üzüntünü teselli edecek iyi bir dostluk yoktur
Sıkıntı günlerinde sana destek olacak kimse bulmak zordur
Hafızan çocukluk hayalleri ve mutluluğuyla doludur...

Fakat hiçbir mutluluğa tam olarak ulaşamazsınız
Sadece kötülükleri cezbetmek için huzursuz kalpler
Ey felaket! Siyahlı ve Esmerlere bir zevk gibi geliyorsunuz...

Büyükanne Afrika;
Kalbinizin büyük boşluğunu hiçbir şey dolduramaz
Ve bu kalp, acının ağırlığı altında ezilir;
Mezara sabitlenmiş yaşlarla ıslanmış gözleriniz...

Acı bedeninizi sardığında inanç sizi güçlendirmeye gelir;
Yardım parıltısını talihsizliğe uzatır
Ulu ve göz kamaştırıcı adımlarını bela ile cennet arasına koyar.

İlahi aşk kalbinizde ortaya çıkarken
Acınızı sonsuz bir sevince dönüştürür
Gözlerinizde, ilahi hassasiyeti hissediyorsunuzdur.

Ismayıl

Akhundzada

Azerbaycan Çukurova Üniversitesi

Merhaba, benim adım Ismayıl ve 25 Mayıs 2004 tarihinde Azerbaycan'da doğdum. Şu anda Çukurova Üniversitesinde Ekonometri (İngilizce) anadal ve İstatistik yandal bölümlerinde eğitim alıyorum. Çocukluğumdan beri edebiyata ve sanat tarihine ilgi duydum. Şiir ve yazın, içimdeki söylenmemiş duyguları ifade etmenin en önemli yoluydu.

Varoluşçuluktan etkilenmiş ve gizdökümcülük akımının edebi yönüne yönelmiş olarak, şiirlerim istemsizce bu etkileri yansıtıyor. "Varoluş Üçlemesi", varoluşsal bulantılarımı ve sorgularımı çarpıcı bir şekilde ifade ettiğim bir eserimdir.

Bu yarışmaya kendime güvenerek katılmadım; bir arkadaşımın ısrarıyla katıldım. Şiirlerim duygularımı canlı bir şekilde dile getirse de onları şiir yazmak amacıyla değil, kendimi ifade etmek amacıyla yazıyorum. Belki de gerçek şiir bu gerçekçi duygulardır, bu çalışmamın başarısını da açıklayabilir.

Hello, my name is Ismayıl, and I was born on May 25, 2004, in Azerbaijan. I am currently studying Econometrics (English) and a minor at Statistics at Çukurova University. Since childhood, I have been interested in literature and art history. I consider poetry and writing as the most significant means of expressing my unspoken emotions and thoughts.

Philosophically influenced by existentialism and literarily drawn to towards confessionalism, my poems unintentionally reflect these influences. "Existential Trilogy" is a work where I explosively articulate my existential nausea and inquiries.

I didn't participate in this competition because of confidence; it was rather at the insistence of a friend. Although my poems articulate my emotions vividly, I write them not for the sake of poetry but to express myself. Perhaps true poetry lies in this emotional sincerity, and that might also explain the success of my poem.

VAROLUŞ ÜÇLEMESİ

Varoluş Üçlemesi

Gelincik Kasırgası

Arka sokaktaki o güzel gelincikler,
Ne güzel de açmıştlar öyle?
Her biri ayrı ayrı da güzel, birlikteyken de
Kırmızı giysileri, siyah benleri, ne güzel değiller mi?
Acaba ait hissediyorlar mıydı kendilerini
O taşlığa, kayalığa?
Ah, sus lütfen, bak güzelliğine şu çiçeklerin.
Acaba ezilince çocuklar tarafından mutlu muydu onlar?
Sus, sus, bak ne güzel görünüyor kıyılar.
Acaba o malum gelincik kaybolup gidiyor muydu gelincikler arasında?
Hayır, susmam bu kez.
Acaba uyumlu hissediyor muydu o malum gelincik
O kayaya, o kasabaya, o dünyaya, varlığa?
Endişe duyuyor muydu o gelincik peki?
Solacak mıydı, görkemini yitirecek miydi?
Peki, korkular?
Çoğunluğun içinde yitecek miydi veya kendinden büyükler tarafından ezilecek miydi?
Acaba o gelincik orada bitmek istemiş miydi?
Peki, o gelincik genel anlamda bitmek istemiş miydi?
Günler sayılıydı gelincik için.
Kaygılar sınırsız.
Atılmıştı oraya gelincik bir tohumken,
Kendi iradesi dışında.
Edilmişti mahkûm,
O malum gelincik, gelincikler.
Şimdi o en güzel, en parlak olmalıydı.
Sorgulardı gelincik, sorgulardı,
Neden yapmalıydı bunları?
Beğenilmeli veya kanıtlamalıydı kendini.
Esiyordu rüzgâr,
Dalgalandı gelincik.
Geliyordu sorular, tabii gelinciğe.
Ama gelincik duruyordu yine,
Mahkûm halde, boşlukta, süresini dolmasını hafif korkarak beklerken.
Ah, ne güzel mevsim bu bahar,
Verdi bize bu güzel gelincikleri,
Topluca bakıyorlar bize kırmızı kırmızı, benli benli.
Ah, bu gelincikler, ah, bu gelincikler.

Boşluğa Düşüş

Düşüyorum hızlıca, durmaksızın.
Arzuluyorum hiç var olmamayı.
Nasıl bir histi acaba- hissetmemek?
Ellerimi, ayaklarımı, canımı, kalbimi.
İlerliyorum, durmuyorum, durduramıyorum.
Kalp atışım, atıyor, duraksamıyor.
Duygularım daha da ağırlaşıyor.
Bağırıyorum ama sesim duyulmuyor.
Çığlıklarım sanki düştüğüm boşlukta git gide kayboluyor.
Boşluğun bitmesini beklerken, boşluk sanki daha da büyüyor.
Suskunluk beni daha da yutuyor.
Konuşmak istiyorum, susmak istemiyorum.
Susarsam eğer, hapsolurum boşluğa hemen.
Tutunacak bir dalım olsa keşke,
Veya yaslanacağım bir duvar bu boşlukta.
Oysaki boşluktaki duvar kaçtığım düşüncelerim şu an.
Parmaklarımı oynatıyorum, var olmaya devam ediyorum.
İşte elim, işte bedenim, işte canım.
İşte buradayım, şu andayım, varım.
Varım- bu cevap ne kadar da acıttı canımı.
Merak etmiştim oysaki var olmamayı.
Var olmasam eğer, biter miydi boşluğum meğer?
Düşmez miydim durmadan içine ben?
Bu boşluğa mahkûm mu olmuştum,
Yoksa boşluğun kendisi miydim ben?
Nefes al, kendine gel, hâlâ devam ediyorsun.
Varsın, varsın, varsın.
Yokluğu kendimde hissediyorum ama ulaşamıyorum.
Çok yakınımda ama elimi attığımda niyeyse dokunamıyorum.
Duygularımı susturamıyorum.
Uyusam bile kaçamıyorum.
Zaten durmadan düşüyorum.
Bir gece yine var olan ben dilemiştim var olmamayı.
Ne ölümü ne canı, ne varı.
Sadece var olmamayı.

Yasak Meyve

Elimi uzatıyorum gökyüzüne,
Ulaşabilecek miyim acaba?
Bilgeliğin o şehvetli yasak meyvesine
Katmak istiyorum lanetime, lanet.
Kazanacağım o bilgeliğin karşısında.
Çabalıyorum, adım bir, adım iki, adım üç.
Durmuyor yankılar, susmuyor sorgular.
Adım dört, beş, altı; devam, haydi yolculuğa.
Geçmez böyle bir yaşam.
Bu kadar zor bulunmamalı bir sorunun cevabı.
Çırp kollarını, pes etme, dayanma.
Ulaşacaksın gökyüzüne, yasaklı meyvene.
O seni hür kıracak kafanın içindeki seslerden, negatif ve pozitif cevap arasındaki
Yüzyıllık savaştan.
Yoruldun biliyorum, dön etrafını, dokun toprağa, al nefesini, taşı varlığını gece
boyunca.
Bak Ay ışığına, ay ışığına; ve devam.
Düşün meyveyi, sana sunabileceklerini.
Dayanamıyorum, bakıyorum ellerime, kemiklerime, etrafındaki deri ve etlere.
Neredesin ey meyve?
Niye gizlenesin ki sen benden?
Ver lanetini bana ey meyve.
Çıkar beni lanetinle, zevkimin doruk ve diplerine.
Koşuyorum sana doğru, koşuyorum, koşuyorum.
Neredesin sen ey meyve, sen ey meyve?
Bana çözüm olacaksın sen, vereceksin cevap.
Neredeyim ben?
Evimin içinde, 4 duvar.
Üstüme doğru akıyor tavan.
Gelmiyor barış, Yüzyıllık kavgama.
Susun, susun, susun lütfen.
Meyve neredesin?
Kaldırıyorum elimi, kanat çırpıyorum.
Ulaşacağım sana.
Ulaşamayacağım sana.
Ulaşa...

P R O J E
E N İ Y İ
G İ R İ Ő İ M C İ L İ K
F İ K R İ

Alim Bahri**Azhari**

Endenozya **Uludağ Üniversitesi**

Ismim Alim Bahri Azhari, 3 Ekim 1997 tarihinde Endonezya'nın doğu bölgesinde doğdum. Şu anda Bursa Uludağ Üniversitesinde yüksek lisans eğitimi almaktayım. İşletme alanında öğrenim görüyorum. Piyasa ihtiyaçlarını karşılayan, yerel potansiyeli optimize eden ve yerel toplumun ekonomik durumunu geliştiren iş modelleri tasarlamak için çalışıyorum. Bu doğrultuda farklı kurumlardan çeşitli ödüller kazandım ve Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB) tarafından sağlanan bir bursla Türkiye'de yükseköğrenim görmeye başladım.

Türkiye Bursları kapsamında maddi destek almanın yanı sıra, Türk kültürü hakkında geniş bir bilgi birikimine erişme fırsatı buldum. YTB'nin düzenlediği Uluslararası Öğrenci Akademisi sayesinde sadece işletme teorileri değil, aynı zamanda yerel toplumla da etkileşim halinde olma şansını yakaladım. Bu deneyimlerden ilham alarak, köklü Türk kültürünün geleneksel öğelerini modern teknolojiyle birleştirme yolunda çalışmalar yapmaktayım.

Bu projede, Türkiye'nin yüzyıl vizyonunu desteklemek amacıyla bir girişimcilik fikri sunuyorum. Proje ile Türk toplumunun sosyal ve kültürel değerlerini zenginleştirme ve yaymayı hedeflenmektedir. Yapay zekanın gelişmesiyle, Türkiye'nin kültürel zenginliğini dünya çapında tanıtmaya fırsatını gördüm. Bu doğrultuda, 2023 Uluslararası Öğrenci Ödülleri programı kapsamında yenilikçi bir iş modeli sunarak aktif bir rol önermekteyim. "Tourkey: Türkiye'nin Yüzyıl Vizyonunu Destekleme Doğrultusunda Artırılmış Gerçeklik Tabanlı Kültürel İhracat İnovasyonu" adlı projem, Türkiye'ye yönelik yüksek yabancı ziyaretçi sayısının, Türk kültürünün dünya çapında yayılması için bir fırsat olduğunu öne sürmektedir.

Bu fikre yönelik olumlu geri dönüşler, projemin daha ciddi bir şekilde ele alınması için önemli bir adım oluşturmuyor. Ayrıca, farklı ülkelerden gelen yetenekli öğrencileri bir araya getiren Uluslararası Öğrenci Ödülleri programını, çeşitli yetenekleri ve potansiyelleri bir araya getirerek ortak hedeflere ulaşmak için bir fırsat olarak görüyorum. Sonuç olarak, seçilen öğrencilere verilen ödüllerin yanı sıra, bu etkinliğin fikir alışverişini yapma ve potansiyel iş birliklerini güçlendirme amacıyla da önemli bir platform olduğunu düşünüyorum.

I am Alim Bahri Azhari. I was born on October 3, 1997, in the eastern part of Indonesia. Currently, I am pursuing my master's degree at Uludağ University in Bursa, Türkiye. As a business administration student, I actively contribute to society by designing business models that focus on three main principles: meeting market needs, optimizing local potential, and enhancing the economic status of the local community. My innovative and contributory mindset has garnered various awards from different institutions, which subsequently paved the way for me to pursue higher education in Türkiye with the support of a scholarship from the Presidency for Turks Abroad and Associated Communities (YTB).

As a Türkiye Bursları awardee, I received financial benefits and gained much knowledge about Turkish culture. Through the International Student Academy organized by the YTB, I didn't just learn about business theories within the confines of conventional university settings; I also gained firsthand experience interacting with the local community. Inspired by this experience, I brought together the traditional elements of the deep-rooted Turkish culture with modern technology.

In this initiative, I am driven to support Türkiye's vision for the century, by enriching and spreading Turkish social and cultural values. I believe the artificial intelligence development era can be seized as an opportunity to restore Türkiye's global hegemony through cultural exports. With this conviction, I am particularly keen to engage by providing a constructive design in the form of an innovative business model through the International Student Awards Program 2024. Through the work entitled "Tourkey: Türkiye'nin Yüzyıl Vizyonunu Destekleme Doğrultusunda Artırılmış Gerçeklik Tabanlı Kültürel İhracat İnovasyonu," I envision leveraging the high influx of foreign visitors to Türkiye as a medium to propagate Turkish culture worldwide through innovation and collaboration.

The positive recognition of this idea constitutes the first step towards its further development into a more substantial initiative. Additionally, as a Program that brings together talented students from various countries, the 2024 International Student Awards represent a valuable opportunity to accelerate progress toward our shared goals by harnessing the diverse talents and potentials we possess. Consequently, beyond merely awarding the selected students, I hope this event will serve as a platform for idea exchange and strengthening potential collaborations.

TOURKEY: TÜRKİYE’NİN YÜZYILI VİZYONUNU DESTEKLEME DOĞRULTUSUNDA ARTIRILMIŞ GERÇEKLIK TABANLI KÜLTÜREL İHRACAT İNOVASYONU

Düşünün ki, New York, Bangkok veya Sydney gibi büyük şehirlerin karmaşasının ortasındasınız, gençler birbirlerine “kanka” sözcüğüyle hitap etmektedir veya birbirlerini “Kolay gelsin.” ifadesini kullanarak selamlamaktadır. Türk müziğinin melodileri, seyir hâlindeki arabalardan yankılanmaktadır ve insanlar kendi odalarında dahi Ayasofya, Efes veya Emirgan Korusu gibi yerlere sanal turlar yapabilmektedirler. Ancak bu hayal gücü, “Tourkey” adındaki yenilikçi bir platforma artırılmış gerçeklik (AR) teknolojisinin uygulanmasıyla gerçeğe dönüştürülebilir. Tourkey, eğlenceli, uyum sağlayıcı, eğitici ve merak uyandırıcı bir kültür ihracat platformu olarak tasarlanmıştır. Tourkey’in ana ürünleri iki kategoriye ayrılmaktadır: 1) Tourkey Mobil Uygulaması (AR Okuyucu Uygulaması) ve 2) Marker AR (gerçek hissi veren maketler) hediyelik eşya, eğitim aracı, oyun ögesi veya hatta seyahat rehberi olarak satılmak üzere çeşitli amaçlarla üretilmektedir. Tourkey, kapsayıcı ve iş birlikçi bir iş modeli olarak geliştirilecek ve Marker AR ürünlerinin üretimini kendisi yapmayacaktır. KOBİ’ler, ihracatçılar veya seyahat acenteleri, fikri mülkiyet haklarını satın alabilir ve ürünlerini kendi isteklerine göre oluşturabilirler. Bu sayede Tourkey, yeni ekonomik büyüme kaynaklarının artmasına yardımcı olurken, Tourkey ürünlerinin genişlemesini hızlandırarak çeşitli maliyetleri önleyecektir. Sonuç olarak, yabancı turistlerin artan harcamaları, Türkiye’nin döviz rezervlerine katkıda bulunacaktır ve yerel ekonomide yeni büyüme fırsatları yarayabilecektir. Kültürel ihracatın diğer bir katkısı ise Türkiye’nin uluslararası alanda politik ve sosyal etkisinin artmasına olanak sağlamasıdır.

1. **EN İYİ
GİRİŞİMCİLİK
FİKRİ**
Dalı
Birincisi

Anas

A A Abofoul

Filistin Eskişehir Osmangazi Üniversitesi

1999 yılının Aralık ayında Filistin'de doğdum. Şu anda Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Kimya bölümünde yüksek lisans yapmaktayım. Akademik hayatımı mükemmeliyetçi karakterim ve derinlemesine araştırmaya olan tutkum şekillendirmektedir.

Uluslararası Öğrenci Ödülleri 2023'e "En İyi Girişimcilik Fikri" kategorisinde katılımlım, toplumsal ilerlemeye anlamlı bir katkı yapma isteğimden kaynaklanmaktadır. Teknolojinin hızla evrildiği bu ortamda güvenlik konusu önemini korumaktadır. Ancak mevcut gaz algılama sistemleri genellikle artan doğruluk ve güvenilirlik taleplerini karşılayamamaktadır. Bu boşluğu doldurma amacı ile harekete geçtim ve "Mikrodalga Gaz Sensörü Üretimi" adlı bir projeye giriştim.

Vatanım Filistin'in, zorluklar karşısında gösterdiği dirençten esinlenen bu proje, umut ve ilerlemenin bir sembolüdür. Filistinlilerin hayal bile edilemeyecek zorluklar karşısındaki dirençleri gibi, sınırları aşan çözümler yaratmaya çalışıyorum. Şehrim Gazze ve Filistin'in aylardır yaşadığı yıkım ve kayıplar, yüreğimi dağlıyor ancak çalışmalarımı etkili değişim için yönlendirme kararlılığımı güçlendiriyor.

Kazandığım bu ödül, sadece teknolojik yenilikleri temsil etmiyor; dayanıklılığı, azmi ve daha güvenli bir gelecek için vizyonu simgeliyor. Bu deneyimler, eğitimim ve becerilerim toplumumun ve ötesinin iyileştirilmesi için derin bir sorumluluk duygusu aşıladı.

Zorluklar ve kargaşa ile dolu bir dünyada, Türkiye'de Filistinli bir öğrenci olarak yaşadığım yolculuk, eğitimin ve yeniliğin dönüştürücü gücünün bir kanıtı oldu. Vatanımın sarsılmaz ruhunu yanımda taşıyorum. Bu ruh, beni mükemmeliyetin peşinden sürüklerken, her seferinde yeniliklerle fark yaratmaya teşvik ediyor.

I was born in Palestine in December 1999. I am currently pursuing a master's degree in the Department of Chemistry at Eskişehir Osmangazi University. My academic journey has been marked by a commitment to excellence and a passion for impactful research.

My participation in the International Student Awards 2023 in the "Best Entrepreneurship Idea" category stems from a deep-rooted desire to make a meaningful contribution to societal progress. As technology rapidly evolves, safety remains paramount, yet existing gas detection systems often fail to meet the increased demands for accuracy and reliability. Motivated by the urgency to address this gap, I embarked on a project entitled "Microwave Gas Sensor Production".

Inspired by the resilience of my homeland, Palestine, in the face of adversity, this project symbolizes a beacon of hope and progress. Just as Palestinians persevere in the face of unimaginable challenges, I am driven to create solutions that transcend boundaries and empower communities. The devastation and loss that my city, Gaza, and Palestine have recently endured weigh heavily on my heart and strengthens my resolve to channel my efforts toward impactful change.

My winning work represents more than just technological innovation; it embodies resilience, determination, and a vision for a safer, more secure future. These experiences have instilled in me a deep sense of responsibility to use my education and skills for the betterment of my community and beyond.

In a world marked by adversity and turmoil, my journey as a Palestinian student in Türkiye has been a testament to the transformative power of education and innovation. As I stand on the cusp of a new beginning, I carry with me the unwavering spirit of my homeland, driving me to pursue excellence and make a difference, one innovation at a time.

Mikrodalga Gaz Sensörü Üretimi

MİKRODALGA GAZ SENSÖRÜ ÜRETİMİ

Bu proje, emniyet uygulamaları için yenilikçi mikrodalga gaz sensörleri üretmeyi hedeflemektedir. Teknolojinin hızla ilerlemesiyle birlikte, emniyet izleme ihtiyacı giderek artmakta ve mevcut gaz algılama sistemleri hassasiyet ve güvenilirlik beklentilerini karşılamamaktadır. Bu bağlamda, mikrodalga teknolojisinin kullanılmasıyla yüksek hassasiyetli ve kararlı gaz sensörleri geliştirme amacı güdülmektedir.

Bu projenin başlangıcı, gerekli kimyasal verilerin toplanması ve en uygun malzemenin seçimiyle başlayacak olup, bu aşama, özenle planlanmış laboratuvar deneyleri ve malzeme karakterizasyonu ile desteklenecektir. Daha sonra, seçilen malzemelerin mikrodalga gaz sensörlerine entegre edilmesi için mekanik tasarım ve yapı şablonları geliştirilecek, böylece ilk prototip sensörün üretimi gerçekleştirilecektir. Proje, Agile (Çevik) yöntemi kullanılarak yürütülecek ve bu sayede esnek, uyumlu ve hızlı bir geliştirme süreci sağlanacaktır.

Proje sonucunda geliştirilecek ürün, zararlı gazların algılanmasına yönelik yenilikçi bir mikrodalga gaz sensörü olacaktır. SIW (Substrate Integrated Waveguide) mikrodalga yapıları, sensör tasarımında temel şablon olarak kullanılacaktır. Farklı kimyasal algılama malzemelerinin sentezi ve bu malzemelerin gaz algılama özelliklerinin incelenmesi ile çeşitli gaz sensörleri tasarlanabilecektir.

Sensör üretiminin ardından B2B modeli ile ürünler, Türkiye, BAE ve Suudi Arabistan gibi ülkelerdeki şirketlere satılacaktır. İlk olarak küçük boyutlu yüksek maliyetli sensörlerle pazara giriş yapılacaktır, ardından daha düşük maliyetli sensörlerle devam edilecektir.

Bu projenin temel amacı, endüstri standartlarını aşan hassasiyete sahip, güvenilir ve yüksek performanslı mikrodalga gaz sensörleri üreterek emniyet uygulamalarında ihtiyaçları karşılamaktır. Bu projenin sonunda elde edilecek olan yeni sensör teknolojisi, endüstriyel güvenlikten çevresel izlemeye kadar geniş bir uygulama yelpazesi için çözümler sunacaktır.

Proje sonunda, programlanabilir alarm sistemli hidrojen gaz sensörü cihazı üretilenektir. Bu sensörler, yüksek hassasiyet ve güvenilirlik sağlayarak endüstriyel güvenlik ve çevresel izleme gibi alanlarda kullanılacaktır.

Athoumani
Alı Souandaou

Komor Adaları **İstanbul Üniversitesi**

Ben Athoumani Alı Souandaou Komor Adalarında, 26 Eylül 1996'da doğdum. İstanbul Üniversitesi'nde Biyoloji bölümünde, Genel Biyoloji programında doktora yapmaktayım. Çalışma alanım moleküler biyoloji, kanser/kanser biyolojisi, ilaç keşfi, biyoinformatik ve şifalı bitkilerdir. YTB tarafından düzenlenen "Uluslararası Öğrenci Ödülleri" Türkiye'de okuyan uluslararası öğrencilerin kendi uzmanlık veya ilgi duydukları alanlarda yeteneklerini ölçmesini sağlayıp akademik kariyerlerini geliştirmelerini teşvik etmektedir. Bu yarışma öğrencilere sadece ödül alma duygusu hissettirmekle kalmayıp aynı zamanda mezun olduktan sonraki hayatlarında bir fikre ve bir bakış açısına sahip olmalarını sağlamaktadır. Bu projede, Afrika'da yaşanan sağlık sisteminin sorunlarını iyileştirmek amacıyla akademik hayatımda yaptığım araştırmaları laboratuvar çerçevesinin ötesinde tasarlayarak oluşturdum. Ayrıca projenin oluşturulma yöntemini, kendi çapımda sürekli olarak araştırdığım konular ve bilimsel deneyimlerimden faydalanarak tasarladım.

Projemiz, Türkiye'nin ihracat oranını artırarak Afrika kıtasının sağlık sektörünü iyileştirmeyi ve geliştirmeyi amaçlamaktadır. Projemizin daha kapsamlı bir şekilde yürütülebilmesi için hem Türkiye hem de Afrika halkını yakından tanıyan Türkiye'de yetişen Afrikalı genç dinamik araştırmacılar ve girişimciler ile kurulacak olan platform üzerinde gerçekleştirilmesi ve işletilmesi ön görülmektedir. Projemiz ihracat ve yatırım sektörlerini de kapsamaktadır. Beş-on yıllık süre içerisinde yapılan faaliyetler ile (ihracat ve ticaret) hem ilaç piyasası hem de bölgelerin sağlık sisteminin durumu hakkında detaylı bir şekilde incelemeler yapılacaktır. Böylece elde edilecek veriler ile karlı bölgeler, yüksek satış oranı ve temel sağlık ihtiyacına erişim gibi faktörleri göz önünde bulundurularak projemizin ikinci kısmı olan "ilaç sanayi sektörüne yatırım ve girişimlerin bulunması" yürürlüğe konacaktır. Bu bağlamda platformumuz anlaşmalı firmalar ile ortak olarak ilaç sanayi firmalarının açılmasını sağlayacaktır.

2023 uluslararası öğrenci ödülleri "en iyi girişimcilik fikri" proje kategorisinde yer aldığım için kendimle gurur duyuyorum. Bu başarı sadece bana ait değil. Çalışmalarım boyunca destek ve tecrübelerini esirgemeyen saygıdeğer hocalarıma, eğitim hayatım boyunca maddi ve manevi olarak beni her zaman destekleyen sevgili aileme, sınır ötesi ve pan-Afrikanist vizyonu ile "Sınırsız Afrika" aileme ve son olarak uluslararası öğrencilerin maddi olarak eğitimlerini desteklemekle kalmayıp öğrencilerin kariyerlerinin de oluşturulmasına katkıda bulunan, YTB ve Türkiye Bursları'na sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

I am Athoumani Ali Souandaou, born on September 26, 1996 in Comoros. I am a PhD student in the Biology department at Istanbul University. My field of study includes Molecular Biology, Cancer / Cancer Biology, Drug Discovery, Bioinformatics, Healing Plants. "International Student Awards" organized by YTB enables international students studying in Türkiye to measure their abilities in their areas of expertise or interest. It encourages them to develop their academic careers. This competition not only makes students feel receiving an award but also gives them an idea or perspective of their life after graduation.

I created this project by designing it beyond the laboratory framework of the research I have conducted throughout my academic career, to improve problems in the health systems in Africa. In addition, I designed the project by taking advantage of the method of creation, the subjects I constantly research on my own, and my scientific experiences. Our project aims to improve and develop the health sector of the African continent by increasing Türkiye's exports. For this purpose, it is envisaged that our Project will be carried out more comprehensively and it will be implemented and operated on the platform, which will be established with young dynamic African researchers and entrepreneurs raised in Türkiye who know both the Turkish and African people closely. Our project also covers the export and investment sectors. The activities to be carried out over the five to ten years (export and trade), both the pharmaceutical market and the health system of the regions will be examined in detail. Thus, with the data obtained, taking into account factors such as profitable regions, high sales and access to basic health needs, the second part of our project, "Finding investment initiatives in the pharmaceutical industry sector", will be put into effect. In this context, pharmaceutical industry companies will be opened in partnership with contracted companies on behalf of the Platform.

I am proud to be included in the "Best Entrepreneurial Idea" project category at the 2023 International Student Awards. This success is not only due to me but also to my esteemed professors for their unwavering support and experience throughout my studies, to my beloved family who has always supported me financially and morally throughout my education, to my "Africa Without Borders" family with its cross-border and pan-Africanist vision, and I offer my eternal thanks to the YTB and Türkiye Scholarships, which not only support the material education of international students but also contribute to the creation of the career of them.

İYİ BİR SAĞLIK SİSTEMİ İNSANLIĞI KURTARABİLİR: AFRİKA SAĞLIK SİSTEMİ REFORM ETME PROJESİ

Proje, Afrika kıtasının sağlık sistemini iyileştirmek ve sürdürülebilir kalkınmasını desteklemek amacıyla, Türkiye'nin bilgi birikimini ve Afrika ile olan güçlü diplomatik ilişkilerini kullanmayı hedeflemektedir. Türkiye'de eğitim almış genç Afrikalı araştırmacılar ve girişimciler ile Türk kurumlarının ortaklaşa çalıştığı bir platform kurularak, iki taraflı iş birliği mekanizmalarının geliştirilmesi planlanmıştır. Proje, Türkiye'nin ilaç ve medikal malzeme ihracatını artırmayı ve Afrika'nın sağlık sistemindeki altyapı eksikliklerini gidermeyi amaçlamaktadır.

Afrika kıtası, sağlık hizmetlerine erişimde ve temel ilaçların tedarikinde büyük zorluklar yaşamaktadır. Kitadaki ilaçların %70-90'ı ithal edilmekte ve çoğu sağlık sistemi, hem ekonomik hem de politik nedenlerle kırılgan bir yapı sergilemektedir. Bu durum, özellikle CO-VID-19 gibi krizlerde daha belirgin hale gelmiştir. Buna karşılık, Afrika'nın genç ve dinamik nüfusu, kıtayı büyük bir pazar ve kalkınma fırsatı hâline getirmiştir. Ayrıca, Türkiye'nin son yıllarda Afrika'ya yaptığı yatırımlar ve geliştirdiği diplomatik ilişkiler bu projeyi destekler niteliktedir.

Projenin temel amaçları arasında Türkiye'nin ihracat oranını artırmak, Türkiye'de üretilen ilaç ve medikal malzemelerin Afrika'ya ihracatını artırmak, ilaç ve sağlık ekipmanlarına erişimin zor olduğu bölgeleri tespit ederek hedef odaklı çözümler üretmek, uzun vadede ilaç üretim tesisleri ve sağlık altyapıları kurarak Afrika'da yerel üretim kapasitesini artırmak, Afrika'nın yerel bitki ve biyoçeşitlilik kaynaklarını kullanarak biyoteknolojik ve farmasötik ürünler geliştirmek, sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi yoluyla bölgedeki insani kalkınmayı desteklemek, Türkiye ve Afrika iş birliğiyle sağlık sektörü reformları gerçekleştirerek kıtada daha güçlü bir sağlık sistemi kurmak sayılabilir.

Proje kapsamında bir "Platform" oluşturulacak ve bu platform, Türkiye'de eğitim almış Afrikalı mezunları, yerel aktörleri ve uluslararası kuruluşları bir araya getirecektir. Başlangıçta Afrika'nın beş bölgesinde temsilcilikler açılacak ve sağlık sistemleri üzerinde detaylı incelemeler yapılacak, ilaç sanayi firmalarının kurulması ve temel ilaç üretimine odaklanması sağlanacak, zaman içinde medikal malzeme üretimi ve hastane gibi altyapı yatırımlarına geçiş yapılacaktır.

Proje, hem Türkiye hem de Afrika için karşılıklı fayda sağlayacak bir model önermektedir. Türkiye'nin Afrika ile olan dostane ilişkilerinden ve genç Afrikalı nüfusun dinamizminden faydalanarak uzun vadeli bir sürdürülebilir kalkınma hedeflenmektedir. Projenin sürdürülebilirliği için, Sağlık hizmetlerine erişimin zor olduğu bölgelerde hastane ve eczane gibi altyapılar kurulması, ilaç üretiminden elde edilen gelirle diğer sektörlerde yatırım yapılması, uluslararası ortaklıklar geliştirilerek ilaç küresel pazarına erişimin genişletilmesi gerekmektedir.

Projenin, Afrika kıtasındaki sağlık hizmetlerine erişimi artırması, temel ilaç ve ekipman eksikliklerini gidermesi ve yerel üretim kapasitesini geliştirmesi beklenmektedir. Aynı zamanda Türkiye'nin ihracat oranlarının yükselmesi ve kıtada ekonomik etkinliğini artırması hedeflenmiştir. Bu proje, sağlık ve kalkınma arasında köprü kurarak insan odaklı bir model ortaya koymaktadır.

PROJE
SOSYAL ETKİ/
GÖNÜLLÜLÜK

Muhammad
Syukri Bin Mohamad Misenan
Malezya Yıldız Teknik Üniversitesi

5 Mayıs 1992'de Malezya'da doğdum. İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya bölümünde doktora devam ediyorum. Bu yarışmaya katılma motivasyonum, değerli deneyimler kazanma ve gönüllülük faaliyetleri aracılığıyla uluslararası öğrenciler ile yerel toplumlar arasındaki uçurumu kapatacak fikirleri paylaşma arzumdan kaynaklanıyor. Bir önceki yarışmada bu kategoride üçüncülükle onurlandırılmıştım. Bu kez yine aynı kategoride, Şubat 2023'teki Adıyaman depremi merkezli farklı bir gönüllülük projesine odaklanıyorum.

Türkiye'de bir uluslararası öğrenci olarak sosyal ve gönüllülük proje kategorisinde yer alma fırsatına sahip oldum. Zorlu zamanlarda ülkeye olan borcumu ödeme zorunluluğu hissediyorum. 11 Şubat'ta 110 Malezya ordusu personeli sahra hastanesi kurmak üzere Adıyaman'a geldi. Türkçe konusundaki dil engellerini bildiğimden onlara yardımcı olmak için gönüllü olarak tercüman oldum. Bu süre zarfında öncelikle Malezyalı doktorlara ve hastalara tercümanlık yaptım. Bu deneyim inanılmaz derecede ödüllendiriciydi çünkü bana ihtiyaç anında Türkiye'yi destekleme fırsatı verdi.

Bu gönüllülük projesine aktif olarak katılarak topluluğa olumlu katkıda bulunmayı ve farklı geçmişlere sahip bireyler arasında anlamlı bağlantılar kurmayı hedefliyorum. Bu tür girişimler aracılığıyla herkes için daha kapsayıcı ve destekleyici bir ortam yaratabileceğimize inanıyorum.

I was born on May 5, 1992, in Malaysia. Currently, I am pursuing my Ph.D. in Chemistry at İstanbul Yıldız Technical University. My motivation for participating in this competition stems from a desire to gain valuable experience and share ideas that bridge the gap between international students and local communities through volunteering activities. In the previous edition, I was honored with the third place in this category. This time, I am once again participating in the same category, focusing on a different volunteering project related to the Adıyaman earthquake in February 2023.

As an international student in Türkiye, I had the opportunity to participate in the category of social and volunteering projects. I feel obligated to pay my debt to the country during challenging times. On February 11, 110 Malaysian army personnel arrived in Adıyaman to establish a field hospital. Recognizing the language barrier between them and the Turkish people, I volunteered as a translator to assist them. Throughout this period, I primarily served as a translator for Malaysian doctors and patients. This experience was incredibly rewarding as it provided me with the opportunity to support Türkiye during a time of need.

By actively participating in this volunteering project, I aim to contribute positively to the community and foster meaningful connections between individuals from diverse backgrounds. I believe that through such initiatives, we can create a more inclusive and supportive environment for all.

YAŞAMIMIZIN AMACI; VERMEK “ERTİ HİDUP PADA MEMBERI”

Kahramanmaraş'ta meydana gelen 7,8 büyüklüğündeki depremde 50 binden fazla kişi hayatını kaybetmiştir. Malezya hükûmeti, bu trajedinin ardından Adıyaman'ın Çelikhan ilçesinde bir sahra hastanesi kurmak ve işletmek üzere, tıbbi, lojistik ve idari personelden oluşan bir sağlık ekibini 3 gün içinde görevlendirmiştir. Bu hastane, 7 farklı uzmanlık dalında hizmet sunmaktadır.

Malaycada “Erti hidup pada member” şeklinde ifade edilen slogan, “Yaşamamın amacı vermektir.” anlamına gelir. Türkiye'deki Malezyalı öğrenciler olarak, bu zor zamanda ülkemize yardım elini uzatma sorumluluğumuz olduğuna inanıyoruz. Bu kapsamda, depremden etkilenen kardeşlerimiz için Malezya'dan kitlesel bağış kampanyaları düzenliyor, sahra hastanesinde görev yapan Malezyalı doktorlar için tercümanlık yapıyor ve çocuklar için psikososyal etkinlikler gerçekleştiriyoruz.

Bu çalışmalar, 2023 Uluslararası Öğrenci Ödülleri kapsamında Sosyal Etki/Gönüllülük kategorisine katılmayı hedeflemektedir. Proje, farklı gönüllülük faaliyetlerini özetleyen bir girişimdir. Ana odak noktası, kitlesel fonlama, tercümanlık ve çocuklarla yapılan psikososyal etkinlikler aracılığıyla Türkiye'deki depremzedelere destek sağlamaktır.

Ayrıca, bu yıl ICYF Uluslararası Gençlik Gönüllüleri Kampı'na katılımcı olarak seçilme şansını buldum ve bu kampta gönüllülük deneyimlerimi diğer katılımcılarla paylaşma fırsatı yakaladım.

Özetle, YTB'nin insanlık değerlerine sahip çıkan ve toplumla etkin bir şekilde etkileşim kurabilen bireyler yetiştirme misyonuyla uyumlu olarak, küresel sosyal yardım programımızla bu hedefe ulaşmayı umuyoruz. Toplumsal sosyal yardım programlarının, öğrencilerin hem eğitim sürecinde hem de mezuniyet sonrasında bilgi ve deneyim kazanması açısından en etkili yöntemlerden biri olduğu defalarca kanıtlanmıştır.

Adıyaman ilinin Çelikhan ilçesinde faaliyet gösteren Malezya Sahra Hastanesi (HMM), yerel halkın ve depremzedelerin tıbbi yardıma başvurmak için öncelikli odak noktası hâline geldi.

1. SOSYAL ETKİ/
GÖNÜLLÜLÜK
Dah
Birincisi

Ayşe Sevgi
Hacaloğlu

Azerbaycan **Eskişehir Osmangazi Üniversitesi**

Merhabalar, ben Ayşe Sevgi Hacaloğlu. 2021 yılında Azerbaycan Ulusal Havaçılık Akademisinden derece ile mezun olduktan sonra 2022 yılında YTB tarafından Türkiye Bursları'nı kazanarak Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimi almaya hak kazandım ve halâ eğitimimi devam ettirmekteyim.

Bu kıymetli ödül ve projenin benim için önemini şu şekilde açıklayabilirim; "Ey Türk, titre ve kendine dön! Üstte mavi gök çökmedikçe, altta yağız yer delinmedikçe, kim bozabilir senin ilini ve töreni!". İşte, Bilge Kağan'ın bu vasiyeti Türk Dünyası için adım atmamdaki en büyük motivasyon ve gurur kaynağı olmuştur her zaman. Ortak tarihimizin tozlu sayfalarına bakarken bir taraftan birliğimizin yeterli seviyeye ulaşamadığına canım yanarken, diğer yandan bunun hiçbir işe yaramadığını anlıyor ve bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bir hilalin uğruna ne güneşler batıp doğarken benim ufak bir katkıda bulunamamam beni derinden hep incitmiştir. Fakat, bu projeyi kaleme alabilmem ve dereceye girmem içimdeki yangını az da olsa bastırabilmiş, bana Türk Dünyası'nın geleceğine dair yeni bir umut bahşetmiştir. Ege'den Hazar'a kadar değil, Macarlardan Altaylara, Kırım'dan Kudüs'e kadar Türk'ün ayak bastığı her yer benim öz vatanımdır. Lakin, bu birliği sağlamak için önce zeki, çevik, ahlaklı ve bilinçli gençliğin yetiştirilmesinin gözardı edilmemesi gereken bir gerçektir. "Kale kılıç ile fethedilir, kalem ile elde tutulur." demiş büyüklerimiz, ben de buna kulak vererek kılıcımı belime, kalemimi elime alarak mücadele etmek adına bir yola çıktım. Kalbimizdeki Allah aşkı ve bu aşktan doğan milli mücadele sevdası var olduğu müddetçe ne biz kalemimizden vazgeçeriz ne de herhangi bir güç bizi bu yoldan alıkoyabilir. Türk Dünyası için atılmış bu küçük adımımı vatan aşkı ile yanıp tutuşan her bir vatan evladına ve bana bu kutsal davayı miras olarak bırakan dedeme ithaf ediyorum.

Hello, I am Aysha Sevgi Hajaloghlu. After graduating with a degree from Azerbaijan National Aviation Academy in 2021, I received Türkiye Scholarships from YTB in 2022, and I am continuing my education at Eskişehir Osmangazi University. I can explain the importance of this precious award and project to me as follows: 'O Turk, tremble and return to yourself! As long as the blue sky doesn't collapse above, and the brave earth doesn't crack beneath, who can disrupt your nation and its tradition!'

Indeed, the will of Bilge Kağan has always been the greatest source of motivation and pride for me in taking steps toward the Turkic World. While looking at the dusty pages of our shared history, on one hand, my heart aches at the fact that our unity has not yet reached the desired level; yet on the other hand, I realize that this pain serves no purpose. I knew I had to do something; however, being able to write this project and place it among the top ranks has somewhat quelled the fire inside me and granted me a new hope for the future of the Turkic World. Not just from the Aegean to the Caspian, but from the Hungarians to the Altai, from Crimea to Jerusalem, every place where the Turk has set foot is my true homeland. However, to achieve this unity, it is an undeniable truth that the upbringing of an intelligent, agile, ethical, and conscious youth must not be overlooked. Our elders have said, "A fortress is conquered with the sword, but held with the pen". Listening to this wisdom, I embarked on a journey to fight, with the sword at my side and the pen in my hand.

As long as there is the love of Allah in our hearts and the passion for national struggle born from this love, neither will we give up our pen, nor can any power deter us from this path. I dedicate this small step I have taken for the Turkic World to every son and daughter of the homeland who burns with the love of their country, and to my grandfather, who passed on this sacred cause as a legacy to me.

TÜRK DEVLETLERİ TEŞKİLATI SİMÜLASYON KONFERANSI

Türk Devletleri Teşkilatı Simülasyon Konferansı, 16-29 yaş arası gençlerin bir araya gelerek ortak çıkarlar ve geleceğe dair stratejiler oluşturduğu, kültürel ve diplomatik bir platform olarak hayata geçirilecek bir etkinliktir. Konferans, tarihî bağları güçlendirme, kültürel alanda iş birliği, ekonomik kalkınma, eğitim ve gençlerin rolü, bölgesel istikrar ve güvenliği ele alarak, Türk devletleri arasındaki dayanışmayı artırmayı amaçlamaktadır.

Proje kapsamında 8 Türk Devleti ve Türk Devletleri Teşkilatı kurum temsilcisi olacaktır. Bunlar, Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, Macaristan, Özbekistan, Türkiye, Türkmenistan ve Türk Devletleri Teşkilatı delegeleri olacaktır. Proje kapsamında seçilmiş gençler bu ülkeleri temsil edeceklerdir. Bu süreçte delegelerin temsil edecekleri ülke ve kurumların siyasi görüşlerini derinden incelemeleri beklenmektedir. Konferans, Türk Devletleri'nin toplantılarını taklit ederek, katılımcıların farklı ülkeleri temsil etmesini, uluslararası meseleleri tartışmasını ve çözüm önerileri sunmasını amaçlamaktadır.

Projenin çıktıları arasında öğrencilerin diplomatik becerilerinin gelişmesi, uluslararası meselelerin anlaşılması, çözüm odaklı düşünme, ekip çalışması ve iş birliğini geliştirme sayılabilir. Simülasyon boyunca ülke gençlerinin kültür, bilim ve siyaset alanlarında yakınlaşması, bağ oluşturması ve yaşanan sorunlara çözüm önerisi sunması beklenmektedir.

2. SOSYAL ETKİ/
GÖNÜLLÜLÜK

Dalı
İkincisi

Javid

Abdullayev

Azerbaycan Boğaziçi Üniversitesi

19 Mayıs 2003'te Azerbaycan'da doğdum ve şu anda Boğaziçi Üniversitesinde Ekonomi alanında lisans eğitimi alıyorum. Akademiden öteye uzanan hedeflerim var. Sürekli büyülebileceğim ve toplumsal iyileşmeye katkıda bulunabileceğim dinamik ve profesyonel ortamda başarılı olmak istiyorum. Bu tutkum yarışmaya katılmamı tetikledi. Uluslararası Öğrenci Ödülleri, sınırlarımı zorlamamı ve toplum refahını artırmayı amaçlayan fikirleri geliştirmem için ideal bir platform sunuyor. Benim girişimim, çocuklar ile Türkiye Bursluları arasındaki boşluğu kapatmaya odaklanıyor. Kültürel olarak zenginleştirici, bilgilendirici ve eğlenceli etkinlikler aracılığıyla bağlar kurmayı hedefliyor. Bu grupları bir araya getirerek, günümüz Türkiye'sinde yaygın olan etnik temelli dışlanma sorununu ele almayı ve mütevazı ancak etkili bir çözüm sunmayı amaçlıyorum. Uluslararası Öğrenci Akademisi'ndeki yolculuğum, benim farklı uluslararası arkadaş gruplarından paha biçilmez bilgiler elde etmemi sağladı. Onların çeşitli geçmişleri ve öyküleri, projemin gelişimini derinden etkiledi. Kültürel dinamikler konusundaki anlayışımı zenginleştirerek kapsayıcılığını derinleştirdi. Bu girişime adım attığımda, olumlu değişim yaratma ve herkes için daha uyumlu ve adil bir dünya oluşturma konusundaki kararlılığımı hareket ediyordum. İlerleme için iş birlikçi çabalar ve ortak bir vizyonla, toplumsal sorunları aşma ve daha parlak bir gelecek inşa etme konusunda güvenim tamdır. Projemin adını seçerken Brezilyalı yazar José Mauro de Vasconcelos'un en sevdiğim romanı olan *Güneşi Uyandırırım*'dan ilham aldım. Son olarak, dereceye girmek bana büyük bir mutluluk ve başarı duygusu yaşattı.

I was born on May 19, 2003, in Azerbaijan, and I am currently pursuing a Bachelor's degree in Economics at Boğaziçi University. I have goals that go beyond academia. I aspire to succeed in a dynamic and professional environment where I can continuously grow and contribute to social improvement. This passion prompted me to participate in the competition. The International Student Awards provide an ideal platform for me to push my limits and develop ideas aimed at enhancing societal well-being. My initiative centers on bridging the gap between children and Türkiye Scholarship students, fostering bonds through culturally enriching, informative, and enjoyable activities. By bringing these groups together, I aim to address the prevalent issue of ethnic-based marginalization in contemporary Türkiye, offering a modest yet impactful solution. My journey at the International Students Academy allowed me to gain invaluable insights from diverse international peer groups. Their varied backgrounds and stories deeply influenced the development of my project, enriching my understanding of cultural dynamics and deepening its inclusivity. As I embark on this endeavor, I am driven by a steadfast dedication to effecting positive change and creating a more harmonious and equitable world for all. Through collaborative efforts and a shared vision for progress, I am confident in our ability to overcome societal challenges and build a brighter future together. While choosing the name of my project, I was inspired by one of my favorite novels, *Güneşi Uyandırırım* by Brazilian author José Mauro de Vasconcelos. Last but not least, receiving the awards filled me with an overwhelming sense of happiness and accomplishment.

GÜNEŞİ GÜNEŞİ ANDIRALIM UYANDIRALIM

Projenin ismi “ Güneşi Uyandırılım”. İsim seçerken ekip olarak çok sevdiğimiz Brezilyalı yazar José Mauro de Vasconcelos’un çocuk romanı olan *Güneşi Uyandırılım*’dan yola çıkmaya karar verdik. Projenin amacı, Türkiye Bursları kapsamında eğitim gören yabancı öğrenciler ile yerel çocukları bir araya getirerek, çeşitli etkinlikler düzenlemek ve bu etkinlikler aracılığıyla çocukların birbirleriyle iletişim kurmalarını teşvik etmektir. Böylece, günümüz Türkiye’sinde yaygın bir sorun olan ötekileştirmeye küçük de olsa bir çözüm sunmayı hedefliyoruz. Bu amaç doğrultusunda, Türkiye Bursluları ile hedef kitlemiz olan 12-15 yaş arasındaki yerel çocukları İBB Mahalle Evleri çatısı altında bir araya getireceğiz. Hem eğitici hem de eğlenceli içerikler sunarak (farklı oyunlar, resim, müzik, masal okuma gibi), çocuklara yeni beceriler kazandırmayı ve farklı kültürlerden insanlarla etkileşimde bulunarak sosyal becerilerini geliştirmelerini sağlamayı planlıyoruz. Bu etkileşimlerin, kültürel alışverişi teşvik edeceğini, empati ve hoşgörüyü artıracığını, dil becerilerini geliştireceğini ve aynı zamanda karşılıklı büyümeyi destekleyeceğini düşünüyoruz.

Dünyamızın giderek birbirine bağlanmasıyla bu tür ilişkilerin geliştirilmesi yalnızca faydalı değil, aynı zamanda bir gereklilik hâline gelmiştir. Yerel çocuklar ile uluslararası öğrenciler arasındaki bağların güçlendirilmesi, daha parlak, uyumlu ve küresel bilince sahip bir geleceğin inşa edilmesine katkı sağlar. Bu proje, çeşitliliğe ve iş birliğine değer veren bir topluma yatırım yapmak anlamına gelmektedir. Sonuç olarak daha uyumlu ve anlayışlı bir dünyaya katkıda bulunmaktadır.

B İ R L İ K T E B A Ş A R D I K H İ K Â Y E

Boburmirzo
Hakimov

Özbekistan İstanbul Üniversitesi

Dağa ortaokul döneminden beri hocalarımın tavsiye ve yönlendirmeleri ile hatıralarımı, yaşadıklarımı, deneyim ve tecrübelerimi bir kenara yazmayı adet hâline getirdim. Bu benim hayata bakış açımı ve düşüncelerimi geliştirmemi, kendimi ve çevremi değerlendirme, analiz etme becerilerimi inanılmaz derecede olumlu etkiledi. Tabii ki bunu sonradan fark ettim. Orta okul döneminden bugüne dek tüm yaşadıklarımı hâlâ günlüğüme kaydetmeyi sürdürüyorum. Bu alışkanlık sayesinde geçmişe daha kolay yolculuk edebiliyorum, gerekli yaşam hülâsalarını çıkarabiliyorum. Bu hatıralarım arasında en etkileyicisi şüphesiz Türkiye'deki öğrencilik dönemimdeki hatıralarımdır. Çok boyutlu macera dolu hatıralarım arasında 2023 yılında Türkiye'de yaşanan asrın felaketi 6 Şubat Kahramanmaraş deprem hatıralarımın benim için ayrıca yeri vardır. Sadece Türkiye'yi değil, bütün dünyayı üzüntü içerisinde bırakan bu felaket sonucu yardıma muhtaç binlerce depremzede için insanlık vicdanı duyarsız kalmadı. Herkes onların yardımına koştu. Kimileri dualarıyla, kimileri maddi ve manevi destekleriyle yardım etmeye çalıştı. Çok şükür yoldaşım, soydaşım, can dostum Süreyya ile bu yardımlaşmaya katkıda bulunma fırsatımız oldu. Süreyya ile bu süreçte dostluğumuz daha da pekişti. Onu yakından tanıma, onu keşfetme imkânım doğdu. Biz depremin ilk gününden başlayarak yardım kampanyalarına katkıda bulunduk ve 3. gününde ise bizzat gidip deprem bölgesindeki depremzedelere yardım etme, yaralarına azıcık olsa da merhem olma şansımız oldu. Takdir ediyorum ki Süreyya gibi fedakar, inançlı, yardımsever ve duyarlı bir arkadaşla bu macera benim için daha da anlamlı oldu. Deprem bölgesinden döner dönmez orda yaşadıklarımı, ve gördüklerimi kağıda döktüm. YTB Öğrenci Akademisi'nde aldığım fotoğrafçılık dersleri sayesinde deprem bölgesindeki durumu fotoğraflarla belgeleme şansım oldu. Yazdıklarımı fotoğraflarla kuvvetlendirdim. Hatıratımı yarışma için değil, kendim için değerli olduğundan yazmıştım. YTB tarafından uluslararası öğrenciler ve Türkiye'deki gençlerin arasındaki beraberliği, birliği göstermek için organize edilen Birlikte Başardık hikâye yarışmasını duyunca bu hatıralarımı niye göndermeyeyim fikri geldi aklıma. Fazla beklemeden gönderdim. Hatta yarışma için özel kalıba sokmadan nasılsa öylesine gönderdim. Çok yakında ne mutlu bize ki bu hatıratımın yarışmada dereceye girdiği haberini aldım. Hiç beklemiyordum. Çok heyecanlandım. Mutlu oldum. Hemen bunun hakkında Süreyya'ya haber verdim. O benden daha çok heyecanlandı, sevindi. Bizim birlikte küçük yolculuğumuz dereceye layık görülmüş ve en önemlisi yayınlanmaya layık görülmüştü. Bu çok gurur vericiydi. Bu hikâyeyi biz birlikte yazdık. Birlikte hem insanlık hem kardeşlik görevimizi yerine getirdik. Hepsini birlikte başardık. Daha nicelerini birlikte başaracağız, inşallah!

Ever since I was in middle school, with the advice and guidance of my teachers, I made it a habit to write down my memories, and experiences. This had an incredibly positive effect on my perspective on life, my thinking, and my ability to evaluate and analyze myself as well as my environment. Of course, I realized this later. I still keep a diary of all my experiences from the middle school period. Thanks to this habit, I can travel back to the past more easily and draw the necessary life summaries. The most impressive of these memories is undoubtedly my memories of my student days in Türkiye. Among my multidimensional memories, the February 6th Kahramanmaraş earthquake, which went down in history as the disaster of the century in Türkiye in 2023, has a special place for me. The human conscience did not remain insensitive to the thousands of earthquake victims. Everyone rushed to help them. Some people tried to help them with their prayers, some with their material and moral support. Thank goodness, we had the opportunity to contribute to this cooperation with my comrade, my colleague, and my friend Süreyya. Our friendship with Süreyya strengthened even more in this process. I had the opportunity to get to know her closely and to discover her. Starting from the first day of the earthquake, we contributed to the aid campaigns, and we had the chance to personally go and help the victims on the third day. We tried to be a little bit of a balm for their wounds. I appreciate that this adventure with an altruistic, faithful, helpful and sensitive friend like Süreyya became even more meaningful to me. As soon as I returned from the earthquake zone, I wrote down what I experienced and saw there. Thanks to the photography courses I took at YTB Student Academy, I had the chance to document the situation in the earthquake zone with photographs. I strengthened my writing with photographs. I wrote this memoir not for the contest, but because it was valuable to me. When I heard about the Birlikte Başardık story contest organized by YTB to show the unity and solidarity between international students and young people in Türkiye, I thought, why not send in my memories too? I sent it without waiting too long. I sent it just like that, without putting it in a special mold to make it calm. Very soon, I received the news that my memoir had won a prize in the contest. I never expected it. I was very excited, I was happy. I immediately informed Süreyya about it. She was more excited and happy than me. Our little journey together was deemed worthy of a degree and most importantly, it was deemed worthy of being published. This was very flattering. We wrote this story together. We fulfilled our duty of both humanity and brotherhood. We achieved it all together. We will achieve many more together, inshallah!

Ayşe

Süreyya Özavar

Türkiye Marmara Üniversitesi

Ben Ayşe Süreyya Özavar. 14 Haziran 2001 tarihinde, İstanbul/Üsküdar'da doğdum. İlköğrenimimi Kalem Vakfı Okullarında ve Asfa Kolejinde; ortaöğrenimimi Asfa Kolejinde üstün başarı belgesi olarak tamamladım. Şu anda Marmara Üniversitesinde %100 İngilizce olmak üzere, 4 senelik Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümünde eğitim görmekteyim. Şu anda aktif olarak Marmara Üniversitesinin saygın kulüplerinden olan Fikir Talimi Kulübü'nün yönetim kurulu başkanlığını yürütüyorum. GENÇ İDSB, TİKA, TÜRKSOY ve Türk Devletleri Teşkilatınca 7 Türk devletinden 3 kişi olmak suretiyle seçilen kültür elçilerinden Türkiye adına kültür elçiliği görevini yürüttüm. Türk dünyasının bütünleşmesi ve dayanışma hâlinde olması için kültür elçisi arkadaşlarımızla çalışmalar yaptık. Türk Dünyası Genç Kültür Elçileri proje direktörü olarak atandım, TDT proje direktörü Ali ÇİVİLER Beyefendi'ye projelerimizi ve projemizin çıktısını sundum. 2024 yılında Japonya tarafından gerçekleştirilen Dünya Gençlik Gemisi projesine Gençlik ve Spor Bakanlığımız tarafından seçildim ve 1 ay süreyle Japonya'da ülkemizi temsil ettim. Hapkido savunma sanatında siyah kuşağım. Osmanlı Türkçesi ve Divan Edebiyatı'yla ilgileniyorum. Eserimiz 6 Şubat Depremi'nden mühlhem, Hatay'ın, Ovakent'in, depremin ve depremin getirdiklerinin bizde bıraktığı anıları, bütün sevinçlerimizi, üzüntülerimizi, dostluklarımızı ve çaresizliklerimizi içeren bir film metrajı mesabesinde. Biz iki genç, arkamızda her şeyi bırakarak, yalnızca anne babamızdan helallik alarak zezelenin hemen ardından deprem bölgesine gittik. Yeri geldi soğuktan tir tir titreyip bedenimizi hissedemez hâle geldik, yeri geldi koşturmaktan ve açlıktan bayıldık ama orada tattığımız huzuru başka hiçbir yerde tadamadık. Hatay'a ait hissettiğimiz kadar hiçbir yere ait hissedemedik. Biz en büyük ödülü, Ovakentlilerin dua ettikleri arasına girerek, gönüllerine misafir olarak, kendisi görülünce kucak açılan insanlar olarak aldık. YTB tarafından hikâyemizin ödüle layık görülmesini; Ovakentli büyüklerimizin, kardeşlerimizin ve küçüklerimizin dualarının bir tecellisi olarak kabul ediyorum. Hem mutluyum hem de minnettarım.

I am Ayşe Süreyya Özavar. I was born on June 14, 2001, in İstanbul/Üsküdar. I completed my primary education at Kalem Foundation Schools and Asfa College and my secondary education at Asfa College with a certificate of superior achievement. I am currently studying at Marmara University in the Department of Political Science and International Relations, 100% in English. I am currently actively serving as the chairwoman of the board of directors of the Fikir Talimi Club, one of the most respected clubs of Marmara University. I served as a cultural ambassador on behalf of Türkiye among the cultural ambassadors selected by GENÇ UNIW, TİKA, TURKSOY, and the Organization of Turkic States as three people from seven Turkic states. We have worked with our cultural ambassador friends for the integration and solidarity of the Turkic world. I was appointed as the project director of Young Cultural Ambassadors of the Turkic World. I presented our projects and the output of our project to Mr. Ali ÇİVİLER, the project director of OTS. I was selected by our Ministry of Youth and Sports for the World Youth Ship project organized by Japan in 2024 and represented my country in Japan for one month. I am a black belt in Hapkido defense art. I am interested in Ottoman Turkish and Divan Literature. Our work is like a feature film based on the February 6th Earthquake, which includes the memories of Hatay, Ovakent, the earthquake and its aftermath, all our joys, sorrows, friendships and despair. We, two young people, left everything behind and went to the earthquake zone right after the earthquake, leaving only our parents to give us their blessings. At times, we shivered from the cold and could not feel our bodies, at times we fainted from rush and hunger, but we could not find peace, we found it there. We could not feel that we belonged anywhere else as much as we felt that we belonged to Hatay. We received the biggest reward by being among the prayers of the people of Ovakent, being a guest in their hearts and being the people who are embraced when they are seen. I accept that our story was deemed worthy of an award by YTB as a manifestation of the prayers of our elders, brothers, sisters, and little ones from Ovakent. I am both happy and grateful.

BİRLİKTE BAŞARDIK: TÜRK-ÖZBEK DOSTLUĞU EBEDÎ OLSUN!

2023, 6 Şubat Pazartesi günü Kahramanmaraş'ta merkez üssü Pazarcık ilçesi olan bir deprem meydana geldi. Saat 04.17'deki depremin büyüklüğü önce 7,4 olarak duyuruldu. Ancak AFAD ilerleyen saatlerde güncelleme yaparak depremin büyüklüğünün 7,7 olduğunu açıkladı. Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığının (AFAD) internet sitesinde yer alan bilgiye göre sarsıntı yerin 7 kilometre altında oldu. Bu depremin ardından saat 13.24'te bir deprem daha meydana geldi. Merkez üssü Kahramanmaraş'ın Elbistan ilçesi olan depremin büyüklüğü 7,6 olarak kaydedildi. Deprem; Kahramanmaraş, Kilis, Diyarbakır, Adana, Osmaniye, Gaziantep, Şanlıurfa, Adıyaman, Malatya ve Hatay'da büyük yıkıma yol açtı.¹ Cumhurbaşkanı Erdoğan, Kahramanmaraş merkezli meydana gelen depremler sebebiyle 7 gün süreyle millî yas ilan edildiğini duyurdu. 8 Şubat 2023 Çarşamba'dan itibaren 90 gün süreyle adı geçen bölgelerde olağanüstü hâl ilan edildi. Türkiye'nin bütün devlet kurumları, sağlık, basın ve başka teşkilatları hem de STK ve derneklerde depremzedeler için yardım kampanyaları başlatıldı.

Biz de Özbekistan Kültür, Dayanışma ve İş birliği Derneği olarak depremde zarar gören bölgeler için başlatılan yardım kampanyalarına katılarak, elimizdeki tüm imkanlarla çorbada tuzumuz olması için gayret ettik. İlk başta depremin hemen ikinci günü dernek üyeleri olarak İstanbul, Merter'de iş merkezinde depremzedelere yardım için kurulan kan bağışi merkezindeki kan bağış kampanyasına katılım sağladık. Sonra oradaki yardım toplama merkezinde deprem bölgelerine gönderilmek için gelen yardımları tasnifleme, paketleme, yükleme işlerine yardımcı olduk. Yardım toplama merkezinde bizim dışımızda da yardım için gelen o kadar çok gönüllü vardı ki merkezde ayak basacak yer bulmak zordu. Sabahdan akşama kadar devam eden yardımların sonrası dernek başkanı Çokay Koçar buradaki işleri değerlendirerek bize bir teklifte bulundu: “Biz burada elimizden geldiği kadar yardım ediyoruz. Maşallah yardım için gelen gönüllü arkadaşlarımız da çok. Ama bugün ikinci gün olmasına rağmen bazı deprem bölgelerine hala yardım için kimse gidemedi. Ben yarından geç yok yardım için oralara gitmeyi düşünüyorum, eğer isterseniz benimle gelebilirsiniz.” dediler. Biz hiç tereddüt etmeden evet diye bu teklifi kabul ettik. Biz kendimiz üç kişiydik. Ben, Çokay Bey ve Aziza. Eğer bizimle gelmek isteyen diğer arkadaşlarımız olursa onları da davet etmemiz mümkün olduğunu söylediler. Benim aklıma ilk gelen kişi Süreyya oldu. (Çünkü Süreyya'nın yardımsever biri olduğundan emindim hem de depremde bir gün önce derneğin bir programında Süreyya ile Çokay Bey'i tanıştırmıştım.) Ama onun anne babasının deprem bölgesine gitmek için kızlarına izin verip vermeyeceği net değildi. Onun için ona haber etmeye acele etmedim. Bu arada bir başka arkadaşım Ayşe beni aradı ve ben de söz arasında ona böyle durum olduğunu söyledim. Kendisi gönüllü olarak bizimle gitmeyi çok istedi ama o zamanda Gürcistan'da olduğundan bize katılamadı. Birazdan bana Süreyya'dan mesaj geldi. Deprem bölgesine gideceğimizi Ayşe'den öğrendiğini ve boş yer varsa bizimle gitmek istediğini söyledi. Ben de bunu Çokay Bey'e ilettim.

Bizi yeni bir macera beklemekteydi. Çokay Bey bize deprem bölgesine giderken, nasıl giyinmemiz, kendimizle neler almamız gerektiğini iyice anlattılar. Çokay Bey'in 1999 yılında Gölçük depreminde tecrübeleri seferimiz boyunca defalarca işimize yarardı. Gece tüm eşyalarımızı hazırlayıp, biraz erken uyumaya gayret ettik. Uyumadan önce Çokay Bey beni aradı ve bana yarın saat 10.30'da İstanbul Aydın Üniversitesine yakın bir yerde, “Taşkent Tekstil” şirketi binası

¹ <https://www.ntv.com.tr/galeri/turkiye/kahramanmarašta-7-7-ve-7-6-buyuklugunde-deprem,xtleVqw-S3UznQoinmtTDLA/-fYq5xCuJUeouuA7PdvKig>

önünde toplanmamızı söyledi. Çokay Bey Süreyya'nın bizimle gelmesinin biraz zor olduğunu, kendimizle götüreceğimiz yardımlardan dolayı arabada boş yer kalmadığını söyledi. Bunu Süreyya'ya söyleyemedim çünkü o bizimle gitmeyi o kadar istiyordu ki sanki bunu söylediğimde bu haber onu çok üzecek gibi geldi. Biraz bekledim ve tekrar Çokay Bey'e WhatsApp'la mesaj yazıp, Süreyya'nın bizimle gelmesine izin vermesi için ikna ettim.

8 Şubat sabah erkenden kalkıp her şeyi tekrar kontrol ettim ve yola koyuldum. Hava soğuk ve karlıydı. Buluşma yerine ilk ben vardım. Sonra buraya en yakın metrobüs istasyonunda Beşyol'da Süreyya'yı karşıladım. İlkimiz koşarak buluşma yerine vardık. Biz geldiğimizde Çokay Bey de gelmiş, arabaya şirket (Taşkent Tekstil) çalışanları ile birlikte götüreceğimiz yardımları yüklüyorlardı. Gerçekten arabada ek bir kişi için yer yoktu. Şoför dışında sadece iki kişilik yer vardı. Bu arada Aziza bizimle gelemeyeceğini, sonradan deprem bölgesine üniversitedeki hocası ve arkadaşları ile birlikte saha çalışmasına (deprem bölgesindeki depremzedelere psikolojik yardım gösterme) çıkacaklarını söyledi. Her şey yolundaydı. Saat 11'de şirketten ayrıldık. İstanbul'u terk etmeden önce birkaç yere uğradık. İlk başta Çokay Bey'in yurtdışındaki çevresi tarafından depremzedelere yardım amacıyla gönderilen paraları nakit paraya çevirmek için bir yere uğradık. Sonra Fatih Belediyesi'ndeki "Mihman" Özbek restoranına gittik. Orada 3 büyük kolide Özbek ekmeği bizi bekliyordu. Arabaya anca iki kolisini yerleştirebildik. Bu ekmekler de restoran sahibinin afetzedeler için yardımı idi muhtemelen. Ve nihayet son uğradığımız menzil İstanbul'daki Özbekistan Başkonsolosluğu oldu. OHAL ilan edilen bölgelere girmemiz için bizden resmî izin sorabilirler diye Çokay Bey konsolosluktan üçümüze de izin belgesi çıkarttı. Böylece işimizi sağlama almış olduk. Tüm bu işleri 12.30'a kadar hallettik. Artık yola koyulabiliriz. Menzlimiz Hatay, Ovakent köyü idi. Çokay Bey yolda trafiğe kalmayalım diye paralı otobandan gitmeye karar verdi. Yol boyunca sohbet ederek gittik. Her saat haberlere baktık. Deprem sonucunda enkaz altında kalarak vefat edenler, yaralıları ve yıkılan inşaatların sayısı saatler geçtikçe artmaktaydı. Yolda Çokay Bey telefonunu elinden hiç düşürmedi. Durmaksızın onu arıyorlardı. Bazıları iyi yolculuklar diler, bazıları dua eder, bazıları ise afetzedelere bağış yapmak için ne yapmaları gerektiği hususunda Çokay Bey'e danışıyorlardı. (Böyle durum-

larda insanların bağış yapacakları kişiye güvenmeleri önemlidir. Aksi takdirde kimse kendi parasını riske atmak istemez.)

Seferimizin devamında, derneklerin kuruluş amacını, teşkilatlanmanın ehemmiyetini, insanın çevresi geniş olmasının böyle bir durumlarda ne kadar önemli olduğunu kendim için tekrardan keşfetmiş oldum. Böyle bir acil durumlarda organize şekilde hareket etmek, ortak karar almak ve alınan kararları uygulamak son derece önemli olup, çevremizin geniş olması, yapacağımız işlerin kapsamının da geniş olmasını sağlar. Ama meselenin başka tarafı da var ki bu da fırsatların layık biri tarafından uygun bir şekilde yönetilmesidir. Çokay Bey ve dernekteki çevresi, fırsat ve imkanları hakkı ile yönetiyordu. Mesele Çokay Bey Whatsapp'ta bağış yapanlar için yaptıkları bağışın nerelere sarf edildiğini takip edebilmeleri hem de her zaman irtibat hâlinde olmaları için ayrı bir grup oluşturmuştu. Onun dışında kendi instagram hesabında zaman zaman canlı yayın yaparak takipçileri ve bağış yapanlara deprem bölgesindeki durumu, afetzedelerin yeni ihtiyaçlarının neler olduğunu öğrenmeleri ve izlemeleri imkanını sunmuştu. Böylece titiz bir şekilde bağış yapanlar bilgilendirililmekteydi ve herkes bundan memnundu.

Yolumuz çok uzaktı. Dışarıda hava -4 dereceye kadar soğuk, karlı hem de yağmurluydu. Yollar deprem bölgelerine yardım taşıyan tırlar, kamyonlar, itfaiye arabaları ile doluydu. Saat dörde doğru, yakın bir yerde benzin depolamak hem de yemek yemek için indik. Sonra tekrar yola düştük. Bu defa Süreyya ile yer değiştirdim. Öne ben arkaya geçtim. Ohh kız arkada o kadar çok yük olduğundan çok sıkışık şekilde gidiyormuş. Bunu onun yerine geçince daha iyi hissetmeye başladım.

Yolda birbirimizle sohbet ederken, daha da yakından tanışma fırsatını elde etmiştik. Çokay Bey bize "A" takımını derdi. Gerçekten bir takım gibi olmuştuk. Çokay Bey medya işlerini bana verdi. Yolda, seyahatimiz boyunca resim ve videolar çekme benim görevimdi. Süreyya Çokay Bey'in sağ kolu olmuştu. Yapacağımız işleri belirlemek, not tutmak, hesaplama, bazen telefondaki aramalara ve mesajları cevaplama gibi bir kaç vazifeyi üstlenmişti. Çokay Bey deprem bölgesine gittiğimizde ilk önce, insanlarla nasıl münasebet kurmamız gerektiği konusunda fikirlerini bizimle paylaştı, bize VAPUR² tekniğini öğretti. Bazı konularda ise bizim de fikirlerimizi, görüşlerimizi almayı da unutmazdı.

Adana'ya yaklaştığımızda burada Çokay Bey bize: “Ne yapalım gençler, Adana'da biraz dinlenip, sonra mı yola devam edelim yoksa devam mı?” diye sordu. Biz bir an önce Ovakent'e gidelim diye cevapladık. İskenderun'a yetiştiğimizde depremten etkilenen yerler yavaş yavaş gözükmeye başladı. 9 Şubat gecesi Hatay'a girdik. Ovakent'e kadar yine bir, bir buçuk saatlik yol kalmıştı. Yollar deprem bölgesine yol alan yardım turlarından dolayı tıkanmayı başlamıştı. Baya vaktimiz trafikte geçti. Saat dört, dört buçuk gibi Ovakent'e vardık. Biz arabada bir kaç saat olsa da uyuya bilmistik ama Çokay Bey hiç uyumamıştı. Yaklaşık 15 saatten fazla süren yolculuğun sonunda menziline ulaşmıştık.

Ovakent, Hatay ilinin Antakya ilçesine bağlı bir mahalledir. Resmî kayıtlardaki bilgilere göre burada yedi bin civarında insan ikamet ediyor.³ Ama sonradan muhtardan öğrendiğimiz bilgilere göre burada yaşayanların sayısı on bin kişiden fazladır. Köy ahalisini neredeyse tamamı Özbeklerden oluşuyordu. Buradaki Özbekler XX. yüzyılda Afganistan'da yaşanan sorunlardan dolayı önce Pakistan'a, oradan Türkiye'ye göç etmiş ve Türkiye Cumhuriyeti tarafından buralara yerleştirilmişlerdir.

Köyde ilk karşılaştığımız manzara hemen mahallenin girişinde daha yapımı bitirilmemiş olmasına rağmen depremten zarar görmemiş AVM önünde, karanlıkta ateş etrafında ellerini ısıtmaya çalışan, hava durumuna göre çok yufka giyinmiş bazıları ise üzerlerine sıcak ne buldularsa örtmüş insanlardı. Civarda AFAD çadırları dikilmişti. Arabadan indik. Çok soğuktu. Biz de ateşe yaklaştık. Onların arasında kadınlar ve çocuklar gözükmeydi. Sadece bir genç vardı kalanları orta ve büyük yaşta erkekler idi. (Kadınlar ve çocuklar çadırlarda uyuyorlardı.)

Herkesle selamlaştık, başsağlığı diledik. Kendimizi tanıttık. Onlardan durumlarını öğrenmeye çalıştık. Çokay Bey onlardan kayıpların sayısını sorduğunda kimse birşey diyemedi, belli değildi. Onların anlattıklarına göre deprem başladığında güçlü yağmur yağıyordu. Onlarca kişi evinden dışarı çıkabilmişti. Ama yine de enkaz altında kalanlardan, çıkarabildikleri insanları kendileri çıkarmak zorunda kaldıklarını söylüyorlardı. Yardım gelip gelmediğini sorduğumuzda deprem sonrası AFAD görevlilerinin gelip afetzedeler için çadırlar diktiklerini, sonra yardım ulaşmayan yerlere gittiklerini söylüyorlardı. Bir de Özbekistan'dan gelen arama kurtarma ekiplerinin çalışmalara başladığını, birkaç insanı enkaz altından çıkardıklarını söylediler. Sonra aslen Kömürçüköylü ama Ovakent'te yaşayan 30-35 yaşları arasındaki erkekler deprem anı ne yaşadıklarını anlatmaya başladı: “...kedimiz koşarak lavabo tarafına kaçtı, ben de her zamanki gibi kendi kafasına göre evde dolaşıyor dedim, bir yerde durmuyordu, ya tövbe dedim ... ben uyuyum diye başımı yastığa koydum, abi saat dört, uyku muyku tutmadı o zaman, birazdan bir şey salladı beni, ulan dedim, hırsız girdi eve herhalde dedim ... kalktım... abi koştum annemi de kapının önüne çıkardım... 30 saniye kadar salladı, 30 saniye sonra biri ordan annem, biri ordan bacağı, biri ordan kolum, yağmur sırlı sıklam yağıyor... yani herkesin bağırıldığını düşün, yüzlerce kişi... binlerce kişi... su... şarıl şarıl su akıyor, millet, namahrem sokaklarda... sen sayı diyorsun kimi sayacaksın orda.” Sonra o devrede bulunan tek genç (20 yaşlarında) konuşmaya başladı: “...hayır biz deprem bitene dek evde kaldık...” Çokay Bey niye evde kaldınız diye sorduğunda “Koridora çıktık, kapı... iç kapı... bir şey olmuş. Kapının önü kapanmış, açılmadı. Sonra komşular gelip kapıyı açtı. Bizi çıkardılar. Öyle yalınayak çıktık.” Çokay Bey: “Ev hasar

3 <https://www.nufusune.com/148987-hatay-antakya-okakent-mahallesi-nufusu>

gördü mü?” diye sordu. O da “...Evimiz sadece çatladı ... Fakat komşularımızın evleri yıkılmıştı.” Beynimde fırtınalar kopardı. Bu öylesine laf olsun diye anlatılan hikâyeler değildi. Bunların hepsi bir gerçektir. İnsanlar bir kaç dakikada evsiz kalmış, evle birlikte tüm eşyaları da enkaz altında kalmıştı. Daha da kötüsü bazılarının can kaybı da vardı. Kimi anne babasından, kimi eşinden yine kimi çocuğundan ayrılmıştı. Can kaybı konusu açılınca Çokay Bey defin işleri ile kimin ilgilendiğini sordu. Biraz önce konuşan genç yiğit: “...ölüleri ben yıkıyorum abi.” dedi. Kömürçükürlü abi ise onun sözünü devam ettirerek: “...defini gündüz bizim köyün gençleri var ya... bir yandan namazını okuyoruz, bir yandan kazılıyor, bir yandan gömülüyor...” diye soruyu cevaplamış oldu. Bu cevaptan köyde verilen can kaybının az olmadığı anlaşılıyordu. O gencin bu yaşında ölü yıkamak zorunda kalması beni çok etkilemişti. Çok üzücü bir durumdu.

Depremzedelerle konuşmamız bitince biraz etrafı dolaşmak istedik. Çokay Bey, ben ve Süreyya karanlık içerisinde telefonumuzun ışıkları ile iki tarafı büyük hasarlar gören yada tamamen yıkılan evler dolu mahallenin ana sokağını gezmeyi başladık. Yıkılan evler dışında ilgimizi çeken bir kaç manzara oldu. Mesela küçük hasar görmüş ama genel olarak durumu o kadar kötü olmayan bir katlı market ve eczaneler. Biz haberlerde deprem bölgelerinde afeti fırsat bilip yağma yapan bazı kişiler hakkında duymuştuk. Ama biz gittiğimiz köyde rafları dolu market ve eczanelere, olağanüstü bir halde çok muhtaç olmalarına rağmen kimse dokunmamıştı. Halkımızla çok gururlandım.

Ondan sonra karşımızdan belediye binasına çok yakın bir yerde büyük hasarlar gören cami çıktı. Caminin minaresi onun çatısı üzerine yıkılmıştı. Caminin ön kısmı bina direkleri dışında neredeyse tamamen yıkık durumdaydı. İçerisi pek zarar görmemişti.

Yavaş yavaş karanlık çekilmeye başladı. Mahalle müezzini ezan okumaya başladı. Biz yine mahalle girişine döndük. Köyün imamı bizzat kendisi dolaşarak namaz kılın diye insanları namaza çağırırdı.

Gün aydınlanmaya başladıktan sonra çevremizi daha net görmeye başladık. Orada dikkatimizi çeken yine bir şey, inşaatı daha bitmemiş, depremden zararsız kurtulan orta büyüklükteki AVM binası oldu. İnsanlar bu yeri afetzedeler için dışarıdan gelen yardımları stoklama alanı olarak kullanıyordu. Yardım teslim merkezi görevini yapan bu alandaki organizasyon pek sağlıklı sayılmazdı. Etrafta gelen yardımlar tertipsiz şekilde duruyordu. Özellikle ikinci el giysileri her yere saçılmış durumdaydı. AVM binası tam mahallenin başında yerleştiği için yardım için gönderilenler ilk buraya teslim ediliyordu. Çokay Bey bunu görünce arabada kendimizle getirdiğimiz yardımları buraya değil, daha yardımlar ulaşmamış, ihtiyacı olan başka bir yere teslim etmeye karar verdi.

Saat dokuz on gibi köyün başka kısımlarını görmek, oradaki durumu tespit edebilmek adına arabamızla köyü gezmeye başladık. Yolda bir şeyi fark ettik. Evlerinden ayrılan köy insanları depremden sonra kendi çadırlarını güvenlik açısından deprem bölgesinde hasar görmüş yada tamamen yıkılmış binalardan biraz uzakta, açık alanlara değil çoğunluğu hemen hemen kendi evinin önlerine dikmişti. Böyle bir tercihte bulunmalarının sebebini anlamak o kadar da zor olmadı. Evvel başta kiminin doğduğu, kiminin büyüdüğü, kiminin güzel hatıralar bıraktığı yer idi oralar. Enkaz altında kalmış olsa bile insanların bütün mal mülkleri ve eşyaları oradaydı. Kim bilir onlar çadırlarını evlerinin önüne dikmekle buraları sahihsiz bırakmadıklarını göstermek istemişlerdir belki...

Yolda bazı çadırlar önünde durarak insanlardan nelere ihtiyaçları olduğunu öğrenmeye gayret ettik ve kendimize gerekli notları çıkarırdık. Çocukların üzerinde montu yoktu, kışın sabahında çorapsız terlikler ile sokakları dolaşıyorlardı. Anneler kendileri ve çocukları için mont, battaniye, çorap ve yiyecek var mı diye soruyordu bizlerden. O zaman için arabamızda var olan Özbek ekmeği, plastik şişelerdeki suları ihtiyaç sahiplerine dağıttık. Düşündüğümüz gibi köye yardımlar gelmeye başlamış ama onun bazı kısımlarına daha

yardımlar ulaşmamıştı. Bu bazen lazım olan yardımların miktar açısından yetersizliğinden kaynaklanıyorsa, bazen koordinasyonun düzgün sağlanamaması da etkilemekteydi.

Arabayla giderken bir yerde karşımıza çıkan değişik çadırlar dikkatimizi çekti. Çünkü köyde sadece AFAD çadırları var diye biliyorduk. Orada arabadan indik. Burada da depremzedeler için aynı bir yardım dağıtım merkezi vardı sanki. Biz çadırlara yaklaştık. Orada bizi orta yaşlardaki bir insan karşıladı. Biz kendimizi, o da kendisini tanıttı. Bu adamın adı İzzet Akıllı Bey olup, dedeleri aslen Özbekistan'daki Fergana vadisi taraflarından, kendisi ise İstanbul'da doğmuş, büyümüş bir Özbek'ti. Buraya kendi cümleleri ile söylersek "ağır günlerinde hemşehrilerimizin yanında olmak, onlara elimizden gelen yardımı verebilmek için" gelmişti. İzzet Bey ve onunla birlikte gelenler de buraya afetzedelere yardım için gönüllü olarak gelmiş, İstanbul'daki aşı Türkistanlı⁴ olan çevresi hem de merkezi Güngören'de olan Türkistanlılar Kültür ve Sosyal Dayanışma Birlik Vakfı yardım ve desteklerini getirmişti. Bu değişik çadırlarda ise getirdikleri yardımları yerleştirmişlerdi.

Çokay Bey ve İzzet Beyler köydeki genel durum hakkında biraz sohbetleştirdiler, birbirleri ile fikirlerini paylaştılar. İkisi de köyde düzgün bir koordinasyonun sağlanması gerektiğini, özellikle gelen yardımların tertipli bir şekilde sahiplerine dağıtılması hem de bir an önce insanlar için sıcak yemek organizasyonu gerektiği konusu üzerinde ayrıca durdular. Sohbetten sonra Çokay Bey arabadaki bir kısım yükleri kısa sürelik biraz önce bahsettiğimiz çadırlardan birine bırakmaya karar verdi. Arabada biraz yer boşaldı. Sonra İzzet Bey'le birlikte köyün muhtarlık binasına vardık. Muhtarlığa vardığımızda binanın depremde zararsız kurtulduğunu, hemen muhtarlık avlusunda iki üç tane çadır dikildiğini ve çadırların yanında ikinci el giysilerinin yerde dağınık bir şekilde yattığını, avlunun sağ tarafında ise büyük kazanları olan büyük avlu mutfağı

bulunduğunu gördük. Çokay Bey ve İzzet Beyler köy muhtarı ile konuşmak için içeriye geçtiler. Süreyya ve ben ise hemen bizden sonra muhtarlık kapısına gelen büyük yardım tırından yükleri indirmek için köylü gönüllülere yardıma koyulduk. Köy gönüllüleri dediğim kişilerin çoğu çocuklar ve bir kısmı 0-35 yaş arasındaki gençlerdi.

Tırdaki yükleri buraya indirdiklerine göre burada da gelen yardımları yerleştirmek için depo ve dağıtım merkezi vardı. Gelen yardımlar arasında pirinç, un, yağ, şeker, su, süt, meyve suyu kolileri, koli koli bisküvi ve kekler, çikolatalar, konserve, gaz silindirleri, elektrikli sobalar, battaniye, bebeklerin hazır yemekleri, bezleri, çuval çuval eldivenler, ikinci el giysileri vardı. O kadar çok şey gelmişti ki... Yaklaşık iki saat içerisinde anca indire bildik. Güneş olmasına rağmen soğuk bir kış gününde yılmadan hizmet eden montsuz çocuklar, kendilerinden ağır yükleri kaldırdıklarında bir kaç defa ellerinden almamıza rağmen yine bu işi tekrar yapmaya devam ettiler. Süreyya onların elleri üşümesin diye her birinin ellerine eldiven taktı. İndirme işi bittikten sonra Çokay Bey ve İzzet Bey de muhtarla konuşmalarını bitirip avludaki büyük mutfağa geçmişlerdi. Anlaşılan sıcak yemek organizasyonuna buradan başlamaya karar vermişlerdi. Bizde onların yanına vardık. Yeni görevimiz depremde hiçbir zarar görmemiş olmasına rağmen kullanılmayan bu mutfağı kullanışlı hâle getirmek idi. Önce iyice temizledik burayı. Bize İstanbul ve Ankara'dan gelen gönüllüler ve köyün sakinleri yardım ettiler. Sonra Özbekistan'ın İstanbul'daki Başkonsolosluğu hem de derneğimiz teklifi ve desteği ile buraya Özbekistan'dan gelen aşçılara özbek pılavı yapmalarına yardım ettik. Piyaz, soğan doğradık, kazanları temizledik vesaire. Bu işleri yaparken bizimle birlikte hizmet eden birçok insanla yakından tanışma fırsatını elde ettik. Onlardan bazıları İstanbul yada Ankara doğumlu olmasına rağmen buranın sakinlerine hemşehrilerimiz diye hitap ederlerdi.

4 Günümüzde Orta Asya topraklarındaki Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Türkmenistan ve Tacikistan olarak bilinen beş devlet Ruslar buraları işgal etmeden önce tek Türkistan olarak bilinir, oradaki Özbek, Kazak, Kırgız, Türkmen ve Tacikler de genel olarak kendilerini Türkistanlı sayardılar.

Sonradan öğrendim ki hemşehrilerimiz dediklerinde buranın sakinleri hem de kendilerinin aslen Türkistanlı olmalarını kastederek, kelimeyi bu anlamda kullanıyorlarmış. Burada Özbek pilavı yapmak için İzzet Bey de kendi aşçılarını getirmişti. Onlar da ayrı kazanlarda Özbek pilavı hazırlamaya başladılar. Sadece o gün için muhtarlıkta çok büyük kazanlarda altı kazan Özbek pilavı pişirilmişti. Altıdan fazla keçi ve koyun kesildi. Etleri pilav için kullanıldı. Artık köyde sıcak yemek organizasyonu meselesi çözülmüştü. Sistem her gün bu şekilde devam edecekti.

Öğle zamanında da akşam için de pilav hazırlanıyordu. Biz orada kaldığımız on günün dokuzunda sıcak yemek olarak sadece Özbek pilavı yedik. Duymuşsunuzdur Özbek pilavı Özbek sofrasının padişahı sayılır ve çoğunlukla özel günler hem de bayramlarda yapılır. İşte böylece her gün köy insanları için bayram sofrası düzenlenir olmuştu. Evi muhtarlıktan uzak olan insanlara ve hatta bazı komşu köylere bile pilavlar orta büyüklükteki kazanlarda araba ile götürülüyordu. Tabii ki bu afetzedeler için gönderilen malzemeler hesabına yapılıyor ve bu destekler sayesinde hayırseverler ağır günlerinde vatandaşlarının yaralarını biraz olsa da sarmış oluyorlardı.

Mutfak işlerini hallettikten sonra İzzet Bey Süreyya'yı komşu köyedeki çadırlara yardım dağıtmaya gönderdi. Ben ise muhtarlığa gelen yeni büyük yardım tırından yükleri indirmelerinde gönüllülere yardım ettim. Köyün farklı yerlerinden insanlar ihtiyaçları olan şeyleri almak için muhtarlık avlusunda toplanmaya başlamıştı. Onlarla muhtarlıktaki depo sorumlusu muhtarın oğlu ilgilenirdi. Gerçekten çok fedakar, gece gündüz demeden üzerine düşen vazifeyi yerine getiren

birisiydi. İkinci tırdan yükleri indirdikten sonra yeni vazife aldım. Muhtarlık avlusu neredeyse çöplüğe dönüşmüştü. Her yerde boşalmış yada yırtılmış kutular, plastik şişeler, artık sahibi bulunması zor olan ikinci el giysiler doluydu. Muhtarın bana verdiği birkaç yardımcı ile çöpleri toplayarak poşetledik. Depremden sonra temizlik konusunu düşünmeye vakitleri olmamış olsa bile bu çok önemli konuyu görmezden gelemezdik.

Öğleye yakın o kadar yorulduğum ki ellerim artık yük kaldıramayacak hâle gelmişti. Burada o kadar iş çoktu ki onların bitmesi zor bir şeydi. Çünkü muhtarlık sürekli hareket içerisindeydi. Gece arabada düzgün uyuyamamıştık. Beni güçlü uyku basıyordu. Ama dinlenecek bir yer yoktu. Bunu fark eden Çokay Bey istersem arabada biraz uyuyup dinlenebileceğimi söyledi. Ben de hemen kabul ettim ve arabada bir saate yakın uyudum. Kendisi ise hâlâ köyün koordinasyon işleri ile uğraşıyordu.

Süreyya ile ben daha muhtarlıkta mutfak işleri ile uğraşırken Çokay Bey de boş kalmamıştı. Özbekistan Cumhurbaşkanı Şevket Mirziyoyev buyruğuna esasen Özbekistan Savunma Bakanlığına bağlı yüz nefer askerî sağlık ekibi Ovakent'e geliyordu. Çokay Bey ve Adana Türkistanlılar Kültür ve Dayanışma Derneği başkanı Osman Beg bu ekibi karşılamak, deprem bölgesine ulaşımını sağlama ve orada bir sahra hastanesi kurulması konularında gönüllü olarak yardımcı oluyorlardı. Kurulacak sahra hastanesinde Ovakent ve yakın çevre köylerdeki depremzedelere tıbbi yardım gösterir, çok ağır durumdaki hastalara donanımlı hastanelere taşınmalarından önce ilk müdahalede bulunurlar idi. Hastanedeki bu sağlık ekibi başında

ekip komutanı Albay Nasir Bey vardı. Böylece depremin üçüncü gününde köyde kurulan sahra hastanesi köydeki afetzedeler için sağlık hizmetleri vermeye başlamış oluyordu.

Adana Türkistanlılar Kültür ve Dayanışma Derneği başkanı Osman Beg ve Çokay Bey sadece sahra hastanesi ile ilginip kalmadılar. Aynı zamanda onlar başta Türkistan kökenliler olmak üzere depremzedeler için bağış yapan yurt dışı ve yurt içindeki tüm tanıdıklarının bağışlarının koordinasyonunu sağlayama çalıştılar. Çokay Bey sahada öncelikli eksikleri ve ihtiyaçları tespit ediyor ve Osman Beg'i bu konuda bilgilendiriyordu. Osman Beg ise hemen Adana'dan bu ihtiyaçları karşılamak için toplanan bağışlar hesabına gerekli alışverişleri yaparak, yardımları bir an önce köye ulaştırılmasını sağlıyordu. Bu yardımlar arasında yiyecekler, kuru gıda, su, yağ, sabun, bulaşık sabunu, kaşık, battaniye, çadırlar, jeneratör, mazot, elektrik malzemeleri, teneke sobalar, iletişim için telsizler vesaire vardı. Sonradan öğrendiğim bilgiye göre Özbekistan Kültür, Dayanışma ve İş birliği Derneği, Adana Türkistanlılar Kültür ve Dayanışma Derneği hem de aşkanlarının çevresi ile toplanan bağışın toplam tutan üç yüz bin liradan fazlaydı. Bağışların geri kalanı sonradan oluşturulacak olan kriz masasındaki muhasip ve finans sorumlusuna kriz masasını diğer üyeleri tanıklığında köyün başka yerel ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla teslim edilecek.

Çokay Bey, İzzet Bey ve Osman Begler, üçü de Türkiye'de doğmuş, büyümüş, yetişmiş olmalarına rağmen asıl kimliklerini unutmamış olmaları, onların diliyle söylemiş olursak hemşehirlerine yani Türkistanlılara sahip çıkmaya gayret etmeleri, ağır günlerinde yaralarına şifa olmaya çalışmaları beni derinden etkiliyordu. Onlar vatandan ayrı, muhacirlikte yaşamak zorunda kalmalarına rağmen

men çocuklarını vatani ve milletine sevgi ve saygı ile büyütebilen ebeveynlerinin gerçek evlatları ve torunları idiler.

Bir tarafta muhtarlıktan o kadar uzak olmayan bir yerde sahra hastanesi kurulurken, akşama yakın Özbekistan'dan gelen askerî sağlık ekibini muhtarlıkta ağırladık. Orada onları sıcak Özbek pilavı ile misafir ettik. Süreyya da akşama yakın komşu köyden geri dönmüştü. İkimiz de öğle zamanında yemek yemeye zaman bulamamıştık. Çokay Bey ve Osman Beg de muhtemelen bugün için sadece akşam yemeğini yemeye fırsat bulabilmişlerdi. Çokay Bey orada Süreyya ve bana el feneri verdiler. Bunu bizim için Adana'dan Osman Beg ile getirtmişlerdi. Köyde geceleri ışık olmadığından baya işimize yaradı bu el fenerleri.

Bölgedeki ilk günümüz baya yoğun geçiyordu. Akşam olmasına rağmen bugün için yapacağımız işler daha bitmemişti. Akşam saat sekiz gibi deprem sonrası şartlarda en kısa bir zamanda köyün koordinasyonlu yönetimini sağlamak için kurulan Kriz Masası üyelerinin ilk toplantısını gerçekleştirdik.

İşbu Kriz Masası yeni kurulan sahre hastanesinde köyün muhtarı ve diğer ileri gelenleri, Afganistan eski hükûmetinde bulunan General Raşit Dostumun oğlu Batur Dostum ve birkaç eski Afganistan meclisi milletvekilleri⁵ katılımıyla gerçekleştirilen toplantıda onaylanmış ve onun üyeleri köyün ileri gelen hem de liyakat sahibi kişileri arasından seçilmişti. Çokay Bey bu Kriz Masası'nda koordinasyonu sağlamaktan sorumlu olmuştu.⁶

İlk toplantıyı muhtarlık avlusunun ortasında, gece soğukunda, ışık olmadığından dolayı el fanarlarıyla yuvarlak şekilde dizilen sandalyelerde gerçekleştirdik. Süreyya âdeta kriz masası katipli-

5 Batur Dostum ve Afganistan eski meclisi milletvekillerinin buralarda aktif olmalarının başlıca nedeni Ovakent'teki Özbeklere Afganistan diasporası vekilleri olarak bakmaları hem de eski Afgan hükûmeti konsoloslğunun Türkiye Cumhuriyeti'nde mevcut olma gerekçelerinden biri olarak değerlendirilmeleri idi.

6 Kriz masası üyeleri: Güvenlik sorumlusu: Hüdaverdi Bey, Basir Özbek, Depo takipçisi: Seyyid Rahman Bey, Sağlık işleri: İmadeddin Ulkun Bey, Yardımlar organizasyonu ve temini: Mübillah Müftüoğlu, Mutfak organizasyonu: Abdullah Yılmaz, İletişim sorumlusu: Murat Önal, Temizlik sorumlusu: Serdar Yetimoğlu, Muhasip ve Finans işleri: Habibullah Gürel, Teknik destek : Muhammet Ayinger; Bununla birlikte Kriz masası üyelerinin on on beş kişiden oluşan kendi ekipleri de vardı.

ğini yapıyordu. Orada konuşulnlardan notlar çıkarır, yapılacak işlerin listesini hazırlar, taksim edilen vazifelerden sorumlu kişileri kaydını alır, toplantı sonunda bunu herkese duyururdu. Böylece gelecek toplantıda bu bilgilere göre değerlendirmeler yapılırdı. Toplantıların Çokay Bey koordine ederdi. Çokay Bey ilk toplantıda gün içerisinde topladığı bilgiler sayesinde köydeki ahal ve insanların durumu, eksikler hem de ihtiyaçlar hakkında bilgilendirme, hem de üyelerin fikirlerini sorarak genel değerlendirme yaptı. Kriz masasındaki herkesin kendi ekibi de vardı. Onlar organize işlerinde üyelere yardımcı oluyorlardı.

İlk toplantıda öğrendiğimiz bir haber çok üzücüydü. Bu bilgi deprem sonucunda hayatını kaybedenlerin sayısı hakkındaydı. Jandarmalardan kriz masası üyelerinden biri tarafından alınan bu bilgiye göre toplamda yüzden fazla kişi hayatını kaybetmişti. Köyde koordinasyon olmadığından bazı köy sakinleri muhtarlıktan haberi olmadan kendi başlarına evlerini terk ediyor OHAL bölgesinden çıkmaya çalışıyorlardı. Bu onlar için hem pahalıya mal oluyor hem de ileride devlet desteğinden faydalanmaları konusunda engeller ortaya çıkaracaktı. Kriz masası bu meseleyi halletmek için aynı toplantıda gerekli kararları aldılar. Böylece ilk toplantımızı verimli bir şekilde bitmiştik.

Gece olmasına rağmen biz daha yatacağımız yeri belirlelememiştik. En kötüsü arabada olsa bile uyumaya hazırдық. Ama buna gerek kalmadı. Kriz masası üyelerinden biri Hüda-verdi Bey bize köyde cami avlusunda bir Kur'an kursu binası olduğunu, istersek orada kalabileceğimizi söyledi. Kendisi de orada bulunan derneğin başkanı olduğunu söyledi. Kur'an kursu binası köydeki depremde sağ kurtulan birkaç binadan biri idi. Orada Çokay Bey, güvenlik sorumlusu Hüda-verdi

Bey tanıklığında finans işleri sorumlusu Habibullah Bey'e bugün Batur dostumun bizzat ona köyün ihtiyaçları için verdiği beş bin dolar parayı hem de diğer sponsorlar tarafından bağış olarak verilen on iki bin lirayı teslim etti. İleride bu paralar köy ahalisinin ihtiyaçları ve özellikle tahliye işleri için kullanılmak üzere kriz masası finans sorumlusuna teslim edilmişti. Gece uyumadan önce Çokay Bey bizden burada ne kadar kalabileceğimiz hakkında fikrimizi almaya çalıştı. Süreyya hemen ne kadar lazımsa o kadar kalınız diye cevapladı. Böylece ilk günümüz çok yoğun geçmiş olsa da baya verimli bir şekilde bitmişti.

Sabah bizi düşük deprem sallantısı uyandırdı. Ama biraz düşük seviyede oldu. On Şubat sabah saat 10'da biz Hatay'ın merkezindeki durumu öğrenmek adına Antakya tarafına yol almaya karar verdik. Oraya Ovakentten otuz kırk dakikalık yol olmasına rağmen bizim merkeze ulaşmamız üç saatten fazla zaman aldı. Bunun başlıca sebebi de yoldaki yardım turları, farklı yardım araçları, dışarıdan yardım için gelen özel arabalarla dolu trafikte kalmış olmamızdı. En kötüsü bazen bu trafikten dolayı ambulanslarda bu yoldan geçemiyordu. Merkeze girdiğimizde bizim Ovakent'teki durumun buradan daha iyi olduğunu anladık. Şehirde bir tane sağlam bina bulmanız zordu. Binaların bazıları tamamen yıkılmış, mobilya, otomobil ofis ve salonları, kuyumcu dükkanları, devlet idareleri, polis, jandarma vesaire hepsi yerle bir olmuş durumdaydı. Şehir çok kalabalıktı. Hem arabalar hem insanlarla doluydu. Bir tarafta insanlar şehri terk etmekteydi, bir tarafta ise insanlar enkaz başında yakınlarının kurtarılmasını, bazıları ise en azından onların cesetlerinin çıkarılmasını bekliyor. Bazıları ise artık ne yapacağını bilemiyordu. Her yer arama kurtarma ekipleri, AFAD

gönüllüleri, jandarma ve polis ile doluydu. Yabancı ülkeden gelen arama kurtarma ekipleri de kendi özel arama köpekleri ile durmadan çalışmalarını sürdürüyordu. Meydanlar ve açık alanlarda depremzedeler için AFAD çadırları dikilmişti. Biz arabamızda bulunan battaniye ve ekmekleri yoldaki ihtiyaç sahibi depremzedelere verdik. Yolda zaman zaman arama kurtarma ekipleri insanların ve araçların hareket etmemesini istiyordu. Bunun nedeni de enkaz altında sağ kalan afetzedelerden ses alabilmek, diri olduklarını tespit etmek idi. Başka yandan büyük kazıcılar çok büyük bir ihtiyatkarlık ile enkazları kazıyor, içerisinde insanlar olmadığı kesin tespit edilen yarı yıkık binaları yıkıyorlardı.

Yolda bir olayla karşılaştık. Polisler bir Suriyeli insanı tutuklayarak götürüyor, onların ardından ise öfke dolu depremzedeler koşuyorlardı. Eğer polis olmasa Suriyeli insanı öldürecek gibiydiler. Sonradan öğrendiğimize göre bu insan deprem sonrası birisinin telefonunu çalmış ve o zaman polis tarafından kaçarken yakalanmıştı. Herkes ona yağmacı diye bağırıyor, onu dövmeye çalışıyorlardı. Maalesef bu günlerde böyle ağır durumları fırsat bilenler de yok değildi. Ülkede onlar için devlet tarafından OHAL bölgelerinde vur emri verilmişti. Onlar o kadar rezil edilerek cezalandırılıyor ki, bir defa kimse bunu yapmaya çalışmasın deniliyordu. Bizim Ovakent'te de bir defa öyle olay olmuştu. Gece köründe muhtarlık yakınındaki bir eve yağmacılar girmişti. Biz de tam o anda muhtarlıkta toplantı yapacaktık. Biri yağmacılar diye bağırıyordu. Hemen telefonumuzun ışıklarıyla biz de olay yerine koştuk. Süreyya hemen jandarmaya haber etti. Çok zaman geçmeden bütün köy bu yere toplandı. Ama maalesef yağmacılar kaçmayı daha doğrusu gizlenmeyi başarmışlardı. Köylüler onları gece boyu ellerinde uzun tayaklarla aradılar. Eğer yakalanırsa onların sağ çıkmayacağı kesindi. Böylece bu olaydan sonra köyümüzde bir daha olayı hakkında bir şey duymadım. Yağmacılar da artık canını seviyorlarsa insanların ağır zamanlarını fırsat bilerek nefislerinin köleleri olmayacaktı. Sosyal medyada da sürekli bu konuda insanlar uyarılıyor, yakalanan yağmacıların nasıl cezalandırılması hususunda videolar yayılıyordu. Bence bu videoları gören bir adam, yağma işine girişmenin nasıl sonuçlara varabileceğini tahmin eder ve bu fikrinden vazgeçerdi. Jandarma ve polis gece gündüz demeden böyle olayları önlemek için deprem bölgelerinde nöbet tutuyorlardı.

Yolda biz geri dönerken bir AFAD gönüllüsü ile karşılaştık. Onu arabamıza aldık. Hatay merkezinden çıkmasına yardım ettik. O ilk günden beri kardeşleri ile burda gönüllü olarak çalıştıklarını söyledi. İlk geldiğinde buradaki durumu, neler yaptığını, nasıl insanları kurtardıklarını anlattı. Onun anlattıkları bizi çok etkiledi.

Biz akşama doğru anca Ovakent'te geri dönebildik. Bizim yeni görevimiz O biz Kur'an kursu olarak bilinen çok kullanımlı depoyu düzene sokmak oldu. Hemen işe koyulduk. Orada Zekeriya adlı on dokuz yaşındaki Özbek bir oğlanla tanıştık. Zekeriya aslen Ankarada doğmuş, Ovakent'te büyümüş, şimdi ise Ankara'da Mamak Sağlık Lisesinde okuyordu. O da gönüllü olarak buraya gelmişti. O da bizimle aynı vazife için görevlendirilmişti. Zekeriya toplam

on gün biz ise yedi gün bu depodan sorumlu olarak hizmet verdik. Zekeriya bizi depo ile tanıştırdı. Vazifeleri paylaştık. Süreyya ile ikisi gıda deposunu, ben ise kıyafetler deposuyla ilgilenmeye karar verdik. Köye gelen çuval çuval neredeyse tamamı ikinci el olan kıyafetlerin çok büyük kısmı benim sorumluluğumu aldığım depoya, yemek ve gıdalar ise Zekeriya ve Süreyyaların sorumluluğumu aldığı depoya getiriliyordu. Bizim işimiz sadece gelen yardımları yerleştirmek değil onların sahiplerine adaletli dağıtımı ile de ilgilenmek idi. Bir de Süreyya depoya gelen ve ondan çıkan yardımların kaydını tutmakla görevlendirildi. İşin ince tarafı depoya kalabalık olarak gelmiş, her şeyini kaybetmiş, söz konusu temel ihtiyaçları olan depremzedelerle ilgilenmek idi. Herkesin her şeye ihtiyacı vardı. İşte böyle durumlarda gelen yardımları eşit dağıtılması çok önemli olup, bunu sağladığımız zamanda elimizdeki kısıtlı yardımları herkese en azından eşit miktarda yetiştirme imkânımız olurdu.

Bu arada o gün köye akşama yakın jeneratörler, sobalar, çocuk bezleri, bir sürü yiyecekler geldi. Onları muhtarlıktaki depoya indirdiler. Artık köyde gelen jeneratörler sayesinde ışık da olacaktı. Çokay Bey onların kaydını aldırttı. Bir kaç aile için verilen jeneratörlerin kimler tarafından alındığı, telefon numaraları yazılıyordu. Bizim depo için de bir tane jeneratör verildi. Artık geceleri en azından telefonların şarjını doldura biliyorduk. Köye jeneratör geldiğine göre artık kuyulardan su da çıkarılabiliyor, suya olan ihtiyaçlar da giderilebiliyordu. Özellikle temizlik konusunda suya çok ihtiyaç vardı.

Akşam saat yedi buçuk gibi "A takımı" yani biz kriz masasının sıradaki toplantısına katıldık. Süreyya önce dünkü toplantıda planlanan işleri ardından onlardan yapılanlarını okudu. Çokay Bey kriz masasını çalışmalarında, köyün normal hayata dönmesinde biraz ilerlediklerini söylediler. Sonra yarın için yapılacak işleri konuştular.

Gece on gibi depoya döndük. Orada Çokay Bey oranın yönetiminde bulunan arkadaşlarla da tanıştı ve biraz sohbetleşti. Böylece ikinci günümüz de nihayete ermişti.

Üçüncü günümüz de başladı. Bugün de yine yoğun bir gün bizi bekliyordu. Depo işlerine başladık. Çokay Bey de hem köydeki işler hem de sahra hastanesi ile ilgileniyordu.

Kıyafet deposundaki durum şöyleydi: Büyük oda, ikinci el kıyafetlerle doluydu. İhtiyaç sahipleri, özellikle kadınlar ve çocuklar, buraya gelir ve kendilerine uygun bir kıyafet bulana kadar her yeri karıştırırdı. Biz orada çalışan çocuklarla şaka yaparak bu odaya “yağma odası” adını takmıştık. Herkes ikinci el kıyafetler arasından en iyilerini seçmeye çalışıyordu. Yeni gelen kıyafetler arasından bazen ihtiyaçlarından fazla alanlar da oluyordu. İkinci el kıyafetlerin arasında battaniye, yorgan, ayakkabılar ve bazen yiyecek-içecekler de çıkabilirdi. Bu karışıklık, gelen ihtiyaç sahipleri için zorluk yaratıyordu. Bazen saatlerce, kendilerine uygun kıyafetleri bulmak için uğraşıyorlardı.

Benim görevim belliydi: Depoyu düzene sokmak, giysileri sınıflandırmak ve ihtiyaç sahiplerine kıyafetlerini bulmalarında yardımcı olmak. Ayrıca, yeni gelen çocuk ve kadın giysilerinin, farklı yaş gruplarına göre çorapların ve erkek giysilerinin eşit şekilde dağıtılmasını kontrol etmek de benim işimdi. Bu, imkânsız gibi görünen bir işti. Bir yandan tertipleme ve sınıflandırmaya başlarken, köyden beş-altı kadın gelir ve biriyle ilgilenirken diğerleri sınıflandırılmış kıyafetleri tekrar karıştırırdı. Böylece yaptığımız işler boşa gitmiş olurdu. Zamanında onların ihtiyaçlarını karşılayıp göndermesem, yeni bir kadın ya da erkek grubu gelir ve burası âdeti pazara dönüşürdü.

Yiyecek deposunda da aynı sorunlar vardı; hatta belki daha zor bir durumla karşılaşmak mümkündü. Bu, köy insanların ihtiyaçlarının düşündüğümüzden çok daha fazla olduğunu gösteriyordu. Bu ihtiyaçları sıradaki yardımlar gelene kadar karşılayabilmek için eşit ve koordinasyonlu bir dağıtım yapılması gerekiyordu. Hatta böyle bir sistem uygulanmadığında ne olacağını da tecrübe ettik. Bazen insanlar sabah kahvaltılık ya da temel gıdalardan un, yağ, şeker gibi şeyler sorduğunda, şimdilik bunların depoda kalmadığını ve yeni yardım turlarını beklediğimizi söylemek zorunda kalıyorduk. Bunun temel sebebi, kontrollü bir sistemin olmamasıydı. Neyse ki, sonra yeni yardım turlarıyla bu eksikleri giderdik ve edindiğimiz tecrübelerle hareket ettik. Önce deponun ana kapısını kapatarak içerideki kargaşayı önledik. Sonra, ihtiyaç sahipleri için standart ihtiyaç kolileri hazırlamaya başladık. Bu koliler, bir ailenin birkaç günlük ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde hazırlandı. Çuvallardaki kuru gıdalar ve bakliyatlar, eşit miktarda paketlenildi.

Bu süreçte depoya biraz düzen getirebildik. Öncelikle, ikinci el ayakkabıları toplayarak bina dışına çıkardık. Battaniyeleri ayrı bir yere topladık. Giysiler arasında çıkan yiyecekleri yiyecek deposuna aldık. Çocuk ve kadın kıyafetlerini ayrı, erkek kıyafetlerini ayrı gruplara ayırmaya çalıştık ve kısmen başardık. İlk öncelikli olarak montları, çorapları ve iç giysileri ayrı yerlere koyduk.

Burada yine bir sorun vardı: İnsanlar her zaman bedenlerine uygun kıyafetler bulamıyordu. İnsanları kapıda bekletmek işi biraz hızlandırdı. Ancak bazen, iste-

dikleri şeyin depoda olmadığını söylediğimizde bize sinirlenenler, hatta yakamıza yapışanlar oluyordu. Onlara içerideki durumu gösterip yerine başka şeyler önerdiğimizde biraz sakinleşiyorlardı. Elimizden geldiğince depoyu düzene soktuk. Oturtduğumuz sistem işe yarıyordu. Kimseyi eli boş göndermemeye çalıştık ve bunu büyük ölçüde başardık diye düşünüyorum.

Depo işlerinin eğlenceli bir yanı da vardı: Küçük yardımcılarımızla birlikte çalışmak. Yusuf Paşa, Hatice, Ahmed, Safiye ve küçük Yusuf, hem neşemize neşe katıyor hem de ellerinden geldiğince bize yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Hele İsmail, benden bile çok çalışıyordu. Onlar işi eğlenceli bir oyuna çeviriyorlardı. Depodaki işlerden fırsat bulduğumuzda, onlarla köyü ve hatta bir defa sahara hastanesini gezdik. Resimler çektik, oyunlar oynadık. Köydeki diğer çocuklarla da tanışma ve oynama fırsatı bulduk. Onlar için çevrelerinde olup biten her şey bir macera gibiydi. Ancak, hâlâ çocuk olmalarına rağmen büyüklerine yardım etmek için ellerinden geleni yapan çocuklardı bu köyün çocukları.

Köyü gezerken, çoğu çocuğun üzerinde mont, ayağında çorap ya da bot olmadığını görüyorduk. Süreyya ile ben, ikinci el kıyafetler arasından bulabildiklerimizi onlara verdik. Ama yine de hepsine uygun beden bulamıyorduk. Depoda çalışırken, gelen çocuklar sık sık oyuncak soruyorlardı. Birkaç çocuğa bulup verdim ama yine de bu konuda ayrı bir teminata ihtiyaç vardı.

Depoda tanıştığımız bir diğer kişi Abdullah Bey idi. Kendisi Özbek Türklerinden, otuzlu yaşlarda biriydi. Aslen Hatay'da doğup büyümüş, şimdi ise ailesiyle birlikte Ankara'da yaşıyormuş. Deprem olduğunda buraya yardıma koşmuş. Abdullah Bey'in, depremden sonra burada kendi elleriyle kurup tamamladığı yeni evi yıkılmıştı. Bana Ovakent'in depremden önceki fotoğraflarını gösterir ve "Şimdi bak, hâlâ inanmıyorum." derdi. Biz depoda birlikte çalışırken tanıştık. Benim Özbekistan'dan geldiğimi öğrenince ayrıca bir yakınlık kurduk. Abdullah Bey, bir gün nasip olursa Özbekistan'a, ata yurt taraflarına ziyaret etmeyi planladığını söyledi. Birbirimizle telefon numaralarımızı paylaştık. Çok hoş bir insandı. Hem depoda hem de kendi görevinde durmaksızın gönüllü olarak çalışıyordu.

Akşama doğru Çokay Bey, bizi ve Hüdaverdi Bey'i sahara hastanesine götürdü. Orada hastanenin başında bulunan Albay Nasir Komutan ve ekibiyle tanıştık. Hastane çadırlarını gezdik. Oradan çıkıp saat sekiz civarında kriz masası toplantısına katıldık. Bu defa toplantıda konuşulan ana mesele, takviye işleri oldu. Köy halkının sahipsiz bırakılmaması gerektiği vurgulandı. Yapılanlar ve yapılması gerekenler üzerine konuşuldu. Çevre temizliği konusunda ise herhangi bir ilerleme kaydedilmediği eleştirildi. Kriz masası üyesi Muhtar Bereket Bey de bu konuda fikirlerini paylaştı. Hatta bugün hiçbir iş yapılmadığı için muhtarlık ve çevresini kendi başına temizlemek zorunda kaldığını dile getirdi.

Saat on civarında kriz masasından çıkıp mahallenin başına gittik. Orada takviye işleri devam ediyordu. Çokay Bey'in isteği üzerine

Süreyya, bugün yola çıkacak olanların isimlerini ve iletişim bilgilerini kaydetmeye başladı. Çokay Bey, bir araç kiralamanın on bin liraya mal olduğunu söyledi. Yola çıkanlara iyi yolculuklar dileyerek, menzillerine ulaştıklarında gecikmeden AFAD'a gidip depremzede olduklarına dair kayıt yaptırtmaları gerektiğini hatırlattı.

Bugün iki araba, yarın ise üç araba ile insanları tahliye ettirdik. Bu masrafların tamamı bağış yardımları hesabından karşılanıyordu. Yukarıda bahsettiğim dernekler dışında, benim bildiğim ve bizzat tanıklık ettiğim kadıyla, Ankara'daki Özbekistan Büyükelçiliği, Ankara ve İstanbul başkonsoloslukları, eski Afganistan hükümeti konsolosluğu, İstanbul'daki Özbek Kadın Hakları Derneği, Orta Asya Türkleri Derneği, Instagram'da "Özbek Gelin" adıyla tanınan Nergiz Ünal ve çevresi, hem bu tahliye işleri hem de insanların temel ihtiyaçlarının karşılanması için çok büyük katkılarda bulunuyordu. Zor zamanlarda devlet kurumları, sivil toplum kuruluşları ve bireylerin bu kadar uyum içinde hareket etmesi, bu acı günleri hızla atlatmamızda şüphesiz büyük bir rol oynadı.

Tahliye işleri bittikten sonra, köydeki güvenliği kontrol etmek amacıyla güvenlik sorumlusu Hüdaverdi Bey eşliğinde arabamızı bütün köyü dolaştık. Nöbetçiler, gece soğuşunda ellerinde el fenerleriyle yollarda nöbet tutarak köyün güvenliğini sağlıyorlardı. Sonra saat on iki civarında depodaki odamıza dönüp dinlendik.

Köydeki günlerimiz böyle yoğun geçiyordu. Köy insanları bize çok saygılı davranıyordu. Herkes, "Sizden Allah razı olsun." diyerek dua ediyordu. Köyde edindiğimiz bazı arkadaşlar bizi çadırlarına davet ediyordu. Bir defasında, muhtarlık avlusunda tanıştığımız Yasemin isimli bir kız, Süreyya ve bana aynı teklifte bulundu. Teklifi geri çevirmedik. Bizi ailesiyle tanıştırdı, yemek ikram etti. Orada onlarla keyifli bir sohbet ettik. Benim Özbek olduğumu öğrendiklerinde bana aynı bir sevgiyle baktıklarını hissediyordum. Bu sevgi, onların dedeleri ya da babalarının yurdu olan Özbekistan'a, ata topraklarına duydukları sevgiden kaynaklanıyordu.

Sonraki günlerde elektrik işlerinde ilerleme kaydedildi. Bazı yerler, özellikle ana sokaklar aydınlatıldı. Diğer sokaklara da elektrik ulaştırılması için çalışmalar devam ediyordu.

Temizlik konusundaki durumu değerlendirmek için Çokay Bey, sahra hastanesindeki Nasir Komutan ve onun iki personelinden oluşan temizlik komisyonu, köydeki çadırları dolaşarak temizlik kurallarına ne kadar riayet edildiğini öğrenmeye çalıştı. Açıkçası, gördüğümüz manzara oldukça kötüydü. Neredeyse hiçbir yerde temizlik kurallarına uyulmuyordu. Hemen her çadırın yanında çöpler birikmiş durumdaydı. Sahipsiz ikinci el kıyafetler yerlere serilmişti. Yemek paketleri, plastik tabaklar vb. etrafta dolaşıyordu. Gittiğimiz tüm çadır sakinlerine temizlik çalışmalarına başlamalarını, aksi takdirde bulaşıcı bir salgının başlayabileceğini hatırlattık.

Ara sıra hasta çocuğu olanlarla karşılaşıyorduk. Onları sahra hastanesine yönlendiriyorduk. Orada gezerken çocukların yüzleri dikkatimizi çekti. Hepsinin yüzleri boyanmış ve üzerine çeşitli resimler çizilmişti. Öğrendiğimize göre bunu dün köye yerleşen Oh Be Dünya Varmış Derneği elemanları çocukları eğlendirmek için yapıyorlarmış. Çokay Bey, onların başkanla bu konuda görüşme yaptığını anlattı. Bu işleri iyi niyetle yapmak istediklerini takdir etti, ancak şimdi böyle bir faaliyetin zamanı olmadığını söyledi. Bunun başlıca nedeni, boyama işlerinden sonra boyaları temizlemek için köyde hâlâ temiz su meselesinin çözülmemiş olmasıydı. O zamana kadar çocukları başka oyunlarla oynamaya yönlendirmelerinin daha doğru olacağını belirtti.

Bir diğer eleştiri ise, derneğin civardaki çöpleri toplama işini çocuklara oyun olarak yaptırmasıydı. Çocukların ellerine eldiven takılmadan böyle bir etkinliğe dahil edilmeleri kabul edilemez olarak değerlendirildi. Ancak, derneğin olumlu faaliyetleri de yok değildi. Örneğin, büyük miktarda oyuncak getirip çocuklara dağıtıyor, onları oynatmaya çalışıyorlardı.

Köydeki faaliyetlerimiz sırasında dikkatimizi çeken bir diğer husus, ABD'den gelen iki kişinin önce çadırları, depoları ve hatta sahra hastanesini ziyaret etmeleriydi. Köydeki bazı arkadaşların söylediklerine göre, bu kişiler çocuklara yardım parası dağıtmış. Çokay Bey bunu öğrendiğinde Kriz Masası'nda ve diğer görevli arkadaşların yanında konuyu dile getirerek dikkatli olunması gerektiğini, bu kişilerin misyoner olabileceğini ve özellikle çocuklara göz kulak olunması gerektiğini söyledi.

Geldiğimiz günün yedinci günü Çokay Bey bizi Adana'ya götürdü. Akşam saat on bir civarında Çokay Bey'in abisi Çağatay Koçar ve yengesi Sevgi Teyze'nin evine vardık. Yedi günlük yoğun çalışmanın ardından,

ilk kez orada banyo yapabildik ve biraz dinlenme fırsatı bulduk.

Orada, bir zamanlar Sovyetler döneminde Rusların zulmünden kaçarak Türkistan'dan Türkiye'ye kadar uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalmış ve buraya yerleştikten sonra atalarının topraklarını aklından ve kalbinden çıkarmamış bir Özbek ailesinin tarihiyle tanıştım. Çokay Bey daha önce de ailelerinin tarihinden biraz bahsetmişti. Burada, Çağatay Amca'nın ağzından daha detaylı bir şekilde dinleme şansını buldum.

Çağatay Amca, hayatını Türkistan tarihini araştırmaya adanmış bir bilim insanıydı. Evinin hemen alt katında, ömrü boyunca yaptığı araştırmalar sonucu topladığı gazete, dergi, kitap ve belgelerden oluşan, resim ve ses kayıtlarını da içeren orta büyüklükte bir arşive sahipti. Gece saat bir olmasına rağmen, bana arşivini seve seve gösterdi. Arşivin neredeyse tamamı Türkistan tarihiyle ilgiliydi. Alanım tarih olduğu için, bu hazinenin değerini çok iyi anlayabiliyordum.

Çağatay Amca, bir zamanlar Türkiye'ye muhacir olarak gelen Özbek ailelerle, özellikle Adana'dakilerle her zaman iletişim hâlinde olmuş, onların aile tarihlerini toplamayı ve yazmayı başarmıştı. Bu aile tarihleri, günümüz Özbekistan diaspora teşkilatları için altın değerinde bir bilgi birikimiydi diye düşündüm.

Orada, Çağatay Amca bana, babaları Abdülhamid

Koçar'ın hatıraları temel alınarak yazılan ve hem muhacirlikte bir Türkistanlılık hikâyesini hem de o dönemde Türkistan'daki zor yılların insanların hayatını nasıl etkilediğini anlatan *Esaretten Hürriyete: Bir Türkistanlının Hatıraları* kitabını hediye etti.

Saat iki buçuk gibi herkes uyudu. Sabah saat sekiz buçuk civarında Çokay Bey herkesten önce kalkıp dışarı çıktı ve akşama doğru geri döndü. Biz akşama kadar Çağatay Amca ve Sevgi Teyze ile kaldık, onlarla yakından tanıştık. Çokay Bey bu süre içerisinde kendi çevresinden gelmeye devam eden yardım paralarını bankadan almak için gitmiş, Türkistanlılar Derneği'ne uğramış ve Ovakent'teki afetzedeler için seyyar tuvalet, birkaç koli yumurta ve diğer ihtiyaç malzemeleri satın almıştı.

Çokay Bey akşam bizi yemeğe götürdü. Yolda, Adana'nın boşaldığını ve birçok insanın deprem nedeniyle evlerini terk ettiğini fark ettik. Yemekten sonra Ovakent'teki depremzedeler için soba bakmaya gittik. Teneke sobalar için sipariş verdik. Bu siparişlerin sonradan Osman Bey tarafından köye götürüleceği söylendi. Eve dönmeden önce birkaç saat boyunca Çokay Bey bizi doğup büyüdüğü Adana'da gezdirdi. Daha sonra eve döndük.

Sabah erken kalkıp, saat yedi buçuk gibi Çağatay Amca ve Sevgi Teyze ile vedalaştık. Yolda, sahra hastanesindeki Özbek askerlerinin birkaç ihtiyacı için markete uğradık. Şansımıza, Çokay Bey ve Süreyya marketteyken, oraya yakın bir yerde bulunan Türkistan Korbaşılı Parkı'nı ziyaret etme imkânı buldum. Ardından Hayat'a, Ovakent'e doğru yola koyulduk.

Yoldayken Kriz Masası'ndan güvenlik sorumlusu Hüdaverdi Bey, Çokay Bey'i sık sık arayarak köydeki durum hakkında bilgi verdi. Köye vardığımızda ilk olarak muhtarlığa gittik. Oraya on adet seyyar tuvalet teslim ederken, TEM7 ekibinin muhtarlık deposunu kontrol etmekte olduğunu gördük. Gelen bilgilere göre, köye ula-

şan yardımların depremzedelere dağıtılmadan stoklandığına dair bir ihbar almışlardı ve kontrol etmek için gelmişlerdi.

TEM7 ekibi çok kibar bir şekilde konuşarak, bunun bir suçlama olmadığını ve sadece ihban değerlendirdiklerini ifade etti. Ancak bu durumu duyan depo görevlileri, özellikle muhtarın oğlu çok sinirlendi. Gece gündüz demeden depoda hizmet ettiklerini ve böyle bir yalan haberi hangi nankörün yaymış olabileceğini anlamakta zorlandıklarını dile getirdiler. TEM7 ekibi hem depoyu hem de çalışanları kontrol ettikten ve köy halkıyla konuştuktan sonra ihbarın doğru olmadığına kanaat getirdi.

Sonrasında köydeki çadırları dolaşarak çadırlara yumurta dağıttık. Daha sonra arabadan en büyük koliyi indirerek sahra hastanesinin çok yakınındaki bir çadıra götürdük. O çadırda Bilal isimli bir engelli çocuk yaşıyordu. Bu kolide, depremzedeler için yapılan bağış hesabından Bilal için alınan bir tekerlekli sandalye vardı.

Bilal'in babası, deprem sırasında üzerine duvar yıkılması nedeniyle boynundan aşağısı felç olmuş bir hâlde hastanede yatıyordu. Çokay Bey, getirilen koliyi açtı ve Bilal'i tekerlekli sandalyeye kendisi oturttu. Sonra ona, "Nereye gitmek istersin?" diye sordu. Bilal, elleriyle sahra hastanesi tarafını işaret etti. Çokay Bey, tekerlekli sandalye ile Bilal'i sahra hastanesine doğru götürdü, orayı gezdirdi ve onu Nasir Komutan ile tanıştırdı. Ayrıca uzman doktorlara muayene ettirdi.

Süreyya, ıslak mendille Bilal'in ellerini temizledi ve ona çikolata verdi. Çocuk o kadar mutluydu ki yerinde duramıyordu. Bu küçük ama anlamlı jestlerle, hayırsever insanlarımızın desteği sayesinde, Bilal ve ailesine en azından bir umut verilmişti. Bu yardım, onlara bu zor günlerde yalnız olmadıklarını hatırlatır nitelikteydi. Çokay Bey, Bilal ile ilgili anları Instagram hesabında canlı yayınladı ve bu kaydın hâlâ orada bulunabileceğini söyledi.

O gün akşam yine Kriz Masası toplantısına katıldık ve ardından takviye işlerini kontrol etmeye gittik. Kriz Masası'nda bu defa jeneratörler için mazot gerektiği ve elektrik işlerinin devam edebilmesi için birkaç malzemeye ihtiyaç duyulduğu gündeme geldi. Ertesi gün Osman Bey, mazotu ve elektrik malzemelerini Adana'dan getirdi. Mazotun dağıtımının sahra hastanesinde yapılması kararlaştırıldı.

Sahra hastanesinden söz etmişken, oradaki Özbek askerlerinin kendi görevleri dışında yaptıkları güzel işler gerçekten takdire şayandı. İlk olarak sahra hastanesinin ortasında bir bahçe oluşturmuş, oraya ağaçlar dikmişlerdi. Ayrıca Türk ve Özbek bayrakları asmış, bayrakların altına "Özbek-Türk dostluğu ebedi olsun." yazısını eklemişlerdi. İki devletin kardeşliğini, birlikteliğini ve zor günlerdeki dayanışmasını simgeleyen bu jest, kısa sürede sosyal medyada popüler oldu.

O gün akşam da takviye çalışmaları devam etti. Bu süreçte, deprem bölgesinde yaşayan ve yardıma ihtiyaç duyan aileler sık sık Çokay Bey'e yazıyor ya da telefonla ulaşıyorlardı. Onların, bulundukları bölgeye hiçbir yardımın ulaşmadığını söylüyor ve destek istiyorlardı. Çokay Bey, bu tür durumlarda bize bir ailenin ihtiyaçlarını karşılayacak özel koliler hazırlamamızı söylüyor ve geceleri bu kolileri araçla teslim etmeye gidiyorduk. Son olarak Reyhanlı Konuk Mahallesi'nde yaşayan bir Özbek geline yardım götürdüğümüzü hatırlıyorum. Götürdüğümüz yardım kolileri sadece yiyeceklerden oluşmuyordu; içinde battaniye, kıyafet ve benzeri eşyalar da bulunuyordu.

Adana'ya gidip geldikten sonra, Çokay Bey biraz hastalandı. Köydeki son gününü neredeyse tamamen

sahra hastanesinde geçirmek zorunda kaldı. Biz ise Adana'dan döndüğümüzden itibaren hem depo işlerinde hem de Çokay Bey'in yanında yardıma devam ettik.

Gitme zamanımız yaklaşıyordu. Geçirdiğimiz on gün boyunca köy halkına az da olsa hizmet ettik, elimizden geldiğince faydalı olmaya çalıştık. Pek çok yeni insanla tanıştık, dostlar kazandık ve bol bol dua aldık. Bu dualar sadece bizim için değil, bu zor günlerde yardım eden tüm teşkilatlar, kuruluşlar ve hayırsever insanlar içindi. Deprem, insanları çok yıpratmıştı, ancak böyle ağır günlerde insanlar birbirine destek olarak bu zorlukların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Vedalaşırken, Çokay Bey köy halkına, buradan ayrılma da her zaman iletişimde kalacağını ve elinden geldiğince yardım etmeye devam edeceğini söyledi. Köyden ayrılırken sistem artık oturmuştu. Yardımlar, ihtiyaç sahiplerine eşit şekilde dağıtılıyor, köyde günde iki defa sıcak yemek hazırlanıyordu. Kriz Masası faaliyetlerini sürdürüyor, sahra hastanesinde insanlara tıbbi yardım sağlanıyordu. Ayrıca köyde artık elektrik vardı. Yakın zamanda İstanbul'dan Özbekistan Başkonsolosluğunun yeni bir yardım tırını köye göndereceği bilgisi de gelmişti.

Böylece biz eve doğru yola çıktık. Yol üzerinde Mersin'e, Çokay Bey'in ablası Yıldız teyzenin evine uğradık. Orada bir gece kaldık ve dinlendik. Yıldız teyzemiz, misafirperverliğiyle bize bir kez daha Özbek ailelerinin sıcaklığını ve konukseverliğini hatırlattı. Çok güzel ağırlanmıştık. Ertesi gün, neredeyse tüm günümüz yolda geçti ve akşam saatlerinde evlerimize ulaştık.

Sakhavat
Dadashov

Azerbaycan **Eskişehir Teknik Üniversitesi**

Ismim Sakhavat Dadashov. 6 Ocak 1997 tarihinde Azerbaycan'ın Tartar iline bağlı Soyulan diye küçük bir köyde doğdum. 2014 yılında Bakü Devlet Üniversitesinin Kimya Mühendisliği bölümünü kazandığımda, köyümüzde üniversite kazanan ilk öğrenci olarak eğitim hayatıma başladım. Bu, bulunduğum koşullara göre inanılmaz bir kilometre taşıydı. Ancak, 2018 yılında mezun olduğumda benim hedefim daha da yükseklerdeydi. Bu nedenle kendimi ve ilmimi geliştirmek amacıyla yurt dışında yüksek lisans yapmaya karar verdim. Seçeneklerim arasında pek çok ülke bulunsa da, kültürel yakınlığı, tarihi zenginlikleri ve gelişmiş üniversitelere sahip olan kardeş ülke Türkiye'yi seçtim. Bahadır'la birlikte bilim kardeşliği hikâyemiz de Türkiye'de Eskişehir Teknik Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimimizle birlikte başladı. Doç. Dr. Elif Demirel ve Prof. Dr. Ender Suvacı'nın danışmanlığında yürüttüğümüz küçük bütçeli projemizde azimle ve istekle çalışarak çok güzel başarıları imza attık. Makalelerimiz Türkiye, İngiltere, Amerika, Hollanda, Cezair gibi ülkelerde uluslararası konferanslarda ve yüksek etki faktörüne sahip dergilerde yayınlandı. Makalelerimizden bazıları, Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu (TUBİTAK), Türkiye mezunları platformu tarafından akademik teşvik ödülleri kazandı. 2020 yılında dünyayı vuran COVID-19 pandemisinin getirdiği zorluklara rağmen gece gündüz laboratuvarında çalışarak yüksek lisans eğitimimizi tamamlamayı başardık. Tamamlamış olduğum yüksek lisans tezi Eskişehir Teknik Üniversitesi'nde yılın tezi ödülüne layık görüldü ve eğitimimi taçlandırarak tamamlamış oldum. Yüksek lisans eğitimim sırasında azimle yaptığımız çalışmalarımız ve elde ettiğimiz akademik çıktılar Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı tarafından olumlu değerlendirildi ve bu sayede 2021 yılından itibaren Türkiye Burslusu olarak Eskişehir Teknik Üniversitesi'nde doktora eğitimime devam ediyorum.

Bu kısacık hikâyede koskocaman 3 yılın meyvelerini görebilirsiniz. Ancak, şunu söyleyebilirim ki, beraber yürüdüğümüz bu yolda pek çok kez düşüşler yaşadık. Ancak hedefleriniz net, azminiz yeterince yüksek ise 3 kere düşseniz bile 5 kere kalkacaksınız ve sonunda kazanan siz olacaksınız. Aldığım bu ödül, bu zorlu hikâyemizi her zaman gururla hatırlamamıza yardımcı olacaktır. Umarım bu hikâye, hâlihazırda benimle birlikte bu yolda yürüyen kardeşlerime ilham kaynağı olacaktır.

My name is Sakhavat Dadashov. I was born on January 6, 1997, in a small village called Soyulan, located in the Tartar region of Azerbaijan. When I was accepted to the Chemistry Engineering department of Baku State University in 2014, I started my educational journey as the first student from our village to attend university in the capital city. This was an incredible milestone considering the circumstances I was in. However, when I graduated in 2018, my goals were even higher. For this reason, I decided to do a master's degree abroad to improve myself and my knowledge. Although there were many countries among my options, I chose Türkiye, a brother country with cultural proximity, historical richness, and developed universities. Our story of "Bilim Kardeşliği" with Bahadır started with our master's degree at Eskişehir Technical University in Türkiye. Under the supervision of Assoc. Prof. Dr. Elif Demirel and Prof. Dr. Ender Suvacı, we achieved great success by working with determination and enthusiasm on our small-budget project. Our articles have been published at international conferences in countries such as Türkiye, the UK, the USA, the Netherlands and Algeria in different journals with high impact factor. Some of our articles have won academic incentive awards from the Scientific and Technical Research Council of Türkiye (TUBİTAK), Türkiye Alumni Platform. In 2020, despite the difficulties brought by the COVID-19 pandemic that hit the world, we managed to successfully complete our master's degree education by working day and night in the laboratory. The master's thesis I completed was honored the thesis of the year award at Eskişehir Technical University and I completed my education by crowning it. During my master's degree, our perseverance and academic outputs were evaluated positively by the Turks Abroad and Related Communities, and in this way, I have been continuing my PhD education at Eskişehir Technical University as a Türkiye Scholarship holder since 2021. In this short story, you can see the achievements of three years. However, I can say that we have fallen many times on this path we have walked together. However, if your goals are clear and your determination is high enough, even if you fall 3 times, you will get up five times and you will be the winner in the end. This award will help us always remember this challenging story with pride. I hope this story will inspire my brothers and sisters who are already walking this path with me.

Mert Erduğan

Bahadır

Türkiye Eskişehir Teknik Üniversitesi

Ben Bahadır Mert Erduğan. Öğrenmeye hevesli, uyumlu, planlı ve programlı çalışmayı seven biriyim. İşlerimi önceliklendirdikten sonra takvimlendirip en etkili şekilde yürütmeyi tercih ederim. Akademik bilgilerimi sektörle bağdaştırıp mevcut süreçlere uygun bir çalışma yöntemi izlerim. Yeterli tecrübeyi kazandığımı hissettiğim durumlarda süreçlerin iyileştirilmesi ve yeni süreçlerin geliştirilmesi konusunda fikirlerimi sunmayı severim. Sorumluluğumdaki işleri takip edilebilir şekilde iletirim. İşyerinde etik ve ahlaki değerlere önem veririm.

Yüksek lisans ve stajlarımda akademik anlamda çeşitli çalışmalarım mevcuttur. Deney tasarımı, deneylerin gerçekleştirilmesi, istatistiksel analiz, karakterizasyon çalışmalarında aktif olarak bulundum. Aletli analiz (SEM/EDX, FTIR, TGA, XRD/XRF, Elongation, Pull-off gibi) test cihazlarını aktif olarak kullandım. Proje değerlendirmesi ve rapor yazımı konusunda tecrübe sahibiyim. Yüksek lisansım sırasında 3 sözlü sunum/tam metin bildiri ve 3 Sci-Exp dizininde yayın yaparak çalışmalarımı sunma fırsatı buldum.

Kariyerime inşaat sektöründe faaliyet gösteren şirketlerde devam etmekteyim. Yapı kimyasalları formülasyonlarında tecrübemi geliştirmekteyim.

Lisans eğitimim sırasında öğrenci kulüplerinde aktif olarak bulundum. İngilizceyi yazılı ve sözlü olarak aktif olarak kullanabilmekteyim. Lisans ve yüksek lisansım sırasında Erasmus+ Staj Hareketliliği ile Prag/Çekya'da toplam 8 ay bulundum.

I am Bahadır Mert Erduğan. I am an eager learner, adaptable, and someone who enjoys working in a structured and organized manner. After prioritizing my tasks, I prefer to schedule them and execute them most efficiently. I aim to align my academic knowledge with the industry and follow a work method that fits the existing processes. When I have gained sufficient experience, I enjoy offering my ideas on improving processes and developing new ones. I manage the tasks under my responsibility in a way that allows for easy tracking. I value ethical and moral principles in the workplace.

I have conducted various academic studies during my master's program and internships. I have been actively involved in experimental design, carrying out experiments, statistical analysis, and characterization studies. I have actively used analytical tools (such as SEM/EDX, FTIR, TGA, XRD/XRF, Elongation, Pull-off, etc.). I have experience in project evaluation and report writing. During my master's program, I had the opportunity to present my work through three oral presentations/full-text papers and publish three articles in the Sci-Exp index.

I am continuing my career in companies operating in the construction sector and am further developing my expertise in construction chemicals formulations. During my undergraduate studies, I was actively involved in student clubs. I can actively use English both in written and spoken forms. During my undergraduate and master's studies, I spent eight months in Prague, Czech Republic, through the Erasmus+ Internship Mobility program.

BİLİM KARDEŞLİĞİ

BİLİM KARDEŞLİĞİ

2018 yılının başlarında, Bakü Devlet Üniversitesinde dördüncü sınıf lisans öğrencisiyken artık yurt dışında yüksek lisans yapma kararını çoktan vermiştim bile. Geriye sadece hangi ülkeye, hangi şehre ve hangi üniversiteye gitmek konusunda karar vermek kalıyordu. Başka bir şehir bir yana, başka bir ülkede eğitim almakla beraber, yaşam koşullarının da insanı derinden etkilediğini az çok biliyordum. Bu nedenle gideceğim ülke ve şehir, kendimi evimde gibi hissedeceğim, kültürel şok yaşamayacağım, ırkçılığa maruz kalmayacağım ve kaliteli eğitim alabileceğim bir yer olmalıydı. Belirlediğim kısıtlara baktığımda, bu şartları sağlayan tek ülkenin kardeş ülke Türkiye olacağına hemen karar verdim. Ülke olarak karar verdikten sonra, şehir konusunda karar vermek artık o kadar da zor değildi. Çünkü tek millet olduğumuz için, Türkiye'nin hiçbir şehrinde yabancılık çekmeyeceğimi biliyordum. Bu nedenle şehir konusunda karar verirken, eğitim alanımı göz önünde bulundurarak iyi üniversiteleri araştırmaya başladım. Nihayet İstanbul, Ankara, Samsun ve Eskişehir gibi 4 farklı ve güzel olan şehir arasında oldukça zor bir karar vermem gerekiyordu. Bir hayli düşündükten sonra, bu şehirdeki üniversitelerde okuyan Türk ve yabancı öğrencilerle sosyal medya üzerinden iletişime geçmeye ve bölüm, bölümdeki hocalar, şehir hayatı hakkında bilgiler almaya başladım. Bahadır ile de böyle tanıştık. Bahadır, o dönemde Anadolu Üniversitesinin Kimya Mühendisliği bölümünden mezun olmuş ve Erasmus programı kapsamında staj için Çek Cumhuriyeti'ndeydi. Bahadır, sorduğum sorulara kapsamlı ve detaylı cevaplar verirken sohbetlerimiz giderek derinleşmeye ve eğitim yollarımız giderek kesişmeye başlıyordu. İkimizin de, lisansüstü eğitim planları ve çalışmak istediğimiz araştırma konularında büyük benzerlikler vardı. Ben Azerbaycan'ın ve bölgenin en büyük su rezervlerinden olan Hazar Denizi'nin suyunun arındırılarak insanların kullanımına uygun hâle getirilmesini kafama takmışken, Bahadır, ilaç endüstrisinde, sanayi atıklarında olan ve doğayı kirleten kirleticilerin arındırılmasını kendisine araştırma konusu olarak belirlemişti. Amaçlarımız farklılık gösterse de aslında ikimiz de oldukça umut verici gelişmeler sergileyen yeni membran teknolojileri geliştirmeyi hedefliyorduk. Bu nedenle, Bahadır'a Anadolu Üniversitesi Kimya Mühendisliği bölümünde (Şimdi Eskişehir Teknik Üniversitesi) yüksek lisans eğitimi hakkı kazandığımı söylediğimde çok sevindi ve beni Eskişehir'de görmekten büyük bir mutluluk duyacağını belirtti. Bununla birlikte Bahadır, beni misafir edeceğini de söyleyerek bana çok büyük destekler verdi. Bahadır'la konuşmalarımız üzerine bir takım değerlendirmeler yaptıktan sonra Eskişehir'e gelmeye karar verdim. Böylece hem Türkiye'nin en güzel öğrenci şehirlerinden biri olan Eskişehir'de yaşayacak, aynı zamanda iyi bir arkadaşla iyi bir takım kurma fırsatı yakalayacaktım.

2018 yılının Eylül ayında Eskişehir'e geldiğimde Bahadır beni otogarda karşılayarak kalacağım eve götürdü. İlk birkaç gün bana Eskişehir'in güzel yerlerini, şehrin mimarisini, tarihî alanlarını gezdirdi ve eşsiz Türk mutfağının Eskişehir'e özel yerel lezzetlerini tattırdı. Böylece hem Eskişehir'le hem de Bahadır'la tanışıklık safhasını tamamlamış olduk.

Sonuç olarak, daha ilk günden itibaren bu şehre ve bu üniversiteye gelmek için verdiğim karardan dolayı çok mutlu olduğumu hissettim.

Nihayet derslerimiz başladı ve derslerimizin başlaması ile birlikte artık bilimsel hayatımız da başladı diyebiliriz. Daha Eskişehir'e gelmeden Bahadır'la üzerinde konuştuğumuz "Membran Teknolojileri" konusunda araştırmalara başladık. Bir yandan derslerimizi yürütürken bir yandan da hafta sonlarını kütüphanede bu konu üzerinde temel oluşturmaya harcadık. Böylece 6 ay bu konu üzerinde kafa yorduk ve yeterli seviyede bilimsel altyapı oluşturduk. Geriye sadece projemizi finansal olarak temin edecek fon bulmak kalmıştı. Bu nedenle, bölümde bu konuda çalışmalar gerçekleştiren hoca bulmamız gerekiyordu. Araştırmalarımızın ardından, Kimya Mühendisliği bölümünde olan Doç. Dr. Elif DEMİREL'in bu konuda oldukça kapsamlı çalışmalar gerçekleştirdiğini ve Amerika'da bu konu üzerine doktora sonrası araştırmacı olarak çalışmalar gerçekleştirdiğini öğrendik. Elif Hoca ile konuştuktan sonra o

da çalışmak için yüksek lisans öğrencilerine ihtiyacı olduğunu söyleyerek bizimle çalışmaya sıcak baktığını söyledi. Bu bizim için inanılmaz fırsattı ve hiç düşünmeden bu teklifi kabul ettik. Doç. Dr. Elif DEMİREL ve Prof. Dr. Ender SUVACI hocaların yazdığı ve TÜBİTAK tarafından desteklenen "Kontrollü Olarak Bir Araya Getirilmiş Plaka Şekli Çinko Oksit Taneciklerinin Kullanımıyla Ayırım Özellikleri İyileştirilmiş Hibrit Ultrafiltrasyon Membranların Geliştirilmesi" projesinde yüksek lisans bursiyerleri olarak çalışmaya başladık. Bahadır ile birlikte hem polivinilklorür (PVC) ve polisülfon (PSf) esaslı membranların ayırım özelliklerini, kirlenme direncini ve mekanik özelliklerini iyileştirmek için çalışmalara başladık. Oldukça yoğun çalışma grafiği ile birlikte derslerimizi de yürütmeye çalışıyor, eğitimimizi de aksatmamaya çalışıyorduk. Hem hafta içi hem de hafta sonları bölümün ve dekanlığın izinleriyle çalışmalarımızı sürdürdük.

Bazen 18 ve 24 saat takip gerektiren deneylerimiz için gece saatlerine kadar çalıştığımız olu-

İstanbul'da gerçekleştirilen konferanstan bir kare. Soldan sağa Sakhavat Dadashov, Doç. Dr. Elif Demirel, Bahadır Mert Erduğan.

yordu. Neyse ki, çalışmalarımız ve emeklerimiz karşılıksız kalmadı ve projemizin ilk akademik başarısı olarak niteledirdiğimiz “Synthesis and Characterization of Nanocomposite Ultrafiltration Membranes Modified with ZnO Nanoparticles: Effect of Polymer Type and Casting Solution Composition” başlıklı tam metin bildirimiz 18-20 Kasım tarihleri arasında İstanbul’da gerçekleştirilen uluslararası “6th MEMTEK International Symposium on Membrane Technologies and Applications” konferansında sözlü olarak sunuldu ve konferansın bildiri kitabında basıldı. Bu, Bahadır ile birlikte yaşadığımız pek çok başarının ilki olmuştur. Dünyanın başkenti sayılan İstanbul’da dünyanın dört bir yanından gelen ve bizim alanımızın öncüleri olan profesörlerle tanışmak bizi daha da geliştirmiş ve cesaretlendirmişti.

Konferanstan sonra çalışmalarımıza kaldığımız yerden ancak daha istekli, daha arzulu ve daha donanımlı bir şekilde başladık. Sonuçlarımız giderek daha iyileşmeye ve literatüre göre daha güzel sonuçlar elde etmeye başlamıştık. Derslerimizin bitmesiyle artık projemiz üzerinde daha fazla zaman harcamaya, daha sistematik deneyler gerçekleştirmeye başladık.

Sonuç olarak ikinci en büyük başarılarımızdan birine daha imza attık. Hep birlikte çıktığımız bu yolda, “Effect of polymer type on the characteristics of ZnO embedded nanocomposite membranes” başlıklı ilk akademik makalemizi SCI-Exp dizinlerinde taranan *Desalination and Water Treatment* dergisinde yayımlamayı başardık. Bu, düşük bütçeli bir proje ve yüksek lisans öğrencileri için büyük bir başarıydı.

Çalışmalarımız devam ettikçe tecrübemiz artıyor, tecrübemiz arttıkça ise çalışmalarımız daha kaliteli hâle geliyordu. Ancak 2019 yılında artık COVID-19 salgınının dünyada felaket hâline gelmesiyle birlikte tüm üniversitelerde 3 haftalık tatil kararı açıklandı. Bu durum bizi üzmüştü çünkü laboratuvarlara gidememek ve çalışmalarımıza devam edememek planlarımıza uymuyordu. Bu nedenle gerekli izinler alındıktan sonra gönüllü olarak laboratuvarında çalışmalarımıza devam ettik. Akademik başarılarımız giderek artıyordu. Artık ikimiz de, başta hayalini kurduğumuz spesifik konular üzerinde çalışmalar gerçekleştirmeye

başladık. Bu doğrultuda bir sonraki başarımız “Fabrication of a novel PVDF based silica coated multi-walled carbon nanotube embedded membrane with improved filtration performance” başlıklı makalemizin uluslararası dizinlerde taranan *Chemical Engineering Communications* dergisinde yayımlanması oldu.

Projemizin sonuna doğru geldikçe artık çalışmalarımız taçlanıyordu. Yaklaşık üç yıllık projemizin en son aşaması en zor aşama olmakla beraber bizim için en unutulmaz dönüm noktası oldu. Kendi tezimde yaptığım deney tasarımları ile yayınlar uluslararası dergilerde basıldı. Şöyle ki, “Tailoring microstructure of polysulfone membranes via novel hexagonal ZnO particles to achieve improved filtration performance” başlıklı makale etki faktörü 10.53 olan *Journal of Membrane Science* dergisinde yayımlandı. Yeni bir makale için de çalışmalarım sürmektedir.

Bahadır’ın ise kendi tezi için yaptığı hesaplamalı akışkanlar dinamiği çalışmaları Cezayir’de çevrimiçi olarak düzenlenen International Conference on Water and Energy, (ICWE ’20) konferansında sunuldu ve yayımlandı. Ardından yine kendi tezinden *Journal of Environmental Chemical Engineering* dergisinde yayımlanan “Preparation and characterization of polyvinyl chloride membranes decorated with designed novel zinc oxide particles for mitigating uncontrollable agglomeration” başlıklı makalesi ile yüksek lisans çalışmalarını tamamladı.

Proje çalışmaları ile yüksek lisans çalışmalarını da yürüttük. Ardından ikimiz de yüksek lisanstan mezun olduk. Geçirdiğimiz başarılı bir yüksek lisans döneminin bir sonucu olarak benim tezim Eskişehir Teknik Üniversitesinde “Yılın Tezi” ödülüne layık görüldü.

Bahadır’ın tez çalışması ise 2023 yılı tez ödülüne aday oldu. Ben akademik hayatıma doktora öğrencisi olarak devam etmekteyim. Bahadır ise yüksek lisanstan sonra bir fabrikada ARGE Mühendisi olarak çalışmaya devam etmektedir.

Bu hikâyeyi yazarken Bahadır’la birlikte ne kadar değerli anılar biriktirdiğimizi fark ettim. Yıllara sığmayan anıların, sözlere ve satırlara sığması çok zordu.

**Akademik Makalelerimizin ve Ödüllerimizin
Ulaşım Linkleri:**

<https://doi.org/10.5004/dwt.2021.26714>

<https://doi.org/10.1080/00986445.2021.1935253>

<https://doi.org/10.1016/j.memsci.2022.120462>

<https://doi.org/10.5004/dwt.2022.28320>

<https://doi.org/10.1016/j.jece.2022.108388>

Tez Ödülü Belgesi:

Yunus

Alqadası

Yemen **Kocaeli Üniversitesi**

1991 yılında Yemen'in Sanaa şehrinde doğdum ve şu anda Kocaeli Üniversitesi'nde Makine Mühendisliği doktora programında eğitimime devam etmekteyim. Türkiye'deki ilk deneyimlerimi paylaşmak ve belirli hedeflere ulaşmak için engelleri nasıl aşabileceğimi göstermek amacıyla "Birlikte Başardık Hikâye Yarışması"na katıldım. Mısır Kahire Üniversitesinden bir uçak ve uzay mühendisi olarak önceki deneyimlerim, yarışmada başarıyı ve engelleri aşmanın önemini anlatan bu eseri yazmama ilham verdi. Yarışmada derece almak, yeni bir ülkede yeni bir hayata başlamanın güçlüğünü ve kararlılıkla bunun üstesinden gelmenin önemini vurguladı. Benim için bu başarı hem teknik yeteneklerimi geliştirmek hem de farklı kültürler arasında bağlar kurmak anlamına geliyor. Bu deneyim, benim için sadece bir yarışma başarısı değil, aynı zamanda kişisel ve profesyonel gelişimimde önemli bir dönüm noktası oldu. Diğer taraftan ve aynı bağlamda, otonom sürü uçan robotların akıllıca birden fazla iş birliği görev gerçekleştirmesi için yazılım geliştirdim ve bu alanda birçok uluslararası makale yayınladım. Gelecekte, bu deneyimden elde ettiğim bilgi ve birikimi kullanarak daha büyük hedeflere ulaşmayı ve topluma katkı sağlamayı hedefliyorum. Yarışmanın sorumlularına ve YTB yönetimine teşekkür ediyorum. Bu önemli kurum, Türkiye'ye gelme olanağı sağladığı için büyük değer taşıyor. Türkiye'nin havacılık teknolojisinde gelişmiş bir ülke olması, ilgimi çeken ve kendimi geliştirmek istediğim bir alandır. Bu sayede otonom uçan robotların kontrolü ve yönlendirilmesi alanında daha fazla bilgi ve deneyim kazanma fırsatı buldum. Ayrıca Türkiye'nin sağladığı eğitim olanakları ve teknolojik altyapı da hedeflerime ulaşmada büyük katkı sağlıyor. Bu sayede, kariyerimde daha ileriye gitme ve uluslararası alanda daha rekabetçi bir pozisyon elde etme şansını artırıyor. Bu desteklerin başarımda önemli bir rolü olduğunu unutmamaktayım ve bu desteklerin sağladığı fırsatlar için minnettarlığımı ifade etmek isterim.

I was born in 1991 in Sanaa, Yemen, and I am pursuing my doctoral studies in mechanical engineering at Kocaeli University. Participating in the "We Did It Together Story Competition" allowed me to share my initial experiences in Türkiye and demonstrate my ability to overcome challenges. Building on my background as an aerospace engineer from Cairo University in Egypt, I highlighted the importance of perseverance in achieving goals, a principle validated by my success in the competition. This achievement enhanced my technical skills and allowed me to build meaningful cross-cultural connections. It was a turning point in my personal and professional development. At the same time, I have been involved in developing software for autonomous swarm flying robots and have contributed to several international publications in this field. Looking to the future, I aim to make broader contributions to society by applying the knowledge and experiences I have gained. I am deeply thankful to the organizers of the competition and the YTB management for making my journey to Türkiye possible. As a country recognized for its advancements in aviation technology, which is a field I am passionate about, Türkiye has provided me with excellent educational opportunities and a robust technological infrastructure. These resources have been instrumental in my pursuit of excellence, paving the way for further career growth and international recognition. I sincerely appreciate the support that has played a crucial role in my success and am profoundly grateful for the opportunities it has provided me.

Karadağ**Beyhan****Türkiye Kocaeli Üniversitesi**

18. 04.2000 yılında Hatay'ın Antakya ilçesinde dünyaya geldim. Kocaeli Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği lisans 4. sınıf öğrencisiyim. İnsanların hayatlarına dokunarak onlara faydalı olma isteğim lise yıllarımda yaşadığım yerin ve okuduklarımda da etkisiyle temel bilimler ile mühendisliğe yönelmemi sağladı. Temel bilimlere nazaran toplum ile daha fazla etkileşime geçebileceğimi düşündüğümünden dolayı bölüm tercihim küçüklüğümden beri de ilgilendiğim ve esnekliği ile başka alanlarla da çalışabilme olanağına sahip olan bilgisayar mühendisliğinden yana kullandım. Bir şeylerin nasıl işlediğine ve çalıştığına dair olan içten merakım, herhangi bir şey öğrenirken ondan keyif alabilmeme ve detaylarına inebilme hevesini içimde canlı tutmaktadır. Temellerde yatanı bilmeye olan sevgim burada beni gömülü sistemlerle tanıştırdı ve bu alanda çalışmaya başladım. Düşünsel süreçlere olan ilgim ve bir şeylerin üzerine gide-rek onları daha basite indirgeyebilecek ve verimlileştirecek konularda çabalamak günlerimi her zaman keyifli kıldı. Bu amaçlarla yola çıktığım süreçlerden biri olan Teknofest yarışması da bana hem insanlarda heves yeşertebilme hem de yapabilecekleri konusunda onları cesaretlendirmek için bir araç hâline geldi. Platon'un "Diyalog düşünceyi canlandırır" fikrinden etkilenerik kurmaya çalıştığımız tartışma ve paylaşma ortamı, farklı görüşlerin birbirini yok etmek için değil birbirini daha iyiye teşvik edebileceğini göstermektedir. Bu anlayış bu hikâyenin ve karşılaştığımız zorluklarda ayakta kalabilmemiz için bir dayanak noktası olacaktır. Gelecekte daha refah bir hayatı herkes için inşa edebilmemiz için bu hikâyede bizle olacak yeni insanları aramaya devam edeceğiz.

I was born on April 18, 2000, in the Antakya district of Hatay, Türkiye. I am a senior (4th year) student in Computer Engineering at Kocaeli University. My desire to touch people's lives and be helpful to them led me to pursue basic sciences and engineering. I was influenced by the place I lived and what I read during my high school years. Since I was a child, I have been interested in computer engineering because I thought I could interact more with society compared to basic sciences, and it has the flexibility to work with other fields. My intrinsic curiosity about how things work and how they function keeps my desire to enjoy learning anything and to delve into the details. My love of knowing the fundamentals introduced me to embedded systems here, and I started working in this field. My interest in thought processes also makes my days enjoyable by striving to simplify and streamline things by going over them. The Teknofest competition, which is one of the processes I set out for these purposes, has become a tool for me to both inspire people and encourage them in what they can do. Inspired by Plato's idea that "Dialogue sparks and inspires thought" we will continue to strive to show that the environment of discussion and sharing that we are trying to create can encourage different views to improve each other, not to destroy each other. It will continue to be the cornerstone of this story and our efforts to stand up to challenges with hope. We will continue to look for new people who will be with us in this story to build a more prosperous life for everyone in the future.

ENGELLERE RAĞMEN HEDEFE ULAŞMAK: İLK TÜRK ARKADAŞIMLA BİR BAŞARI HİKÂYESİ

Merhaba, adım Yunus. Bu, benim ve arkadaşım Beyhan'ın hikâyesi, hayatın bize sunduğu zorlukların üstesinden gelmeye ve hayallerimizi takip etmeye nasıl kararlılıkla devam ettiğimizin bir hikâyesi.

Şubat 2022, Türkiye:

Hikâyemiz, yaklaşık 3 ay önce, yaklaşık olarak 2022 Şubat'ta Türkiye'ye ilk geldiğim-de başlıyor. Hâlâ Türkçe öğreniminin ilk aşamalarında'ydım. Bu, benim için TEKNO-FEST yarışmasını duyduğum ilk zamandı. Yarışmanın web sitesine girdim ve yarışmanın birçok harika alanını inceledim. Bu alanlardan biri "Sürü İHA'lar ve Robotlar Yarışması" idi .

Fırsatları Araştırma :

Mısır Kahire Üniversitesi'nden mezun bir uçak ve uzay mühendisi olarak bu alanda deneyime sahiptim. Yarışmaya katılmak için bir fırsat aramaya karar verdim, ancak o zamanlar Türkçe dilim yeterli değildi. Kocaeli Üniversitesinde hiç tanıdığım yoktu. Neyse ki, yarışmanın yönetimi, ilgililerle iletişim kurma platformları sunuyordu.

Takım Arayışı:

Yarışma platformuna gittim ve "Sürü İHA'lar ve Robotlar Yarışması" alanında deneyimim olduğunu ve yarışmaya katılmak için bir ekip aradığımı belirten bir mesaj yazdım. Türkiye'nin farklı şehirlerinden ve üniversitelerinden birkaç kişi benimle iletişime geçti ve içlerinden Kocaeli Üniversitesinden harika bir arkadaş olan Beyhan da vardı.

Başlangıç:

Beyhan'ın Kocaeli şehrinden olduğunu öğrendikten sonra, Türkçem iyi olmadığı için onunla e-posta yoluyla iletişime geçtim ve mesaj yazmama yardımcı olması için Google Çevirmen'i kullanıyordum. Sonra online olara tanıştık ve bize İngilizce konuşabilen harika bir diğer arkadaş olan Enes de katıldı, bu da iletişimi kolaylaştırdı.

Hazırlık ve Deneyler :

Daha önceki deneyimlerimizi yarışmanın ilgili alanında paylaştık ve bir ekip oluşturduk. Amacımız kazanmak, bilimsel ve araştırma bilgimizi artırmak ve bu alandaki şirketleri tanımaktı. Yarışmaya başladık ve Allah'a şükürler olsun, teorik ve pratik aşamalarda başarılı olduk .

Şirket Deneyimi :

Pratik deneyleri gerçekleştirmek için HAVELSAN şirketine seyahat etmemiz gerekiyordu. Bu büyük ve tanınmış bir şirketin tesislerini keşfetme fırsatımız oldu, havacılık ve savunma gibi alanlarda ürünlerini gösterdiler. Benim için bu, becerilerimi geliştirmek ve “Sürü İHA’lar ve Robotlar Yarışması” gibi teknolojik yarışmalara katılma fırsatımın geldiği doğru yerde (Türkiye) olduğumu hissettiren ilk içsel his oldu. Pratik deneyleri başarıyla tamamladık ve sonuç olarak finale yükseldik.

TEKNOFEST 2023’te Başarı:

Final, Ordu şehrinde gerçekleşti ve Kocaeli şehrinden yaklaşık 11 saatlik bir yolculuk gerektiriyordu. Seyahatten önce, arkadaşlarım (Beyhan ve Enes) beni arayarak, onların da TEKNOFEST’in farklı alanlarında yer aldıklarını ve finalin uzak bir şehirde olduğunu söylediler. Zorluklar ve finallere gidememe durumu bize zor bir karar verdirdi. Ancak, TEKNOFEST 2023’ün sonraki versiyonuna katılmaya karar verdik.

TEKNOFEST 2023:

Ben ve Beyhan Kocaeli Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünden harika üç arkadaş (Gürkan – Yasemin - Esra) daha ekibimize katıldı. Yarışmanın teorik ve pratik aşamalarında karşılaştığımız zorluklara ve yarışma yönetiminin eklediği yeni gereksinimlere rağmen başarıyla ilerledik. İstanbul’da düzenlenen finallere katıldık ve Türkiye’nin farklı şehirlerinden katılan birçok takım arasında ilk 10’a girmeyi başardık. “2023 Karma Sürü Robotlar Yarışması” kategorisinde başarılı olduk.

Gelecekte:

Bugün harika bir ekibimiz var ve gelecek TEKNOFEST yarışmalarına farklı kategorilerde katılmayı hedefliyoruz. İşte böyle başladı hikâyemiz ve hâlâ devam ediyor .

Sonuç olarak, unutmayalım ki her zorluk bir fırsata ve her hayal bir hedefe dönüşebilir. İnanalım, çalışalım ve hiç vazgeçmeyelim. Geleceğimiz bizim elimizde, bu yüzden her gün bir adım atarak hayallerimizi gerçekleştirelim.

ULUSLARARASI
ÖĞRENCİ
ÖDÜLLERİ
2023

    /TürkiyeBurslari

daha fazla bilgi için

www.turkiyescholarships.gov.tr
www.turkiyeburslari.gov.tr

çağrı merkezi

0850 455 0 982

ISBN 978-975-17-6143-9

9 789751 761439